

Memòria històrica a l'Estat espanyol
L'oblit desitjat per la dreta i l'esquerra

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Christine Delphy
"Perdonem l'explotació de la nostra sexualitat"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N184

19 de maig de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Segona mort sense testimonis a la presó per immigrants de Barcelona

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La policia troba el cadàver d'un jove de 22 anys i assegura que es va suïcidar "amb un llençol". El 2009, un noi de 20 anys va morir "penjat d'una samarreta"

PERE ALBIAC

La Rimaia ocupa la Gran Via

Un miler de persones es reuneixen durant la marató musical contra el desallotjament

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Cop d'Estat econòmic del govern Zapatero

EXTRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

El govern del PSOE es rendeix a les pressions de la Unió Eu-

ropea, l'FMI i la patronal. Anuncia mesures de retallada de sous, congelació de les pensions i augment d'impostos indirectes.

(H)indignats amb l'Ajuntament

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

L'Horignal, un dels únics espais amb una programació

poètica estable, diu que el consistori de Barcelona ha vetat els seus recitals setmanals perquè l'espai no disposa d'una llicència.

AGBAR vol pujar el preu del rebut de l'aigua un 9% i acomiadar 203 persones

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · SOTA LES ORDRES DE L'FMI, EL 'GOVERN ZAPATERO' ACTIVA UN AJUSTAMENT ESTRUCTURAL DE 15.000 MILIONS D'EUROS

La banca queda impune de la crisi mentre el frau fiscal llinda els 100.000 milions

Els guanys bancaris de 2009 van ser de 18.000 milions i els contractes en armament de 29.994

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Síntesi neoliberal simplificada: tres trucades -de Barack Obama, d'Angela Merkel i dels mandataris xinesos- a ZP i, l'endemà, s'anuncia la pitjor retallada social des de finals de la dictadura contra el dèbil i prim estat del benestar, amb nou mesures de tall neoliberal que afecten els salaris del funcionari públic, les pensions contributives, les polítiques socials i les inversions estatals. De seguida, un cop anunciat el pla d'austeritat, puja la borsa, cofoia. Però el dividend, de cop, torna a baixar perquè, als mercats, les mesures antisocials anunciades per l'executiu socialista encara no els semblen prou. Senyal i símbol que en volen més i que la reforma laboral, la privatització de les pensions -contra un sistema públic de seguretat social que va tancar el 2009 amb superàvit-, el desmantellament dels serveis públics o el copagament sanitari són les properes amenaces. El número 1 de la CEOE ja ha afirmat que la *reforma laboral* és urgent i s'hauria de produir aquest mateix mes de maig i que les institucions autonòmiques s'han d'estrènyer el cinturó. El que ho exigeix fa el contrari del que proclama, ja que Díaz Ferrán és el mateix empresari que està implicat en el frau d'Air Comet, és propietari de Seguros Mercurio -intervinguda pel Ministeri d'Economia- i és el dirigent empresarial que, quan va esclatar la crisi, va anunciar que calia "suspendre l'economia de mercat un temps" mentre l'intervencionisme públic corria a rescatar la banca.

L'objectiu és reduir el dèficit públic en 50.000 milions d'euros en tres exercicis, fins l'any 2013

En qualsevol dels casos de la llei de l'embut, el paquet de mesures imposades tenen l'objectiu formal de reduir el dèficit públic 15.000 milions d'euros anuals fins el 2013. 50.000 milions d'estalvi en tres exercicis que es podrien haver cercat clarament a d'altres partides públiques, altres àmbits econòmics i altres esferes financeres. Perquè la fal·làcia dita en seu parlamentària el 14 de maig és que el pla d'ajustament comporta una corresponsabilitat social que implica tothom quan només afecta les persones treba-

Interior de la Borsa de Barcelona

lladores, les jubilades i els sectors socials més vulnerables. Ni la banca ni el capital financer ni les empreses privades ni altres àmbits de l'esfera pública no han resultat afectats.

Frau fiscal

Per començar, només la lluita eficaç contra el frau fiscal empresarial aportaria 100.000 milions d'euros anuals a les arques públiques. Segons el darrer informe de l'Associació de Sotsinspeccors de Tributs, "un 23% del PIB -un 10% sobre la mitjana europea- no paga impostos" i les pèrdues ocasionades pel frau es quantifiquen en "100.000 milions anuals". Cal assenyalar que l'economia submergida, actualment, mou 111 milions d'euros en bitllets de 500, un 30% del total emès a la UE i el 64% del valor total del diner en efectiu en mans de la població. La xifra s'ha multiplicat per set des de 2002, any de l'entrada de l'euro. En retrospectiva, segons el mateix informe i d'acord amb la Llei General Tributària, que estableix un període de prescripció de quatre anys, es podrien recuperar "uns 280.000 milions d'euros dels exercicis anteriors", uns diners que podrien alleugerir considerablement el deute espanyol i multiplicar per 20 la quantitat fixada com a fita per Zapatero.

Despesa militar, despesa antisocial

Una altra partida sobre la qual no s'ha anunciat la més mínima retallada és la despesa militar espanyola, amb un pressupost anual de 18.609 milions d'euros, destinats a un exèrcit que, l'any vinent, arribarà als 81.000 efectius. Només en inversions militars previstes pel 2009 es destinen 3.233 mili-

ons d'euros. Les dades recollides a l'informe *La despesa militar espanyola per l'any 2009*, elaborat per Pere Ortega per al Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs, constaten que l'I+D militar va implicar una despesa d'1.462,33 milions i que els contractes vigents durant l'any 2009 per dotar-se d'armament militar ascendien a 29.994 milions d'euros, el doble del que es pretén retallar. Des de 1997, la investigació militar ja ens ha costat 17.426 milions d'euros, amb la circumstància que moltes de les inversions eren préstecs a la indústria militar, és a dir, amb un interès zero i reemborsables al Ministeri d'Indústria en un termini de 20 anys.

En el mateix àmbit de la despesa bel·licista, cal destacar que *no fer la guerra* a Somàlia, el Líban o l'Afganistan estalviaria 750 milions d'euros durant el 2009. Des de 1991, les operacions a l'exterior han suposat una despesa de 4.979 milions d'euros i la intervenció militar espanyola a l'Afganistan des de 2002 ha tingut uns costos de 2.217 euros, incloent la previsió de 600 milions pel 2010. Cal recordar que la participació il·legal a la guerra i l'ocupació de l'Iraq va costar 260 milions d'euros segons dades oficials.

Banca privada: qui la fa la paga?

En un reforçament de les mateixes polítiques que van provocar el problema i de premiar qui va provocar la crisi, la banca privada també ha sortit indemne del pla d'ajustament estructural, tot i que durant el 2009 va obtenir uns beneficis nets consolidats de 14.943 milions d'euros, ben bé la mateixa quantitat que pretén retallar el govern de Zapatero. Tot plegat, des-

comptant els 24.000 milions en provisions de què s'ha dotat per afrontar l'any 2010. I més encara, perquè els pressupostos de 2009 incorporen una partida de 6.750 milions d'euros pel Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), en el marc del rescat públic dels desgavells privats anunciats per Zapatero ara fa dos anys.

Però frau fiscal, despesa militar i beneficis de la banca privada no són pas els únics àmbits on podem trobar despeses suprimibles o ingressos addicionals que evitin el deteriorament de les condicions de vida i de treball de la majoria de la població. El primer trimestre de 2010, les empreses que cotitzen a l'IBEX 35 han obtingut quasi 12.000 milions d'euros.

Per la seva banda, Telefónica va obtenir uns beneficis nets atribuïbles de 7.786 milions d'euros durant el 2009. A més, hi ha altres ingressos que es podrien recuperar si, per exemple, es gravessin fiscalment els premis de la loteria estatal (una recaptació anual de 1.165 milions d'euros), s'apostés pel *software* lliure a les administracions (cada any es paguen 1.500 milions d'euros en drets de propietat) o s'eliminés -com seria propi d'un estat laic- la casella d'assignacions a l'Església catòlica a la declaració de l'IRPF (250 milions), més enllà dels 6.000 milions de subvenció que rep anualment la confesió catòlica.

Fet i fet, un programa econòmic aliè al programa i les promeses electorals, dictat des dels centres de poder internacional i orientat a empobrir la majoria social per acontentar els *mercats*, en una línia de demolició de drets socials que prossegueix i aprofundeix

la destrucció -ja iniciada- d'un raquític estat de benestar. Una disjuntiva que *americanitza* la política econòmica, augmenta els graus de dependència econòmica, retarda la recuperació i allargarà i agreujarà els impactes de la crisi sobre l'estructura social i el teixit productiu, cosa que aprofundirà l'esclatxa de les desigualtats socials, amb cinc milions de persones aturades i nou milions de pobres a l'Estat espanyol.

Grècia no és l'Estat espanyol

Com ha recordat l'escriptor Koldo Campos, el president del Consell de la UE Herman Van Rompuy "té raó quan diu que Espanya no té res a veure amb Grècia": "Mentre a Grècia es produeix la quarta vaga general, Belen Esteban anuncia que no tornarà a fer-se la cirurgia estètica; mentre 100.000 grecs marxen cap al parlament per rebutjar que la crisi la paguin les treballadores, Espanya es perfila com a favorita pel mundial de futbol de Sud-àfrica; mentre Grècia està paralizada per les protestes, Antonio Banderas és nomenat *doctor honoris causa* a Màlaga".

Josep Maria Álvarez, secretari general de la UGT-Catalunya, el dia 15 de maig, ja replantejava l'oportunitat d'una vaga general, amb l'argument que "les vagues es fan per guanyar". Autòpsia prematura d'*harakiri*, una proclama de l'autoderrota abans de plantar batalla.

Només tres sindicats han presentat la vaga general com l'única solució per aturar el cop d'estat econòmic

En tot cas, a l'era de les noves tecnologies, un simple SMS ho pot clarificar tot. Com el que va rebre el president Rodríguez Zapatero just després de la seva intervenció, durant la qual va anunciar l'escomesa neoliberal. El remitent era el mateix David Taguas, exresponsable de l'Oficina Econòmica de la Moncloa i, avui, responsable del gremi constructor que ens ha dut a la crisi. Aquestes van ser les paraules del constructor a Zapatero: "Bravo president! Felicitats per la teva intervenció i per impulsar mesures que són imprescindibles. Una abraçada molt forta, David". Mentre el tsunami especulador del totxo felicitava el president, només la CGT, la IAC i la Intersindical CSC criaven obertament a la vaga general com a únic mecanisme per aturar un cop d'estat econòmic fet a llum dels taquígrafs de les Corts espanyoles.

> Dir el contrari del que es fa. Fer el contrari del que es diu. Donar més a qui més té. Fer que guanyi sempre qui mai no perd, escanyant tant com vulgui les classes subalternes. Retallar la despesa social per a la que borsa pugui, sadollant la voracitat d'un mercat financer més visible del que sembla i sucumbint a la doctrina neoliberal de socialitzar pèrdues i privatitzar guanys. Fa dos segles, Karl Marx, en una històrica resposta a Malthus, va escriure que aquell que adapta la realitat al seu pensament i no el seu pensament a la realitat no mereix cap altre qualificatiu que el de canalla. Canallada que, des del dia 12 de maig, per cortesia del PSOE i un neoliberalisme assumit per la socialdemocràcia, demostra que els *vallts* de l'FMI tornen a governar *de facto* -si mai havien deixat de fer-ho- l'Estat espanyol. I sembla que es volen quedar una temporada llarga.

, estirant del fil

ARCADI OLIVERES • ECONOMIA APLICADA UAB

“Mesures nefastes i injustificades”

Quina valoració en fas?
Les mesures decretades no es poden acceptar. Són nefastes, injustificades i completament reaccionàries. Impròpies d'un govern que es diu socialista. Cal preguntar-se, calia? No era imprescindible, si el que es volia era reduir el dèficit, que és només una part del deute, però estem a les ordres de la senyora Merkel i d'aquest eufemisme de *salvar els mercats*. El dèficit espanyol no és pas el pitjor de la UE i és un tret específic, arrossegat històricament, de l'economia espanyola.

Hi havia alternatives?

I tant que n'hi havia! D'una banda perquè, ara per ara, només s'ha optat per la retallada fàcil de les des-

peses socials. Encara no s'ha parlat del capítol d'ingressos. Doble alternativa, doncs: retallar despeses innecessàries i burocràtiques, racionalitzar els recursos públics i evitar el malbaratament. Tenim 40.000 cotxes oficials: el mateix nombre que als EUA. O simplement reduir una despesa militar desorbitada: només amb la despesa prevista fins el 2024 en l'avió de combat *Eurofighter* (10.795 milions) i en la despesa pendent de 24 helicòpters de combat *Tiger* (1.353 milions) assolirien l'objectiu de reduir el dèficit en 15.000 milions. L'altra gol inadmissible és la política fiscal. S'apuja només l'IVA, un impost indirecte indiscriminat; se suprimeix l'impost de pa-

trimoni i s'anul·la el de successions; es rebaixen els tipus per les rendes altes i es fomenta l'evasió de les grans fortunes a través dels fons SICAV, que només tributen un 1%. Del tot inadmissible.

Quina impressió en treus?

Doncs la manca d'encert de la política per engegar una lluita eficaç contra l'especulació; s'ha optat per la solució fàcil i senzilla de fer que paguin la crisi els més febles i reforçar un règim que només afavoreix els interessos dels grans poders i dels que tenen més. Aquests dies, hem sentit tímidament la paraula vaga general: a veure si s'hi posen seriosament. Perquè el que ens cal és reaccionar”.

ARXIU IVAN GIMÉNEZ

ALBERT RECIO • ECONOMISTA UAB

“Una imposició dels capitals financers”

ARXIU ALBERT GARCIA

Com valoreu les mesures dràstiques anunciades?

Completament negatives. Donades les circumstàncies, l'ajust acabaria essent inevitable, però fins i tot acceptant aquesta imposició dels capitals financers i les institucions internacionals, es podia fer de moltes maneres. Només s'ha optat per la retallada contra una part de la població assalariada i per reduir les polítiques socials i trencar la negociació social. De totes les mesures, l'única acceptable és la del xec-nadó, que beneficiava totes les rendes per igual. De tot plegat, el més fals és el que va dir Zapatero en el sentit que és un ajustament socialment responsable. Tothom ha vist que el capital o els interessos específics com la despesa militar o els contractistes públics no s'han tocat. Ni un sol centímetre.

Hi havia alternatives?

Entenem-nos. Des del començament de la crisi s'ha negat, a escala internacional, la reestructuració del sis-

tema financer. S'han donat milions d'euros al sistema financer, cosa que ha permès que aquest tornés a engegar un mercat especulatiu que ha convertit el deute dels bancs en deute públic. Aquí és on han acabat duent els plans d'ajustament. Amb mercats financers més controlats, segurament l'endeutament espanyol hagués estat més negociable. Per altra banda, la debilitat financera del país està associada a un nivell d'impostos molt baix (estem entre els quatre països de la UE 27 amb menys càrrega impositiva), factor que és incompatible amb l'expansió necessària de serveis públics. La principal política d'ajustament hauria d'haver vingut per la via fiscal i hauria d'haver començat pels que afecten el capital i les rendes més altes: recuperació de l'impost del patrimoni; igualació del tractament de les rendes del capital i el treball a l'IRPF; canvi en la fiscalitat de les SICAV; reforç de la lluita contra el frau fiscal.... I si calia retallar des-

pesa, analitzar les partides més antisocials i supèrflues.

Traginem en aquests moments per la deriva grega?

Grècia té una economia més feble que l'espanyola i, de fet, l'Estat grec s'havia engeixat més absorbint els problemes de l'estructura productiva. La situació grega sembla que té més dificultats, però sovint les dinàmiques són complexes i les projeccions es transformen. El que sí que queda clar és que tots els països que van centrar la seva economia en la bombolla financera i immobiliària (l'Estat espanyol, Irlanda, el Regne Unit) estan experimentant problemes greus que, segurament, es perllongaran en el temps. I que és un escàndol, una injustícia i una temeritat mantenir polítiques que empitjoren la situació de la majoria de la població en benefici d'uns pocs, aquests que s'anomenen eufemísticament com a *mercats financers*. Fins quan ens han de prendre el pèl perquè reaccionem?

JORDI GARCÍA • XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA

“Que la crisi la paguin els rics' ja és més que una consigna”

Quina valoració en fas?
El pla d'austeritat és un nou atac del govern Zapatero als drets laborals i socials, en la línia del que estan fent els governs d'altres països de la UE. Amb els rigors que entra de ple en la presa de pèl. Els mercats financers -que són especuladors amb noms i cognoms- manen i els governs obeeixen per intentar “calmar els mercats”. Tanmateix, ens situa en deflació i no reactivarà l'economia.

Hi ha i hi havia alternatives?

Que la crisi la paguin els rics ja és més que una consigna: l'única proposta socialment justa i, fins i tot,

econòmicament eficient. D'alternatives per treure 15.000 milions d'euros, n'hi ha masses: dels pressupostos militars, del fons de rescat als bancs... Per exemple, amb els guanys de les empreses cotitzades a l'IBEX 35 d'aquest primer trimestre (11.598 milions), gairebé ja en tindríem prou. O amb els beneficis bancaris de l'any passat, descomptats els fons de dotació, arribaríem als 18.000 milions. A mitjà termini, la solució és massa clara: reduir l'evasió i combatre el frau fiscal, augmentar la progressivitat de l'impost de la renda i restituir l'impost del patrimoni.

Què pot aportar actualment l'economia solidària?

L'obvietat d'aquests dies: que l'economia, o la fem nosaltres o serà feta contra nosaltres. L'economia solidària, és a dir, el moviment cooperatiu, les experiències de banca ètica, les xarxes d'intercanvi amb moneda social i un llarg etcètera solidari demostren que una altra economia més justa, democràtica i sostenible no sols és massa necessària, sinó que ja és possible a la pràctica. La resta és dir al llop que guareixi les gallines, que ens desplomi i que es quedi amb tots els ous. I aquest conte ja sabem com acaba.

ARXIU ANUAR

, impressions

Jaume Asens i Gerardo Pisarello · Advocat de Memòria Històrica de Catalunya (MRHC) i de Mallorca (MAM) i professor de Dret Constitucional a la UB
opinio@setmanaridirecta.info

Memòria democràtica i Garzón (2a part)

Algunes de les actuacions més qüestionables de Garzón, encara que no les úniques, són les vinculades a la lluita contra suposats "terroristes" anarquistes, islamistes o independentistes. Simptomàticament, aquestes actuacions solen ser ignorades o considerar-se una qüestió menor per bona part del progressisme espanyol i d'alguns col·lectius de lluita contra la impunitat d'altres països (sobretot d'Amèrica Llatina). Tanmateix, constitueixen un element indefugible en la construcció del "mite" Garzón. No és un secret, per exemple, l'ús abusiu per part del jutge d'extensos secrets sumarials i períodes d'incomunicació per a persones acusades de terrorisme, una pràctica fortament qüestionada pels organismes internacionals. Tampoc no és desconeguda la seva impassibilitat davant les denúncies per tortures de detinguts posats en la seva disposició. Aquesta desídia, de fet, va portar el Tribunal d'Estrasburg, el 2004, a condemnar per primera vegada l'Estat per la violació de Drets Humans que la falta d'actuació de Garzón havia causat a la trentena d'independentistes catalans detinguts a propòsit d'una operació policial en vigílies dels Jocs Olímpics de 1992. En aquests i altres casos, al costat del Jekyll impulsor dels processos contra els GAL, a favor de la justícia universal o contra la trama Gürtel, conviu el Hyde que, amb la mateixa despreocupació, estreny llaços amb grans empresaris, no té objecció en processar desenes de persones manejant proves de tan dubtosa legalitat com les autoinculpacions arrencades per força a Guantánamo, o emprèn processos inquisitorials contra supòsits "extremistes", a partir d'apriorismes, analogies i teories conspiratives o extravagants. Una d'elles va ser la que el va portar a

acusar Batasuna de "genocidi" i "neteja ètnica" sobre la població no nacionalista, valent-se d'estrambòtiques estadístiques poblacionals i assimilant el seu projecte polític al del Partit Nacional Socialista Alemany durant la República de Weimar. Va ser precisament en el context de la lluita contra l'anomenat "entorn d'ETA" quan Garzón va

acabar de consolidar el seu perfil de jutge poc rigorós i garantista, contribuint com pocs a l'erosió de la presumpció d'innocència o a la utilització trasbalsada, en fase d'instrucció, de mesures cautelars com la presó preventiva, les entrades i registres de despatxos professionals, la interceptació de les comunicacions, la clausura d'entitats i

mitjans de comunicació, o els embargaments sobre els seus patrimonis. El propi calvari travessat pels periodistes i responsables d'*Egunkaria* o *Ekin* no podria entendre's sense una sèrie de prejudicis judicials que el propi Garzón ha contribuït a conrear en sumaris com el 18/98 i que avui, per altres raons, es tornen en la seva contra. Moltes d'aquestes actuacions van FER guanyar a Garzón el reconeixement de la dreia i del sector més espanyolista de l'esquerra. El Govern Aznar, de fet, va arribar a atorgar-li el màxim guardó al Mèrit Policial, amb pensió inclosa. Tanmateix, aquest hiperactivisme no va trobar el mateix eco favorable entre els seus companys de carrera, que ja llavors van començar a veure amb suspicàcia la lleugeresa amb què despitava les seves investigacions i el poc control que exercia sobre la tasca policial. En aquell temps, el magistrat de l'Audiència de Madrid, Joaquín Navarro, va arribar a declarar que "Garzón és un jutge que s'inventa gairebé tot" i el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) el va expedientar per això. Però no va trobar un important escull a les seves tesis va ser a la pròpia Audiència Nacional, que reiteradament va desautoritzar la desproporcionada aplicació per part de Garzón de la presó provisional i l'ús extensiu del concepte de terrorisme. Tal situació va durar fins que el CGPJ, amb majoria conservadora, va decidir separar tots els magistrats de la Secció Cinquena de les seves funcions jurisdiccionals. Aquests antecedents contribueixen a explicar per què una part no menyspreable de jutges, molts d'ells membres d'organitzacions gens properes als plantejaments de la dreia, com Jutges per a la Democràcia, han vist amb bons ulls l'actuació de Varela contra Garzón o, almenys, han

mantingut un conspicu silenci. Fins i tot explica que no faltin qui doni suport a la intervenció judicial en matèria de memòria històrica o contra la trama Gürtel, però consideren una catàstrofe que aquests casos hagin caigut a les mans d'un jutge la falta del qual de diligència i de solidesa jurídica pot posar en perill la viabilitat dels processos. El cert, en tot cas, és que lluny de provar la independència d'un jutge que "va contra tots", l'impulsiu i desnotat *modus operandi* de Garzón respon més aviat a una espècie de "populisme justicier" en el qual els encerts i les aberracions s'alternen de manera capritxosa. Així, per cada actuació dirigida a trencar el cercle d'impunitat de tot tipus de poderosos, és possible assenyalar altres que han conduït al tancament preventiu de diaris després declarats il·legals, la detenció i a l'empressonament de centenars de persones després declarades innocents, així com severes restriccions a la llibertat ideològica i d'expressió. Atorgar a tots aquests elements el seu pes just en l'actual debat social no és senzill, sobretot perquè les batalles no sempre es presenten en les condicions que s'han pogut escollir. Col·locar en primer pla les crítiques a Garzón, subestimant l'estratègia d'una poderosa dreia judicial i política refractària encara a condemnar el règim anterior seria segurament un error que, a la llarga, acabaria per debilitar l'energic moviment contra la impunitat dels crims franquistes sorgit recentment. Tanmateix, acceptar sense més ni més la versió elegida del jutge que ha pretès projectar part d'aquest moviment també seria una manera d'esterilitzar-lo de cara a un discurs dels drets humans que, si vol ser coherent i eficaç, ha de ser capaç d'eradicar els dobles arrasdors i de cridar les coses pel seu nom.

Ignasi Bernat · Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Populisme punitiu (o pànic moral quatre anys després)

El debat recurrent de la criminologia crítica entre partidàries de l'abolició del sistema penal i, per tant, també de la presó i, d'altra banda, entre partidàries d'unes fortes garanties durant el procés penal, reservat únicament pels delictes més greus que atemptin contra la integritat de les persones, sembla avui pertànyer a l'esfera acadèmica més que a la pràctica política.

De nou, s'apropen eleccions i el populisme punitiu reapareix per desgastar el govern o per mantenir-se al poder. Els mitjans de comunica-

ció fa setmanes que ens bombardegen: demandes de més penes de presó, de condemnes més llargues i, fins i tot, de cadena perpètua. Entenc per populisme punitiu aquest ús electoralista del sistema penal.

Darrerament hem vist alguns exemples del que significa populisme punitiu. El Partit Popular va anomenar com a assessor per a la reforma del Codi Penal Juan José Cortés, el pare de Mari Luz Cortés, que prèviament havia passejat el seu dolor per la mort de la seva filla en nombrosos programes televisius (manera molt vil de pujar l'audiència).

En l'anterior cicle electoral, la campanya de pànic moral va ser el civisme, ara és la multireincidència

cia). Finalment, la reforma del Codi Penal es va aprovar recentment, però

amb l'abstenció del PP, doncs aquesta no incloïa una de les seves demandes: la cadena perpètua.

La reforma aprovada pel PSOE ha comptat, però, amb el suport de CIU doncs recollia una de les seves demandes principals: la reducció de quatre a tres faltes perquè aquestes passin a ser delictes i així, poder-les castigar amb penes de presó. Aquest és el nou cavall de Troia de CIU i del seu diari més afí (*La Vanguardia*) per desgastar el PSC, especialment a Barcelona. Les portades alerten dels furtis i dels carteristes arreu: "multireincidència", titulen.

Fa quatre anys, en l'anterior cicle electoral, la campanya de pànic moral va ser el civisme, ara és la multireincidència. Llavors i ara, acusacions de desgovern, inseguretat i manca de mà dura. El problema és que les eleccions passen, però les normes es queden i sempre paguen els mateixos. Però que no ens enganxin, ni tots els carteristes junts roben el que un sol Millet o un Matas. Un bon barem de la qualitat de la nostra democràcia serà el nombre de dies que passi a la presó l'exministre entre tots aquests crims de més mà dura. Estarem atentes.

M. Gabriela Serra · Membre del Centre d'Estudis J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

L'objecció fiscal, una opció de desobediència civil

La desobediència civil és una eina referencial de la no-violència, emprada per lluitar contra la imposició d'una llarga sèrie de lleis i polítiques militaristes, segregacionistes, econòmiques, mediambientals... Tal i com la defineix el filòsof Javier Muguerza, "és l'obligació moral -encara que no es tingui la jurídica i fins i tot tingui una obligació jurídica de signe oposat- no sols de resistir passivament a la decisió majoritària, sinó fins i tot la d'oposar-se a ella activament, és a dir, l'obligació de dissentir".

Així doncs, la desobediència civil és un acte intencionalment il·legal, realitzat amb la finalitat d'aconseguir una millora social, expressat de manera no violenta i assumint-ne les conseqüències

L'objecció fiscal es materialitza desobeint conscientment en el moment de realitzar la declaració de la renda

penals que pugui comportar. Les persones que defensem la desobediència civil ho fem com a mesura excepcional, per la impossibilitat de trobar altres mitjans legals o espais polítics per aconseguir els canvis que perseguim. I aquesta impossibilitat d'aconseguir canvis es dona també en les societats democràtiques basades en l'argument que, per ella mateixa, la majoria coresponsabilitza en l'obediència tots els ciutadans i ciutadanes,

com a signe de la responsabilitat i solidaritat social. I així actuem els ciutadania normalment. Però davant de lleis, mesures polítiques que atempten no ja les opcions polítiques particulars, sinó que neguen o amenacen els Drets Humans de tothom o d'algun sector de la població llavors no hi ha cap majoria que pugui estar per sobre de les conviccions ètiques i morals individuals. Llavors la solidaritat -encara que sigui per una causa minoritària- obliga a la desobediència civil.

L'objecció fiscal s'inscriu dins de les practiques de desobediència civil i explícita la no disposició a col·laborar en les despeses que l'Estat destina al manteniment de les estructures militars, a la investigació amb fins bèl·lics, a l'armamentisme, és a dir, a totes les despeses destinades o orientades, d'una o altra manera, a la preparació i manteniment de les guerres com a principal mitja per afrontar els

conflictes. Per tant, la finalitat última de l'objecció fiscal és acabar amb les guerres i aconseguir la total eliminació dels exèrcits i de tot el seu entorn: la investigació militar, el complex militar industrial... i, òbviament, denunciar la guerra com a mitja per a la resolució dels conflictes. Qui, des de la no-violència defensem l'objecció fiscal, ho fem des de la rotunda convicció que la guerra no és -ni ha estat mai- un camí per a resoldre estructuralment ni les causes que provoquen els conflictes, ni per instaurar la justícia i el progrés social, ni per mantenir el ple l'exercici dels Drets Humans. Som gent que optem per la negociació, la mediació i altres mitjans no violents i que ens neguem a col·laborar en el manteniment del bel·licisme.

L'objecció fiscal es materialitza desobeint conscientment en el moment de realitzar la declaració de la renda. Tècnicament consisteix en reorientar

una part d'aquest impostos a projectes socials proposats per organitzacions, grups o moviments que treballen per un món més just i solidari. Certament, aquesta no col·laboració voluntària pot no quedar impune, ja que com tota desobediència civil és penalitzada per qui dicta les lleis i obliga al seu compliment: l'Estat. Conseqüentment, quan la declaració és positiva i ens toca pagar, Hisenda acostuma a reclamar la quantitat que s'ha deixat d'ingressar. És llavors quan comencen les al·legacions pertinents i els posteriors recursos. Cal, doncs, fer tot el procés amb l'adequat assessorament per sentir-se més segur i, sobretot, sentir-se participat d'una acció en la que també participen moltes persones; aquelles per les quals la guerra no és la solució, sinó el problema. Anima't, ara tens l'oportunitat de manifestar el teu rebuig a les guerres, l'armamentisme i la violència estructural.

ANTHONY GARNER

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La Diagonal ja està privatitzada i l'Eixample col·lapsat

Ricard Riou Jurado. President de l'Associació per a la Promoció del Transport Públic

Quan fallen els arguments de mobilitat qualsevol oportunitat és bona per fer soroll i desinformat la veu del carrer, ja que som davant d'una consulta popular que hauria de plantar cara a l'automoció massiva de la ciutat i els seus greus efectes sobre la salut pública i la congestió.

En comptes d'informar que tindrem una gran oferta formada per un dels metros més importants d'Europa (línia 9 al 2014), la unió del tramvia (equivalent a 12 carrils de cotxe en capacitat) i la creació d'una xarxa de Retbus competitiva amb el cotxe, es parla de col·lapse de l'Eixample sense demostrar-ho.

En comptes de reflexionar sobre la privatització actual de la Diagonal, representada pels vuit carrils dedicats en exclusiva a l'automòbil, es parla de la privatització del transport públic en benefici de les constructores, precisament les mateixes empreses que estan construint els túnels i trens de la línia 9 del metro, amb un cost que multiplica per 10 els del tramvia. Si fos certa la greu acusació que afirma que els defensors de la reforma servim els interessos d'empreses i d'indústries concretes només defensaríem el metro. Agradí o no, la reforma de la Diagonal amb tramvia només costarà el que valen dues parades de metro i portarà molts més viatgers. Comparem els 7.000 milions d'euros per 100 milions de viatgers/any amb la línia 9 i els 800 milions d'euros per 50 milions de viatgers amb tot el tramvia fet (actual i unió). No hi ha operació més eficient al Pla director d'infraestructures. Si l'exploració ha de ser pública o privada ja és un altre debat, però no el de la consulta d'aquesta setmana.

Els defensors del transport públic -que no únicament tramvia- ens sentim profundament indignats per aquesta manipulació global de la informació i lamentem que la consulta popular no s'estigui aprofitant per definir un nou model urbà a la Diagonal sota consignes de mobilitat sostenible, que és el que van aprovar tots els grups polítics l'any 2008 llevat del PP; que vol incrementar el trànsit a Barcelona.

L'Estatut i la llengua

Josep M. Loste i Romero, Portbou

Un altre cop es fa necessari comentar el bloqueig de l'Estatut al Tribunal Constitucional. Sembla que la cosa no marxa gens bé, tot i que cal insistir que aquest no és un problema jurídic sinó, eminentment, polític.

Doncs bé, un episodi tan lamentable suscita que cada dia augmenti el nombre de catalans que consideren que l'Estatut és mort i que la via autònoma està completament exhaurida. Això és una evidència com una casa de pagès; encara que, sense entrar en contradicció amb tal argument, també cal esmentar que cada vegada s'escolta, amb més intensitat, un murmurí (procedent de l'altiplà), en què sembla que la retallada podria arribar fins el moll de l'os del "cos" polític i social de la nostra nació catalana; és a dir, que les tisores de l'alt tribunal podrien arribar a aniquilar la nostra, molt peuada, llengua catalana. Cal tenir molt present que la llengua no és, només, una simple eina de comunicació. La llengua és un excel·lent instrument de dominació, que fan servir els estats centralistes i autoritaris per tal de fagocitar, d'anihilir l'identitat col·lectiva dels pobles que no volen sotmetre's al poder colonial.

. EL CIGALÓ

“És una llàstima que desapareguin els parlars de transició”

L'Andreu Comas estudia filologia romànica i parla sis idiomes (català, anglès, aragonès, francès, gallec i castellà). L'any passat va autoeditar el 'fanzine' 'Anarquisme i llengües amenaçades' en anglès, seguint el mètode tradicional: fotocòpies, pega i tisores. Ara acaba de fer-ne la versió catalana, aquest cop amb processador de textos i 'photoshop'.

Carles Masià

Quantes llengües estan en perill?

De les entre 3.000 i 7.000 llengües que hi ha al món, un 40% estan *fontudes*. I diuen que, d'aquí un segle, un 80% de les llengües actuals s'hauran extingit. Segons la UNESCO, cada dues setmanes en desapareix una.

Quina relació té la biodiversitat amb la riquesa idiomàtica?

Les zones amb més biodiversitat coincideixen amb les que tenen més llengües. Quan perdem boscos tropicals, perdem moltes espècies, plantes que curen, etc., però també la llengua que transmet aquests coneixements. I quan hi ha un trencament generacional, els infants ja només parlen la llengua

estatal, no poden viure tal com feien els seus avis i es veuen abocats a participar de l'economia global començant de zero. Com enfoca la cultura llibertària la qüestió de la diversitat lingüística? Es tendeix a pensar que una llengua s'acaba a la frontera estatal, tot i que els canvis eren graduals. Tothom s'entenia amb els veïns: en un poble parlaven aragonès; al següent, una barreja de català i aragonès, i al de més enllà, català. Però tots s'entien bé. Estan desapareixent els parlars de transició i és una llàstima, perquè demostren la fal·làcia de les fronteres existents. Un altre tema interessant és com la llengua s'utilitza per jerarquitzar i discriminar. Et classifiquen en funció de com parles: *quinqui* o de classe alta, per exemple.

. EDITORIAL

La mentida de la veritat oficial

Fa quatre anys, el CIE de la Zona Franca va ser el lloc escollit per fer una acció directa per part d'una seixantena d'activistes contràries a les polítiques contra la migració. Van entrar al recinte -que encara estava en obres- i van desmuntar portes i finestres. L'objectiu era exigir el tancament d'aquest autèntic camp de concentració de persones -recloses pel sol fet de no tenir la documentació en regla- amagat a l'opinió pública. Totes van ser detingudes -incloses diverses periodistes i advocades- i van romandre tres dies tancades al CIE de la Verneda, que fins aleshores estava en funcionament. Va ser el càstig per haver-se atrevit a qüestionar aquests centres, però també va ser l'oportunitat per poder ratificar i comprovar que, realment, els centres d'internament són presons amb barrots, sense calefacció ni ventiladors, amb temperatures asfixiants o gèlides, condicions higièniques lamentables i una alimentació raquítica. Va ser la confir-

mació del que milers de persones migrants testimonien any rere any. El CIE es va ubicar a la Zona Franca, precisament, per evitar el contacte amb la societat, per evitar que les desenes de familiars que passen hores i hores a les seves portes per saber quelcom de les seves persones estimades -que un dia, sobtadament van desaparèixer- comparteixin conversa amb veïnes anònimes. El dia de la inauguració del recinte de la Zona Franca (el mes de setembre de 2006), un grup de periodistes va acompanyar els polítics de torn per fer propaganda de les comoditats del nou centre. En aquella ocasió, els van portar amb autobús oficial per la premsa. Des d'aleshores, no s'hi han tornat a acostar. Dues morts, dues vagues de fam, una fuga massiva d'una vintena de reclusos... però s'ha imposat una cortina de silenci respecte aquella realitat. Un silenci que, a la pràctica, s'ha convertit en mentida, una mentida basada en la difusió de la veritat oficial.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Aprendre d'Àfrica

Joan Canela i Barrull
directa@setmanaridirecta.info

El centre de Johannesburg es troba atapeït de gratacles, dins dels quals oficinistes amb corbata s'apressen amunt i avall. Construït a major glòria de l'apartheid, avui és el símbol de la "renai-xença africana", la versió local del model capitalista. Enmig d'aquests monstres de ciment, acer i vidre, a poques desenes de metres del parlament provincial i de la seu del governant Congrés Nacional Africà, s'alça una majestuosa mesquita. No és un local dissimulat, vergonyant ni amagat. És una mesquita com les que es poden veure als països àrabs, amb els seus minarets i cúpules, profusament decorada i pintada en blanc i negre.

A Sud-àfrica, els musulmans són al voltant del 2% de la població, menys que als Països Catalans, així que -i a pesar dels potents

altaveus- el muetzi crida a l'oració al buit mentre la gent continua amb el seu anar i venir, indiferent. És obvi que no passa de ser un element decoratiu més, incapaç de provocar cap guerra religiosa ni destruir la convivència. Per què, llavors, a casa nostra, cada intent d'obrir una mesquita genera tanta controvèrsia i tanta oposició? Perquè Suïssa ha decidit -democràticament- prohibir la construcció de minarets.

I tinc més exemples. Sud-àfrica és un país amb onze llengües oficials. Les onze a tot el territori. Això significa que pots veure les notícies en el teu idioma siguis on siguis, pots demanar assistència judicial o pots fer un tràmit administratiu i, el que és més important, ningú no demana a ningú que li parli amb tal o altra llengua, sinó que es posa l'accent en el fet de comunicar-se i no d'autoafirmar-se. I, excepte una minoria entre la

minoria blanca -que són els menys africans de tots-, no hi ha ningú monolingüe. Per què l'Estat espanyol no pot acceptar tan sols que té quatre llengües en lloc d'una? Per què l'eterna sospita que, si no parles castellà, és "per fotre" i no es pot sentir el català en una televisió estatal, com si no existís?

Sóc conscient que, des d'Europa, costa d'entendre que algú ens pugui ensenyar res. Som experts i expertes en democràcia i convivència multicultural i ho hem d'explorar a la resta del món. I, evidentment, no hi ha res que puguem aprendre de l'Àfrica. Al cap i a la fi, aquest és el continent de les eternes guerres tribals, de les dictadures grotesques i la corrupció exagerada, no? O potser deu ser això el que ja van aprendre de nosaltres?

Per si de cas, més val no fer l'esforç de buscar un altre tipus de veritat. No fos cas que aprenguéssim alguna cosa de l'Àfrica.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana ens ha fet molta il·lusió rebre la visita, a la redacció, d'un noi que rebia la DIRECTA a la presó de Brians 2. El noi ha sortit ara en tercer grau i ha volgut venir a felicitar-nos pel projecte i a agrair-nos la feina que fa el setmanari. Especialment, ens ha felicitat per traspassar els murs de les presons i poder arribar al seu interior per informar i denunciar les situacions d'injustícia que s'hi viuen. Nosaltres volem agrair-li la visita que ens ha fet perquè aquestes coses són les que ens animen a tirar endavant amb el projecte. I, per descomptat, felicitar-lo pel fet d'haver sortit en llibertat.

Fins la setmana que ve!

Fe d'errades:

A la pàgina 10 del número 183, vam publicar un breu sobre la protesta d'un ciutadà marroquí. Al text apareix amb el nom de Mohamed Khamlishi, però el seu nom real és Mohamed Lachkhem.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JORDI BORRÀS

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lucra | quadersnillucra@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas núm. 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

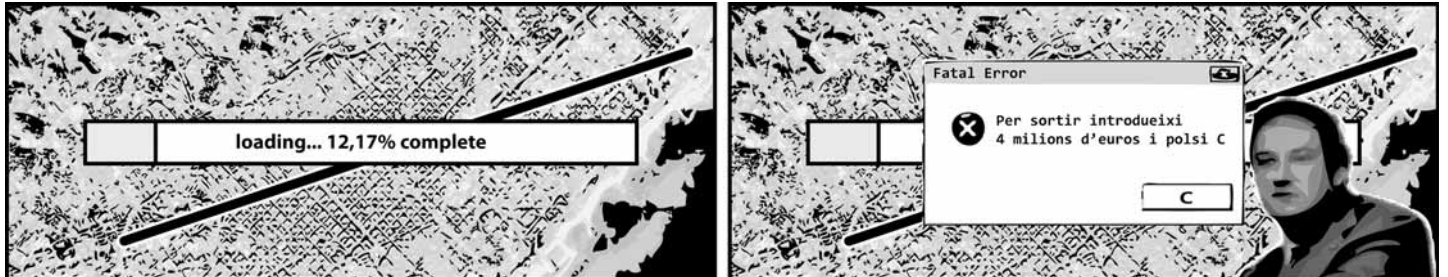
, així està el pati

L'Estat deporta un jove de
Cornellà al Marroc | PÀG. 8

Nova casa okupada a la
ciutat de Manresa | PÀG. 9

Els Legionarios de Cristo tenen
escoles a Barcelona | PÀG. 11

Les funcionàries faran
vaga el 8 de juny | PÀG. 12

BARCELONA · LA DESTITUCIÓ ÉS EL CÀSTIG QUE REP EL REGIDOR DESPRÉS DEL FRACÀS DE LA CONSULTA SOBRE LA DIAGONAL

Les entitats veïnals creuen que Carles Martí continuarà manant des de l'ombra

Jordi Hereu col·loca Assumpta Escarp com a regidora de Ciutat Vella i prioritza les polítiques encaminades a "evitar que la crisi desemboqui en esclats socials" que desestabilitzin la ciutat

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB) i la Xarxa Veïnal de Ciutat Vella recelen de la destitució de Carles Martí i del nomenament de la incombustible Assumpta Escarp -que fa 30 anys que es troba al capdavant de la política municipal- com a nova regidora del districte primer. En un comunicat emès per la junta de la FAVB, s'assegura que no es tracta de fer caure la torre -en referència a Martí- per salvar el rei -l'alcalde Hereu. També manifesten que, ara, "el que cal són noves polítiques clares i decidides que ens acostin a les necessitats reals de la ciutadania, en especial dels sectors més vulnerables, no només aquells que ara estan més afectats per la crisi, sinó també i de manera especial aquelles persones que ja abans de la crisi formaven part de col·lectius vulnerables". Eva Fernández, presidenta de la federació veïnal, també creu que Carles Martí, tot i haver estat destituït, podrà continuar manant des de l'ombra, ja que ha estat l'artífex de la majoria de polítiques aplicades a la ciutat durant els últims anys.

L'arribada d'Assumpta Escarp ha encès moltes alarmes

D'altra banda, l'arribada d'Assumpta Escarp -actual responsable de la seguretat i la mobilitat (cap de la Guàrdia Urbana)- a Ciutat Vella ha encès moltes alarmes. La setmana passada, la Xarxa Veïnal de Ciutat

Diverses persones fan cua per votar a la carpa de la consulta situada als Jardins de Gràcia (10 de maig)

Vella ja va mostrar la seva preocupació per la reactivació -per ordre de Carles Martí- de projectes urbanístics aparcats, com l'anomenat *pladels ascensors*, l'hotel del Palau de la Música o l'hotel del Raval Sud. Assumpta Escarp podria mantenir aquesta línia d'actuació i, allora, potenciar les polítiques d'inflexibilitat en l'aplicació de les ordenances cíviques i l'augment de la presència de la Guàrdia Urbana als carrers més centrals. Segons declaracions del propi alcalde Hereu, la prioritat del govern municipal "se centrarà en les polítiques contra els efectes de la crisi econòmica" i, de retruc, també a "evitar que hi hagi esclats socials, episodis d'inseguretat o increment de

robotaris a conseqüència de l'empitjorament de la situació laboral i social" durant els propers mesos.

Aquest terrabastall dins l'equip de govern municipal s'ha desencadenat després del fracàs estrepitos de la consulta sobre la reforma de la Diagonal de Barcelona. Un 79,83% de la ciutadania que va anar a votar (la participació va ser molt baixa, lleugerament superior al 12%) va escollir l'opció C i, per tant, les opcions que suposaven la remodelació de l'avinguda per pacificar el trànsit i reduir la presència del vehicle privat -la A i la B- van quedar en suspens per un temps indefinit. L'escombrada massiva d'aquesta papereta C s'explica, segons la majoria d'enquestes a peu d'urna, per la con-

fluència de moltes sensibilitats -fins i tot contraposades- en aquesta opció de vot. La va escollir la gent que defensa el cotxe privat per sobre del transport públic, però també la que critica el malbaratament pressupostari de la reforma o la que, tot i ser usuària de la bicicleta, no vol que el transport públic passi a mans d'un operador privat com és l'empresa TRAM.

Reaccions de les entitats

Des de la FAVB, s'han valorat els resultats i s'ha exercit una autocrítica considerable en la línia que "ni l'Ajuntament ni les entitats hem estat capaces de posar l'accent i explicar de forma clara a la ciutadania que, en realitat, el

que estava en joc en aquesta consulta no era tant el futur de la mobilitat d'una via urbana com un canvi de model de mobilitat al conjunt de la ciutat". També han denunciat que "els polítics s'han apropiat de l'última fase de la consulta i han convertit el procés en un plebiscit polític". A més, manifesten que tot això "no ha de fer qüestionar el model de consulta ciutadana, que ha de continuar sent una via política vàlida per mostrar l'opinió de la població". Conclouen que "l'opció C no ha de voler dir que no es faci cap intervenció a la Diagonal" i que, com a conseqüència inevitable, el vehicle privat continui sent l'amo de la via pública perquè, malgrat els resultats, "la ciutat continua tenint problemes de mobilitat i contaminació greus que s'han de resoldre amb polítiques que cerquin solucions".

La FAVB diu que "els polítics s'han fet seva la darrera fase de la consulta"

Per la seva banda, la plataforma Diagonal per Tothom -integrada per entitats socials, veïnals i sindicals- vol donar cos a l'opció C, ja que creu que la seva indefinició "no hauria de justificar que, ara, l'Ajuntament no faci cap intervenció sobre aquesta avinguda". Segons asseguren, "hi ha elements prioritaris d'aquest debat que no han tingut visibilitat durant tot el procés: la capacitat del nou transport públic i de la mobilitat no motoritzada per absorbir la major part de la demanda actual, la reducció de la contaminació (que és gravíssima), el canvi climàtic, els accidents i el soroll".

PERE TUBERT JUHE

, així està el pati

BARCELONA · LA PRIMERA VÍCTIMA ERA EQUATORIANA I LA POLICIA ASSEGURA QUE “ES VA SUÏCIDAR AMB UNA SAMARRETA”

Segona mort sense testimonis a la presó per estrangers de la Zona Franca

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Mohamed Abagui, un noi de 22 anys nascut a Tànger i domiciliat a Sabadell, va morir la matinada del 13 de maig al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca de Barcelona. El 15 d'abril, va sortir de casa i ja no va tornar. Ningú no va avisar la seva família i, després de moltes hores de recerca als hospitals i a través dels telèfons d'emergència, la seva cosina Gemma el va localitzar en aquest centre de reclusió per persones

“La mort d'una persona dins dels recintes penitenciaris ha de comportar l'assumpció de responsabilitats per part de l'Estat”

sense la documentació en regla. Ara, la família es troba amb una manca absoluta d'informació per part de la delegació del govern i la Jefatura Superior de Policia espanyoles, uns organismes que els haurien d'haver procurat “l'atenció necessària” segons consta als protocols d'actuació contemplats en aquests casos. No només això, sinó que, segons va informar Olga Hernández, presidenta de l'Associació Catalana de

Tanca que priva les persones sense papers de la seva llibertat

Professionals de l'Estrangeria (ACPE), “el consolat del Marroc és qui ha assumit les despeses del sepeli i el trasllat del cadàver fins a la seva ciutat natal”. Hernández va afegir que, segons figura a la jurisprudència del propi Tribunal Suprem espanyol, “la mort d'una persona dins d'un centre d'internament o de qualsevol altre recinte penitenciari ha de suposar una assumpció de responsabilitats per part de l'Estat” i que “s'hauria d'haver garantit que això no passés”. El jutjat d'instrucció número 2 de Barcelona ha obert un expedient i una investigació dels fets, on ja hi figuren l'informe forense de l'aixecament del cadàver i l'autòpsia, tot i que les famílies amb qui residia no hi han pogut tenir accés perquè no estan personades formalment a la causa. Per aquesta raó i per exigir un aclariment

més transparent del cas, l'ACPE i la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès (FAIV) s'estan plantejant la possibilitat de presentar una denúncia. El president de la FAIV, Hugo Colacho, també es va mostrar indignat per tot el que havia succeït i va exigir el tancament dels centres d'internament d'estrangers, que va qualificar de “petits guantànamos distribuïts per tota Europa i de vergonya per la societat”. En aquest sentit, la FAIV ha convocat una concentració, el 21 de maig a les 7 de la tarda a les portes de l'Ajuntament de Sabadell. També estan preparant, juntament amb altres entitats i federacions d'immigrants i entitats socials i veïnals catalanes, una marxa a peu des de Sabadell fins al CIE de la Zona Franca pel diumenge 6 de juny, coincidint amb la trobada de caps d'Estat de

ALBERT GARCIA

la Unió Europea, el nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà que tindrà lloc a Barcelona aquell mateix dia.

L'estranya mort de Jonathan Sizalima

El cas de Mohamed no ha estat el primer. Jonathan Sizalima, un noi equatorià de 20 anys, també va morir en circumstàncies estranyes el 19 de juny de 2009. Es trobava amb la seva companya a la platja de la Barceloneta, es va aixecar per anar a demanar una cigarreta i ja no va tornar mai més. Agents de la policia espanyola el van retenir perquè no portava la documentació i el van conduir fins al CIE de la Zona Franca. La seva família no el va poder veure

“Jonathan va ser víctima d'una pallissa policial que es va intentar ocultar amb la versió del suïcidi”

aquella mateixa nit perquè l'horari de visites ja havia acabat. L'endemà al matí, el seu pare va rebre una trucada del CIE: li van comunicar que el seu fill havia mort a la cel·la on es trobava tancat. El director del CIE, Miguel Angel Prieto, també va assegurar que aquest noi s'havia suïcidat “penjant-se d'una samarreta des d'una reixa del sostre”.

No els van permetre veure el seu cos fins sis dies després de la mort, quan el ferretre va arribar a Machala, municipi equatorià d'on era originari.

El seu pare, Sergio Augusto Sizalima, mai no s'ha cregut la versió oficial dels fets i pensa que “Jonathan més aviat va ser víctima d'una pallissa policial que es va intentar ocultar amb la versió del suïcidi”.

Mobilitzacions i accions

L'endemà de conèixer la mort del jove, SOS Racisme i l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB van convocar una roda de premsa, on van exigir transparència respecte als Drets Humans, la regulació dels protocols d'actuació i el tancament dels CIE, ja que consideren que “són recintes de privació de llibertat pel simple fet de cometre una falta administrativa”. El 16 de maig a la tarda, una vuitantena de persones convocades per l'assemblea del col·lectiu TeKedasDondeKieras van participar en una concentració a les portes del recinte policial on va morir Mohamed. Han convocat una nova concentració davant l'edifici pel 6 de juny a les dos quarts de 5 de la tarda.

Trenquen els vidres de la seu del PSC

Paral·lelament a tots aquests fets, un grup de persones equipades amb martells va trencar els vidres de la seu del PSC de Sant Andreu de Palomar, situada al carrer Ramon Batlle. Ho van fer a mitja tarda del 17 de maig, mentre diversos càrrecs del partit es trobaven a l'interior del local. A través d'un comunicat publicat a Indymedia Barcelona, van reivindicar l'acció en “solidaritat amb les persones tancades als CIE” i per assenyalar el govern capitanejat pels socialistes com a “culpable de la mort de Mohamed Abagui”.

BARCELONA · MOHAMED LACHKHEM DENUNCIA “LA VIOLACIÓ DELS DRETS HUMANS QUE ES COMET AL PAÍS” I QUE S'HA COMÈS CONTRA ELL

Protesta d'un ciutadà marroquí davant el consolat del Marroc a Barcelona

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El ciutadà marroquí Mohamed Lachkem va iniciar una protesta davant la seu del consolat del Regne del Marroc a Barcelona (carrer Rocafort, cantonada Diputació), el 12 de maig, per “reivindicar els meus drets bàsics com a ciutadà” i “denunciar la violació dels Drets Humans que es comet al Marroc i que s'ha comès contra mi”. Resident a l'Estat espanyol des de l'any 1990 i fundador i expresident de l'Associació de Treballadors Immigrants Marroquins a Espanya (ATIME), l'any 2005, va ser víctima d'una agressió brutal per part d'un fiscal i de diversos policies a la localitat de Sefrou, al nord-est del Marroc. Després de denunciar els fets i que s'arxivés la causa per manca de proves, Moha-

med afirma: “El mateix fiscal que em va apallissar, Abdelhadi El Bouhyaoui, em va perseguir sota l'acusació de falta de respecte a les autoritats”. Aquest fet va provocar que es dictés una ordre de cerca i captura contra ell i que, posteriorment, fos encarcerat durant tres mesos. La seva situació es va agreujar quan, ja dins la presó, li van negar l'accés als medicaments que necessita per tractar la malaltia que pateix. Fruit d'aquesta mancança, va patir una degeneració greu i irreversible del seu estat, tant a nivell físic com psicològic. Després de complir, en llibertat condicional, una segona condemna de dos mesos de presó per insultar agents de policia –una pena imposada pel mateix fiscal que el va agredir–, l'any 2009, va rebre una nova pallissa de part del cap de la policia de Sefrou. Aquestes circumstàncies

Lachkem davant el consolat del Marroc de Barcelona

van dur Mohamed a emprendre dues vagues de fam al Marroc: una de 24 hores al local de l'Associació Marroquina dels Drets Humans i l'altra, davant del Ministeri de Justícia. Després de no rebre cap mena de resposta per part de les autoritats marroquines, va decidir tornar a Catalunya per reclamar una investigació transparent, una indemnització, “l'entrega dels autors, còmplices i col·laboradors dels meus turments a la justícia marroquina” i que “se'm protegeixi, a mi i a la meua família, dels abusos d'aquella gent i que es respecti la meua pròpia llibertat de circulació”. Davant la protesta, el cònsol del Marroc va afirmar: “Esteu presentant una mala imatge del vostre país, per això no parlaré amb vosaltres”. El comitè de suport declara que continuarà “defensant la seva causa fins que es faci justícia”.

, així està el pati

CATALUNYA · REPRESSIÓ

L'Estat deporta un jove amazic de Cornellà al Marroc

Xavi Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

Fahim Taiour, un jove de 24 anys veí de Cornellà (Baix Llobregat), va ser expulsat, el 12 de maig, juntament amb altres persones deportades, en un vol que va sortir de l'aeroport del Prat en direcció a Melilla. El jove amazic feia prop de tres anys que havia vingut a viure a Catalunya procedent del Marroc. Com tantes altres joves del nord de l'Àfrica, va gastar els pocs estalvis familiars que tenia per pagar les màfies i poder creuar l'estret de Gibraltar i entrar a l'Estat espanyol. Un cop es va haver instal·lat a Cornellà, on té dos germans que hi viuen des de fa temps, va estar treballant a una empresa de soldadura en unes condicions molt precàries: cobrava 40 euros al dia per una jornada de dotze hores diàries, sense contracte ni seguretat social ni vacances ni cap dret reconegut com a treballador.

El dia que va anar a fer els tràmits de regularització, el van detenir durant una batuda policial

El 2 de maig, tornant de l'Hospitalet, on havia començat els tràmits de la regularització per arrelament, el van detenir durant una batuda policial a la sortida del metro de Cornellà. Taiour feia dos anys i onze mesos que vivia a Catalunya i, tal com diu la llei d'extranjería, a partir dels tres anys ja es pot demanar una "regularització per arrelament", juntament amb altres supòsits com "tenir suport familiar", un cercle social òptim o "coneixements de la llengua", uns requisits que el jove complia. El dia següent de ser detingut, va ser traslladat al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca, on va romandre fins el dia de la seva deportació. Durant aquests dies, se li va assignar un advocat d'ofici, que va presentar un acord de reposició, tot i que no va presentar un contenciós administratiu ni les mesures cautelars que podrien haver fet que s'ajornés l'expulsió.

Augment de les batudes a Cornellà
Un dia abans de pujar a l'avió, el jove que portava el cas va decretar l'expulsió del jove de Cornellà i, seguidament, va signar el seu alliberament del CIE. Segons l'ordre, Taiour tenia una ordre d'expulsió "des de l'any 2007", tot i que la família assegura que els havia arribat la proposta, però "mai l'ordre d'expulsió". Des de l'entitat Cornellà sense Fronteres denuncien que, durant els darrers temps, "les batudes policials contra les persones sense papers han augmentat en algunes zones de Cornellà com els mercats o les parades de metro".

BARCELONA · L'EMPRESA FACTURA MÉS DE 130 MILIONS D'EUROS I PACTA 203 ACOMIADAMENTS

AGBAR vol augmentar la factura de l'aigua un 9% mentre l'ACA ho deixarà en un 5%

Eduard Bagué
redaccio@setmanaridirecta.info

La Junta General Extraordinària d'Accionistes de la Societat General d'Aigües de Barcelona (AGBAR), celebrada el 12 de gener de 2010, va sol·licitar l'exclusió de la cotització de l'acció d'AGBAR dels mercats de valors i la consegüent formulació d'una Oferta Pública d'Adquisició (OPA) al preu de 20 euros per acció. La junta també ha acordat la venda del sector Salut d'AGBAR, encapçalat per Adeslas, a Criteria CaixaCorp. L'objectiu és controlar el 100% del capital del grup de serveis. Com informa el rotatiu *Inversió* del 22 d'octubre de 2009, actualment, Criteria CaixaCorp i Suez Environment posseeixen el 90%. El 10% restant és de petits accionistes. Quan acabi l'operació, Suez Environment tindrà el 75% de les accions i Criteria CaixaCorp en tindrà el 25%. D'aquesta manera, entre ambdós grups, completen el 100% de les accions i deixen fora els petits accionistes.

L'objectiu de la filial de La Caixa és integrar Adeslas al seu grup assegurador. Segons l'informe financer anual d'AGBAR de 2009, Criteria pot vendre el seu paquet d'accions i marxar cap al sector de la sanitat. Davant d'aquesta situació, la Generalitat de Catalunya exerceix pressió sobre la filial de La Caixa perquè, quan Criteria surti del grup AGBAR, no hi haurà representació catalana a l'empresa que gestiona i controla el subministrament d'aigua de la ciutat de Barcelona i d'altres municipis de Catalunya. El president Montilla ho deia així: "No m'agradaria que el centre de decisió d'AGBAR fos a París; ho dic així de clar".

Repartició dels dividendes

L'Informe Financer Anual de 2009 especifica algunes de les clàusules signades per tirar endavant l'OPA. Entre els diferents acords als quals s'arriba, el que crida l'atenció és el que fa esment al compromís d'AGBAR de destinar, com a mínim, el 50% del seu benefici net anual con-

AGBAR vol acomiadar el 21% de la plantilla i 150 persones s'acolliran voluntàriament a les prejubilacions, que pagarà l'Estat i no l'empresa

solidat a Suez. Això implica, entre altres reajustaments per poder dur a terme la disminució dels costos, la reducció de la plantilla i la reducció en manteniment i reparacions. La

Seu de l'empresa AGBAR, situada a la Diagonal de Barcelona

finalitat d'aquesta clàusula és maximitzar els beneficis de les sòcies i accionistes.

Una estructura menys àmplia

L'Acord de principis entre accionistes publicat per AGBAR acorda promoure l'exclusió de negociació de les accions de SAGAB S.A als mercats secundaris oficials espanyols a través de l'OPA.

Segons el rotatiu *Expansió*, deixar de cotitzar a la borsa implica una reducció dels efectius, tenir una estructura més lleugera, cosa que, en aquest cas, passa per la tramitació de 203 acomiadaments (21% de la plantilla), 150 dels quals seran prejubilacions voluntàries -pagades per l'Estat a través de la Seguretat Social i no per l'empresa - i la resta, acomiadaments. Davant aquesta situació, la Generalitat de Catalunya adopta el paper de pactar els termes d'aquests acomiadaments, mentre la companyia en qüestió tanca les condicions per comprar l'edifici emblemàtic de la plaça de les Glòries per un valor de 135 milions d'euros. Segons unes declaracions de Carlos de Pablo -secretari general de la secció sindical de la UGT a AGBAR- fetes a *Expansió* el mes de febrer passat: "Acomiadar 203 persones és un delict

social en una companyia que ha guanyat 135,2 milions durant els nou primers mesos de l'any". El mateix rotatiu va esmentar que parts coneixedores d'AGBAR explicaven que "part de l'excedent de treballadores podia provenir del fet de sortir de la borsa", ja que no és necessari "tenir una estructura corporativa tan àmplia".

En el moment de tancar-se l'edició de la DIRECTA, la plantilla d'AGBAR afectada per la iniciativa estava negociant amb l'empresa.

AGBAR un 9% i l'ACA un 5%

Fonts properes a Enginyeria Sense Fronteres han fet saber a aquest setmanari que AGBAR ha demanat que l'augment de la tarifa de l'aigua sigui del 9%, mentre que la que aplicarà l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) serà del 5%. Segons Jaume Delclòs, en el cas d'AGBAR, aquest augment respon a l'interès que el seu marge de benefici no se'n ressentí. Per aconseguir que s'accepti aquest percentatge, han pressionat l'ens regulador d'aigües català.

Segona ha pogut saber la DIRECTA, la filial d'AGBAR al Regne Unit, Bristol Water, va sol·licitar al regulador fort del país esmentat l'adequació del preu regulat de l'aigua

als costos generats per aquest servei. En aquest cas, Ofwat -el regulador del Regne Unit- va desestimar la sol·licitud.

La resposta de Bristol Water va ser que les inversions eren necessàries pel manteniment i la millora de la xarxa d'aigües. Alan Parsons (director general de Bristol Water) va declarar: "Ofwat ha fet una proposta que va en contra dels interessos dels clients. El que hem de fer costa molt més del que Ofwat ens permet cobrir". Segons Delclòs, "gestionar l'aigua en baixa dóna aproximadament un 13% de beneficis, als quals cal afegir altres conceptes". Les empreses públiques fan concursos per atorgar les diferents obres i inversions d'infraestructura que s'hagin de fer, mentre la privada fa la concessió amb diferents entitats o empreses que, moltes vegades, ja formen part del mateix grup. D'aquesta manera, el benefici recau sobre la mateixa empresa i augmenta de forma exponencial.

Delclòs afirma que, en la majoria de casos, "el sector privat s'encarrega de gestionar les parts de la xarxa que els donen beneficis directes i deixen en mans de la gestió pública la resta de les zones". D'aquesta manera, continua, "el sector privat recupera més del 100% i el sector públic s'endeuta". Les empreses privades acostumen a gestionar el subministrament en baixa, que segons la Directiva Marc de l'Aigua (DMA) és "responsabilitat dels municipis", que decideixen si ho gestionen des d'una empresa pública, mixta o privada. En el cas de Barcelona, és privada i, a Sabadell, és mixta, però AGBAR també hi té accions i, a més, està augmentant la seva presència. La gestió del subministrament en baixa és una de les

"El sector privat és qui gestiona les parts de la xarxa que els donen beneficis directes i deixen en mans de la gestió pública la resta de les zones"

parts del cicle integral de l'aigua que genera més benefici, ja que és on es registra gran part del consum. Mentrestant, la part de subministrament en alta (aigües, transport, distribució, recollida, depuració, etc.), en el cas català, és gestionada per Aigües del Ter Llobregat (ATLL) -de caràcter públic- i pel Consorci d'Aigües de Tarragona -de caràcter mixt-, que han d'invertir més en infraestructura perquè és la part del cicle integral de l'aigua que gestiona.

, així està el pati

BARCELONA · DURANT EL FESTIVAL, LA XARXA SOCIAL PER L'HABITATGE REIVINDICA EL DRET UNIVERSAL DE DISPOSAR D'UN SOSTRE DIGNE

Més d'un miler de persones clamen perquè la Rimaia es quedi al barri

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Èxit rotund pel festival que va preparar la Universitat Lliure La Rimaia per aturar el desallotjament. La convocatòria sota el lema *La Rimaia és del barri* va comptar amb un cartell de luxe, un públic entregat i un ambient que va combinar, al llarg de tota la jornada, la festa i les reivindicacions polítiques. Tot i les absències de Matthew Tree (que s'havia presentat com el presentador de l'acte) i els grups Zulú 9.30 i Inershow (que no van poder assistir-hi per problemes personals i tècnics), l'acte -que va anar acompanyat del repartiment de llimonada casolana- va ser tot un espectacle, d'aquells que es veuen pocs cops l'any.

El festival va començar a les 12 del migdia amb la decoració de l'edifici. La pancarta gegantina que presideix la façana -on es pot llegir *Universitat Lliure La Rimaia: Lluitar, crear, poder popular-* es va convertir en la vela d'un gran vaixell pirata que, des del 15 de maig, solca la Gran Via amb l'objectiu "d'esberlar la realitat amb el suport mutu", tal com diu el tram final de la pancarta-vela, que es va haver de recollir per deixar pas a la coberta del vaixell. La presentació del projecte i la lectura del manifest de suport a La Rimaia van donar el tret de sortida, per continuar amb un dinar popular a base d'amanida de pasta, truites veganes i compta de poma, que va ser amenitzat per la rumba del grup Rauxa.

A les 4 de la tarda, quatre gotes de pluja van amenaçar la continuïtat del festival, però la veu i l'acordió de Joan Garriga (ex-Dusminguet i actual Troba Kung-Fú) de seguida van obrir clarianes, que ràpidament van deixar veure el sol durant tota la tarda. Color Humano i la rumberock dels Naraina van provocar els primers balls de la tarda i, tot seguit, una representant de la Trobada de Lluites per l'Educació Pública i Popular va explicar la lluita en contra de la privatització de l'ensenyament amb la supressió de batxillerats o els plans de reducció de la despesa, i va etzibar: "És necessari i està bé lluitar per la pública, però també cal crear projectes de base com La Rimaia que algun dia puguin desplaçar aquestes institucions". A continuació, va venir la cançó d'autor amb Quico Palomar, *ramblero* dels anys 70 que va sorprendre les presents amb les seves versions habituals, i Feliu Ventura, que, acompanyat d'un guitarrista, va convidar les presents a "escoltar el que diuen els arbres" i, d'aquesta manera, va donar un to més poètic a la jornada. La Xarxa Social per l'Habitatge va reivindicar el dret universal de tenir un sostre digne i va denunciar la gran quantitat d'habitatges buits que encara hi ha a la ciutat de Barcelona. Abans que l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Esquerra de l'Eixample encoratgés La Rimaia "a continuar lluitant al vaixell pirata pels somnis que ens estan esperant", el rock i la fusió amaziga de Yacine & the Oriental Groove va delectar la gent congregada a

Actuació d'At Versaris vista des de la Gran Via

Una marxa va de la Rimaia a Sants per celebrar l'aniversari de Can Vies

la Gran Via, que -cap a les 7 de la tarda- ja s'acostava al miler. L'estil peculiar dels tarragonins José El Chatarra va deixar pas a la que, potser, va ser la millor actuació del vespre, la de l'Elèctrica Dharma. Els germans Fortuny van fer botar la Gran Via amb un repàs de les melodies de tota la vida, que van crear un *feedback* espectacular entre el públic i l'entregadíssima banda, que va ser aclamada amb crits de "Força Dharma!". La campanya Estem Totes Enredades va donar algunes directrius per actuar davant una batuda contra immigrants i va fer una *performance* que simulava la detenció d'una persona sense papers. Tot seguit, els santfeliuencs TCN van sorprendre, un cop més, amb el seu rock nostrat i extravagant. Llavors, un altre membre de La Rimaia va presentar la campanya *Això no té remei: Nosaltres o ells* i, a continuació, va ser el torn dels At Versaris que, amb el seu hip-hop contundent i carregat de significats subversius, van convidar les presents a "fer extensiva l'okupació de la via pública" i van provocar que les prop de 1.500 persones que hi havia tallessin els carrils centrals de la Gran Via.

La Pegatina va posar el punt final a una jornada maratoniana amb rumba de la bona, que va fer tornar a ballar la gent. El festival va acabar amb l'autogestió de les deixalles generades durant el dia per part de les assistents i amb una manifestació de prop de 400 persones, que van marxar cap a la plaça Josep Pons, on se celebraven els trette anys del CSA Can Vies.

PERE ALBIAC

PERE ALBIAC

Actuació de la Pegatina, amb la Gran Via plena de gom a gom

BAGES · LA CASA, EN UN PRINCIPI, S'UTILITZARÀ COM A HABITATGE

Nova okupació a Manresa

Façana de l'edifici que s'ha okupat a Manresa, al carrer de les Escodines

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Manresa compta amb una nova casa okupada des del 14 de maig. Una pancarta on es pot llegir *Abans que engordar la banca, preferim la palanca* ens ubica el nou espai, al carrer de les Escodines. Segons les okupants i algunes veïnes del carrer, l'edifici ha estat molts anys sense cap ús i la propietat, des de l'any 2003, recau a la immobiliària Inversions Essex 2005 de Cubelles.

un espai que, buit, sols serveix per especular i enriquir unes poques butxaques".

Situació difícil

Tot i aquesta nova okupació, la situació dels espais alliberats a Manresa és crítica arran dels dos desallotjaments imminents, que posen en perill Can Cristu i ZTA Banzai. Ambdós espais tenen pendent la fixació de la data executòria de desallotjament, que pot ser immediata, després d'esgotar tots els procediments jurídics possibles. Altres espais també es troben amenaçats, com el cas de l'Ateneu Popular La Sèquia, que té un procés judicial obert, o Les Bigues. En aquest últim cas, les okupants van sortir absoltes del judici pel penal del mes de febrer passat. Però se sospita que, d'aquí poc, la propietat -Fecsa-Endesa- iniciarà el procediment civil. Aquesta predicció es basa en la posada en marxa del projecte urbanístic previst en aquesta zona, que no només afecta Les Bigues, sinó també el CSO La Tremenda.

A banda d'això, els col·lectius okupes diversos i heterogenis de la ciutat han estat objecte d'alguns articles als mitjans locals, que aporten una imatge conflictiva i generalitzada d'aquests col·lectius.

PERE ALBIAC

, així està el pati

CATALUNYA · ELS DELICTES DEL SEU FUNDADOR QÜESTIONEN EL FUTUR DE L'ORGANITZACIÓ, QUE TÉ DUES ESCOLES ELITISTES A BARCELONA

Estocada als Legionarios de Cristo

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Escoles d'elit, incomptables propietats, una relació molt propera amb el poder polític i econòmic de nombrosos països, una gran influència al Vaticà i, sobretot, un líder venerat pels seus incondicionals, però que aixeca sospites des de fa molt de temps. Aquestes serien, a grans trets, algunes de les característiques dels Legionarios de Cristo, una orde catòlica ultraconservadora fundada pel mexicà Marcial Maciel Degollado el 1941. Ara, però, els escàndols del sacerdot, mort fa dos anys, poden fer saltar pels aires tota l'organització.

Els Legionarios es troben al punt de mira mundial i s'han d'encaixar cap a una refundació, després de la decisió del papa Benet XVI de nomenar un delegat pontifici -una espècie de comissari- que tuteli l'orde. Els delictes gravíssims de Maciel, denunciats des de fa anys i condemnats pel Vaticà fa unes setmanes, són l'origen dels canvis que ha d'afrontar una orde que es troba "molt tocada", en paraules del periodista José Martínez de Velasco, autor dels llibres *La Legión de Cristo. El nuevo Ejército del Papa* (La Esfera de los Libros) i *Los documentos secretos de los Legionarios de Cristo* (Ediciones B).

Maciel ha estat acusat de pedòfil -se li atribueixen fins a 160 abusos a menors-, de polígam i de morfinòman

Pedòfil -se li atribueixen fins a 160 abusos a menors-, polígam -va tenir un mínim de quatre fills amb diferents dones- i morfinòman, Maciel va ser qualsevol cosa menys un model de conducta a seguir. La seva habilitat per relacionar-se amb els elits polítiques i econòmiques, l'enorme poder que havien aconseguit

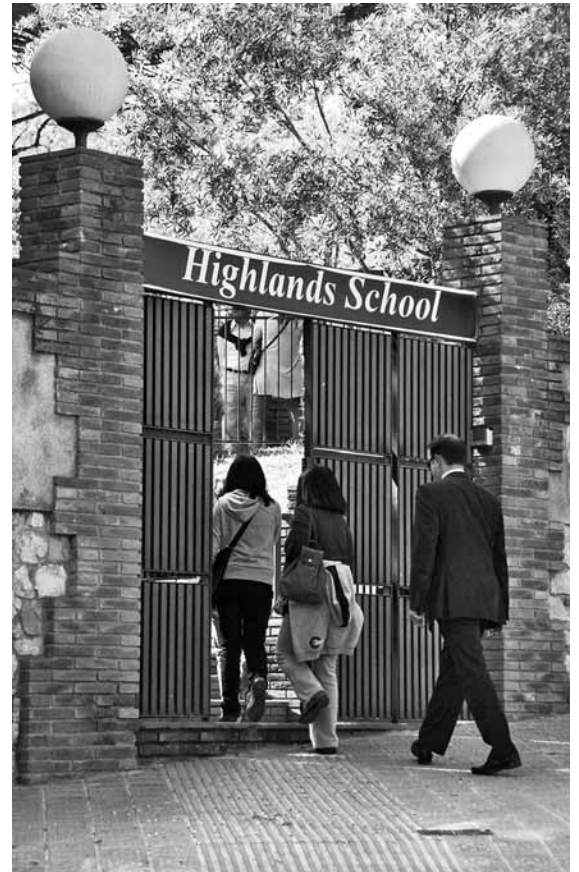
Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, situat al carrer Monestir de Barcelona

els Legionarios -als quals s'atribueix un patrimoni superior als 20.000 milions d'euros-, la protecció de la cúria vaticana -alguns membres clau de la qual haurien estat subornats per Maciel, segons una investigació de *National Catholic Reporter*- i el suport a cegues de Joan Pau II van teixir un vel d'impunitat al voltant de l'organització, que va començar a esberlar-se el 1998 arran de les denúncies d'abusos per part de vuit exmembres de l'orde.

No va ser fins la mort de Joan Pau II i l'arribada al pontificat de

l'excardenal Ratzinger que Maciel va començar a patir les conseqüències de la seva doble vida, fins al punt que va ser apartat del sacerdoti. A l'hora de la veritat, però, va viure a cos de rei els dos anys de vida que encara va tenir i només ara -quan ell ja ha desaparegut- es comença a escampar la veritat. "Els Legionarios han de canviar la relació d'obediència cega cap al superior", avisa Martínez de Velasco en unes declaracions a la DIRECTA; i adverteix que és impossible que ningú de l'organització no conegués els delictes gravíssims del seu líder.

ROBERT BONET

La Highlands School està ubicada al carrer Vergós de Barcelona

L'any 1946, aterren a l'Estat 800 sacerdots a divuit països, 145 col·legis, 21 instituts, nou universitats i 70.000 membres de *Regnum Christi*, el seu braç laic, són algunes de les xifres dels Legionarios, que van arribar a l'Estat espanyol l'any 1946, de la mà d'un jove Maciel. Amb els anys, van anar ampliant la seva presència, fins al punt que ara compten amb una universitat (Francisco

Santa Isabel del carrer de Vergós -que, curiosament, és l'únic centre concertat amb què compten a l'Estat- i la Highlands School, un col·legi privat elitista situat a la zona alta, concretament al carrer Monestir.

Les revelacions, però, poden tenir repercussions directes pel futur dels centres. Martínez de Velasco afirma que les escoles dels Legionarios estan perdent alumnat, mentre que Joan Oñate, president d'Església Plural, afegeix que li "costa entendre els pares que demanen l'admissió dels seus fills a un centre d'aquest estil, on l'ocultació dels fets és la norma". Oñate deixa clar que, tot i la possible depuració del Vaticà, la doctrina de l'organització ultra "no canviarà". Església Plural aposta, directament, per la suspensió dels Legionarios.

En ple escàndol Maciel, l'Ajuntament de Barcelona va anunciar que rebutjava el projecte dels Legionarios de construir una nova escola a Collserola, amb arguments de tipus mediambiental, de mobilitat i urbanístics. Només el PP va votar en contra de la decisió del consistori i va denunciar que responia a raons ideològiques. La formació conservadora manté una bona relació amb una organització que també té suports a la Universitat Abat Oliba, de la Fundació San Pablo-CEU, el centre català que concentra tots els grups catòlics reaccionaris.

Els Legionarios tenen les escoles Reial Monestir de Santa Isabel (carrer de Vergós) i Highlands School (carrer Monestir)

de Vitoria) i tres escoles a Madrid, un col·legi a València (Cumbres), un altre a Sevilla i diverses fundacions (DIRECTA 77). Tot i que, a Catalunya, són més dèbils que a la capital de l'Estat i al cap i casal del País Valencià -els anys de governs del PP els han ajudat a implantar-s'hi-, els Legionarios ja fa anys que van plantar-hi arrels i tenen dues escoles a Barcelona: el col·legi Reial Monestir de

> Sempre al costat del poder

Seguint la línia d'altres organitzacions ultraconservadores com l'Opus Dei, els Legionarios de Cristo s'han caracteritzat per la proximitat al poder. Les seves escoles i universitats, sobretot a Mèxic, han servit per formar part de les elits polítiques i econòmiques de diversos països, fet que els ha ajudat a constituir un autèntic imperi. A banda de l'immens patrimoni amassat, diverses fonts, com l'antropòleg Elio Masferrer Kan, afirmen que els Legionarios aportaven 100 milions d'euros anualment per finançar el Vaticà, fet que ajuda a explicar el silenci que els ha envoltat. Al magnat mexicà Carlos Slim, considerat l'home més ric del món, se'l relaciona amb els Legionarios, cosa que també passa amb Marta Sahagún, dona de l'ex-president Vicente Fox. A l'Estat espanyol, s'han vinculat als Legionarios Ana Botella (esposa de José María Aznar) i els exministres del PP Ángel Acebes i José María Michavila. L'exassessor d'Aznar Daniel Sada, avui dia, és el rector de la Universitat Francisco de Vitoria, fet que posa de manifest la connexió de l'organització amb el PP.

, així està el pati

GRAMENET BESÒS · EL GRUP PER LA DEFENSA DE LA SERRA DE MARINA ASSISTEIX A L'ACTE PER CELEBRAR QUE S'HA RECUPERAT L'ESPAI

S'inaugura el parc de la Bastida, salvat de l'especulació

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

El Parc de La Bastida, a Gramenet de Besòs, es va inaugurar el 15 de maig, després de les mobilitzacions ciutadanes que van impedir la construcció de 537 habitatges al mateix indret. La Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam va assistir a la inauguració de l'espai, durant la qual va repartir una publicació que explica com s'ha aconseguit el parc davant del silenciament institucional i la tergiversació de la informació. Uns dies abans de la inauguració, es va fer un bustiatge amb una edició del butlletí municipal *L'Ajuntament informa*, on s'anunciava la inauguració oficial del parc sense fer cap esment de les mobilitzacions ciutadanes ni de les entitats que han participat de la Comissió de Seguiment del projecte del parc. Per la plataforma, això "és una burla i un menyspreu total que aquesta ciutat no es mereix ni tolerarà".

Cronologia de la lluita pel parc

La publicació de la plataforma, titulada *La veritable història de La Bastida*, fa una cronologia de la lluita històrica per aconseguir que aquest espai fos un parc, des que es van construir les primeres urbanitzacions i equipaments a la zona (als anys 60), passant per la reforestació anual de les AMPA als anys 90. L'any 2001, la plataforma i l'Ajuntament van acordar els límits del parc de la Serra de Marina. L'any 2004, les comissions de reforestació de les escoles públiques van plantejar un inici de projecte per condicionar La Bastida. A finals de 2006, l'Ajuntament va modifi-

Una persona porta a les mans la publicació que explica que el parc de la Bastida s'ha recuperat gràcies a la lluita del veïnat

car el Pla General Metropolità (PGM) per poder construir habitatge públic i privat a La Bastida, uns canvis que van ser aprovats per tots els partits del consistori (PSC, CiU, ICV-EUIA i PP).

La DIRECTA ja va informar sobre aquesta lluita l'any 2008. El setmanari va publicar la notícia que parlava del macroprojecte d'urbanització de La Bastida, a través del pla d'Àrea Residencial Estratègica (ARE), que pretenia construir 282 habitatges i que el govern local del PSC va ampliar a 537.

Pla global sobre La Bastida

Davant d'aquests fets, la plataforma va reaccionar convocant les entitats de la ciutat i concretant una reunió amb la que llavors era responsable d'Urbanisme, Carme Moraira, per demanar explicacions. La plataforma va plantejar fer un pla global sobre La Bastida amb la participació de tothom.

La plataforma, a través d'una assemblea on van assistir més de 150 persones, va acordar un calendari de

lluita i l'elaboració d'un projecte que fos alternatiu.

El 30 d'octubre de 2008, es va fer una cercavila que va ocupar el pleneri del Consell de Ciutat per exigir la retirada del projecte i es va organitzar una campanya de recollida d'al·legacions (1.500). Els dies 22 i 23 de novembre, es va convocar una acampada que va comptar amb la participació de més d'un miler de persones i durant la qual es van plantar prop de 200 arbres.

Al ple municipal de l'1 de desembre de 2008, el govern va presentar una segona proposta que coincidia força amb la de la plataforma i que va ser consensuada per totes les parts implicades.

Creació de la Comissió de Seguiment

Un cop aturat el pla, la plataforma va plantejar la necessitat que hi hagués una Comissió de Seguiment del projecte i de les obres que s'havien de fer. Un cop formada, la comissió va quedar interrompuda pel cas *Pretòria*.

La nova alcaldessa, Núria Parlón, i el nou responsable d'Urbanisme, Esteve Serrano, van assistir a una assemblea de la plataforma, on se'ls va demanar que reactivessin la Comissió de Seguiment per anar concretant el Pla Global de La Bastida. El maig de 2010, el parc ja és una realitat gràcies a la mobilització popular.

El trencament del consens assolit

Mitjançant un comunicat, Gent de Gramenet titlla l'alcaldessa de "pocavergeria" per la decisió unilateral d'inaugurar el parc sense comptar amb la Comissió de Seguiment i per anunciar la reducció de la superfície del parc a 9.000 metres quadrats a través del butlletí publicat per l'Ajuntament de la ciutat. Les integrants de la plataforma creuen que "s'ha de continuar vigilant i participant" i que "fa falta més reforestació" i més "varietat d'arbres, arbustos i plantes". També diuen que "cal concretar el manteniment i la vigilància i d'altres coses importants com els equipaments, l'alberg, l'habitatge social de lloguer o el cobriment de la B-20".

ESTAT ESPANYOL · LA CGT DEMANA LA CONVOCATÒRIA D'UNA VAGA GENERAL ALS SINDICATS CCOO I UGT

CCOO i UGT posposen la vaga general del funcionariat pel 8 de juny

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

El govern espanyol, encapçalat per Zapatero, va anunciar, la setmana passada, una de les retallades socials més importants dels últims temps. Entre aquestes retallades, trobem la reducció del 5% dels sous de les treballadores del sector públic, la congelació de les pensions prevista l'any vinent i la supressió del xec-nadó de 2.500 euros. Aquesta serà la primera baixada de salaris del funcionariat des de la dictadura. Amb aquesta retallada, el govern espanyol pretén estalviar més de 4.000 milions d'euros per accelerar la reducció del déficit, tot i que l'Estat espanyol és un dels països de la UE-15 amb menys despesa pública. Segons les dades del govern espanyol, la majoria del funcionariat té un salari d'entre 1.200 i 3.000 euros al mes. Segons el ministre de Foment José Blanco, la bai-

xada seria d'entre el 2,6% pels salaris més baixos i el 8% pels salaris més elevats. Per la seva banda, Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, va donar suport a la decisió del govern espanyol i va afirmar que l'administració catalana també necessita "contenir despeses" en matèria de personal i "en alguns casos, retallar sous".

Davant d'aquest atac contra el sector públic, els sindicats majoritaris -CCOO i UGT- havien convocat una vaga general del sector públic pel proper 2 de juny i concentracions davant les diferents delegacions del govern arreu de l'Estat el 20 de maig. Davant d'aquesta convocatòria, sindicats com la CGT demanaven que s'anés més enllà, ja que "els atacs del govern mereixien una resposta més àmplia que una vaga només del sector públic". La CGT va instar la UGT i CCOO perquè "la convocatòria de vaga pel sector públic

sigui una convocatòria de vaga general". Malgrat aquest anunci, el 17 de maig, CCOO, la UGT i el sindicat de funcionaris CSI-CSIF van anunciar que la vaga del sector públic s'endarreriria al 8 de juny.

Les raons que han esgrimit les cúpules d'aquests sindicats per endarrerir la vaga és que volen veure el text final del decret llei que, el 20 de maig, aprovarà el Consell de Ministres espanyol. Davant aquest canvi de dates, El sindicat d'ensenyament públic USTEC ja ha manifestat el seu malestar davant el canvi de dates i ha destacat que la decisió "unilateral per part de CCOO i UGT d'anar variant les dates de la vaga proposada suposa un atac greu a la unitat sindical, que ha costat tant d'aconseguir", a més de posposar "innecessàriament la resposta que exigeix la situació actual". La USTEC afirma que es reserva el dret de continuar amb la

convocatòria de vaga general pel 2 de juny si ho veu "convenient".

D'altra banda, la negociació iminent de la reforma laboral per part del govern, els sindicats i la patronal tindrà un os dur d'empassar pels sindicats, ja que la CEOE -la patronal

espanyola- ha sol·licitat que la reforma inclogui "la possibilitat d'acomodar les treballadores si falten un 20% -vuit dies de feina- en dos mesos" o "un 25% -21 dies de feina- en quatre mesos, encara que justifiquin la seva absència".

> Tres milions de persones cridades a la vaga

Segons l'Enquesta de Població Activa (EPA) de l'Institut Nacional d'Estadística espanyol (INE), el primer semestre de 2010, el nombre de treballadores del sector públic a l'Estat espanyol arribava als 3.088.400 persones, xifra que representa el 20% del total de població assalariada a l'Estat espanyol. Segons l'INE, aquesta xifra està distribuïda de la manera següent: administració central, 522.100; Seguretat Social, 38.100; comunitats autònomes, 1.724.100; administració local, 655.500; empreses i institucions públiques, 142.300; altres tipus, 5.900; sense classificar, 400. Les persones que treballen per l'administració pública formen part d'un concepte més ampli que el de funcionariat, ja que també inclou les persones que treballen per les diferents administracions i les que treballen directament per les empreses públiques.

MIRALLS
Christine Delphy
“Les dones no poden perdonar l'exploació en la sexualitat”
pàg. 4 i 5

BON VIURE
La construcció de cases amb materials naturals
pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrúa 18

Els conflictes de la memòria

La memòria històrica, com a punt de trobada del present amb el passat, com a font de legitimació del present en el passat, és un espai de conflicte. Després d'uns anys marcats per l'oblit, fruit de la voluntat dels governs de la democràcia parlamentària de fonamentar l'actual règim polític no en l'experiència republicana o en la lluita antifranquista, sinó en la transició, ha emergit una forta demanda de memòria en el si de la societat espanyola. Una demanda de recuperació –o més ben dit, de construcció– de les arrels sobre les quals s'ha d'assentar el nostre present. Aquest procés no sols xoca amb la voluntat d'oblit que, encara avui, continua abonant la dreta hereva del franquisme i l'esquerra filla de la transició, sinó que amaga conflictes i contradiccions entre les diferents maneres d'interpretar el passat que, alhora, són conflictes entre maneres de veure el present i d'imaginar el futur.

Pau Casanellas
afons@setmanaridirecta.info

Tot règim polític necessita legitimar-se en uns valors o una tradició. Els agents institucionals que van ser protagonistes de la configuració de la democràcia parlamentària a l'Estat espanyol van optar per prescindir de qualsevol referència al passat i van convertir el mateix procés de transició en el mite fundacional del règim parlamentari. Expressions com *consens*, *reconciliació* o *moderació* van contribuir a forjar el mite d'una transició modèlica, en què l'acord institucional materialitzat en la Constitució de 1978 era concebut com el fruit de la pericla d'un grup de diputats amb projectes polítics enfrontats, però amb una voluntat comuna: el pacte. La prolongada lluita de l'antifranquisme i, sobretot, l'explosió mobilitadora de 1976 (un any clau per entendre la renúncia de les elits franquistes als projectes continuistes), van quedar reduïdes, en aquest relat, al paper de *pedra a la sabata* en el camí presumptivament pacífic cap a la *democratització*.

Des de mitjan anys 90, van començar a proliferar les veus a favor d'una memòria històrica que posés en relació les llibertats formals de què gaudim actualment amb les lluites del passat i que incorporés als discursos públics les persones damnificades per la repressió franquista. Després d'una dècada i mitja d'àmplia reivindicació per la memòria, el govern espanyol de Rodríguez Zapatero va intentar canalitzar aquestes demandes a través de la promulgació de la Llei 52/2007, de 26 de desembre, “per la qual es reconeixen i s'amplien drets i s'estableixen mesures a favor de qui va patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura”. Però es va tractar més d'una llei de víctimes que no pas d'una llei de memòria. Les mateixes paraules pronunciades pel president de l'Estat espanyol el 26 de novembre de 2008 al Congrés espanyol dels Diputats donen una idea de quina continuava sent la voluntat governa-

mental: “Estem assistint a un fenomen que posa de manifest la gran salut moral de la democràcia espanyola, un fenomen que consisteix que cada vegada es recorda i s'homenatja més les víctimes i s'oblida més el dictador. Aquest fenomen, aquesta realitat que estem vivint crec que respon a allò que hem de fer. Recordem les víctimes, permetem que recuperin els seus drets –que no han tingut– i aboquem a l'oblit aquells que van promoure aquesta tragèdia al nostre país”. Si calia oblidar la dictadura, on quedaven els botxins? Contra qui o contra què havien lluitat les víctimes?

Victimes o lluitadores?

La centralitat de les víctimes en els discursos memorialístics ha estat una constant en les polítiques públiques de la memòria a diversos països, sobretot a partir dels anys 80. Com ha posat de relleu l'historiador Enzo Traverso, aleshores, es va passar d'una memòria de l'antifranquisme a una memòria dels Drets Humans i la víctima va substituir la classe social com a subjecte dels discursos memorialístics. En el cas alemany, fins i tot s'ha parlat d'un *antifranquisme* per fer referència als discursos memorialístics interclassistes i despolititzats que s'han alçat contra la reivindicació de la tradició cultural antifeixista.

A més de difuminar la memòria de classe i dels conflictes socials, col·locar les víctimes al centre dels discursos de la memòria –sobretot quan és l'Estat el que articula aquests discursos en la forma d'una política pública– comporta el perill de convertir el sofriment en un principi d'autoritat substituït de la raó. I com ha defensat Ricard Vinces, el dolor i el sofriment no és un valor, sinó una experiència. Alhora, la focalització en el patiment de les víctimes permet utilitzar el principi de la responsabilitat compartida i pot acabar donant peu a la defensa d'una impunitat equitativa, com si les idees i els projectes que hi havia darrere de cada tipus de violència fossin equiparables.

D'altra banda, la visió despolititzada de les víctimes centrada en el seu sofriment contribueix a despullar-les de la seva condició de lluitadores. No és estrany que fossin les mateixes persones represaliades pel franquisme i integrants del moviment associatiu per la memòria històrica les que, en l'anomenada *Declaració del Liceu* presentada públicament l'abril de 2002, proclamessin la voluntat d'incorporació al "coneixement comú de les futures generacions" de la "memòria de l'experiència de la dictadura i les seves conseqüències", així com de la "lluita per la llibertat" i, d'aquesta manera, fessin una clara identificació entre víctimes i lluitadores.

La depuració de responsabilitats: justícia o prevaricació?

Diversos fets han fet emergir les múltiples contradiccions que amagava la llei de víctimes del desembre de 2007. Un dels casos més cridaners, segurament, és el de la vídua de José Luís Sánchez Bravo, un dels membres del FRAP executats el 27 de setembre de 1975, a qui el govern espanyol va denegar la indemnització que reclamava, a partir d'uns informes policials basats en els antecedents penals que figuren als arxius de l'època i en la sentència del consell de guerra que el va condemnar a mort.

Menystinguda pel govern espanyol, finalment, la vídua de Sánchez Bravo ha acudit a la justícia argentina, aquest mes de maig, per demanar la il·legalitat del judici. La seva demanda s'ha unit a la presentada el 14 d'abril a Buenos Aires per un grup de familiars de víctimes del franquisme, que pretenen obrir un procés contra els responsables de la dictadura espanyola.

Si bé als anys 70 la demanda de depuració de responsabilitats dels responsables del franquisme només era defensada per algunes organitzacions de l'esquerra radical, actualment, sembla que s'està estenent una demanda social en aquest sentit. Així ho posa de relleu, per exemple, el manifest *Per la ruptura amb el franquisme i la fi de la impunitat dels crims de la dictadura* –que es presentarà al públic properament– i els pronunciaments de diverses organitzacions i moviments socials per la memòria històrica. En canvi, més que no pas repre-

sentar un intent seriós de processament de responsables de la dictadura, els autos dictats pel jutge Baltasar Garzón el 16 d'octubre i el 18 de novembre de 2008 pretenien donar un impuls a la localització i l'obertura de les fosses comunes, que la Llei 52/2007 havia deixat principalment en mans de les associacions. Després de

La visió despolititzada de les víctimes centrada en el seu sofriment contribueix a despullar-les de la seva condició de lluitadores

defensar, al primer auto, la possibilitat legal de processar les persones responsables de l'*alzamiento nacional* a partir de la qualificació jurídica de les desaparicions que se'ls imputen com a crims contra la humanitat, Garzón preveia –en el segon– l'extinció d'aquesta responsabilitat penal un cop rebuda la notificació de la mort dels principals responsables del partit únic feixista. Alhora, a l'auto del mes de novembre, el

IL·LUSTRACIÓ:
Jordi Borràs

Manifestació per l'Amnistia celebrada a Vilafranca del Penedès el 17 de juliol de 1976
-
Arxiu Jordi Valls

jutge s'inhibia de la causa a favor dels jutjats d'instrucció de les localitats on es troben les fosses. A l'hora de la veritat, foc d'encenalls: gairebé dues terceres parts d'aquests jutjats han arxivat les causes.

El debat generat pel processament de Garzón per presumpta prevaricació s'ha centrat en la possibilitat o la impossibilitat legal de depuració de les responsabilitats del franquisme. Mentre que, segons algunes veus, la llei d'amnistia de l'octubre de 1977 impedeix qualsevol tipus de processament dels responsables de la dictadura, segons d'altres, la jurisdicció internacional sobre crims contra la humanitat sí que ho permet. L'extrema politització de la controvèrsia fa gairebé inútil preguntar-se si Garzón ha prevaricat o no: el que és evident és que tant ell com la gent que l'acusa de prevaricador actuen amb criteris polítics abans que jurídics. Una mostra prou clara d'aquesta politització és que s'hagi qüestionat la investigació dels crims comesos pel franquisme, però no l'obertura de diligències –per part de la Fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola– pel segrest i la desaparició del líder d'ETA –pm Pertus, el juliol de 1976 (per bé que,

conforme a la llei d'amnistia de 1977, aquests fets tampoc no podrien ser jutjats). Davant de tanta confusió, emergeix una pregunta: quina és l'autèntica naturalesa de la llei d'amnistia?

Amnistia o punt final?

Tota amnistia, per ser efectiva, ha d'implantar un canvi en l'escala de valors de la societat en virtut del qual no sols s'allibera les persones que eren objecte de la repressió, sinó que es reconeix socialment la legitimitat de les accions per les quals van patir aquesta repressió. Tota amnistia, per ser efectiva, ha de crear les condicions perquè no s'hagin de demanar noves amnisties. Per tant, com a demanda principal de l'antifranquisme, l'amnistia pot ser entesa com el contracte social sobre el qual s'havia de fonamentar –o el *quilòmetre zero* a partir del qual s'havia de bastir– la democràcia parlamentària per trencar definitivament amb el franquisme.

Habitualment, es presumeix que la Llei 46/1977 de 15 d'octubre, que va ampliar l'amnistia a les persones condemnades per delictes de sang, tenia per objecte afavorir la dissolució dels grups armats que havien actuat sota el franquisme i integrar tots els sectors de la societat espanyola en el nou règim polític. Tanmateix, el desenvolupament dels fets fa difícil pensar que això fos ben bé així. Tal com havia passat amb les anteriors mesures de gràcia promulgades pels governs del *franquisme sense Franco* (el govern Arias nomenat en morir el dictador i el govern Suárez constituït el juliol de 1976), l'amnistia de 1977 no va ser una concessió governamental, sinó que va ser arrencada per la mobilització popular. És així el que explica que la mesa del Congrés dels Diputats espanyol no prengués en consideració una proposta per promulgar l'amnistia presentada per membres del parlament basc el mes de juliol i sí que ho fes, en canvi, després de les grans manifestacions que van tenir lloc al País Basc a finals d'agost i principis de setembre de 1977.

Des d'aquest punt de vista, la llei d'amnistia de l'octubre de 1977 va significar una victòria de l'antifranquisme. De fet, les mesures governamentals d'allibe-

—

El perill de reducció de la memòria històrica a la legitimació de les estructures parlamentàries actuals fa que s'hagi reivindicat una memòria anticapitalista o emancipadora

—

rament de preses polítiques van ser sempre una resposta a la mobilització popular: l'amnistia parcial del juliol de 1976 va venir després del que, segurament, ha estat el cicle mobilitzador més important que s'ha viscut mai a l'Estat espanyol, que va forçar la caiguda del govern d'Arias Navarro. I els estranyaments previs a les eleccions del mes de juny, gràcies als quals els condemnats del *procés de Burgos* de 1970 van poder sortir de la presó i exiliar-se a altres països, van ser la resposta davant les manifestacions intenses del País Basc, on la setmana proamnistia del mes de maig va deixar un saldo de diverses morts a mans de les forces policials. Contràriament al que han presumit alguns sectors de la historiografia, aquesta mobilització no responia a la voluntat de forçar un pacte entre govern i oposició i tampoc no es pot afirmar que la reivindicació de l'alliberament de preses polítiques antifranquistes fos, alhora, una lluita pel perdó de la repressió franquista i per l'oblit.

És per tot això que resulta distorsionada l'equiparació de la Llei 46/1977 amb les lleis de punt final promulgades a diversos països de l'Amèrica Llatina, o la seva consideració com una "vergonyant transacció" (tal com l'ha definida el magistrat José Antonio Martín Pallín). Amb tot, tampoc no es pot obviar que, quan les demandes del carrer van entrar als despatxos, es van veure substancialment modificades. Així, per iniciativa de la UCD, les "autoritats, funcionaris i agents de l'ordre públic" del franquisme van ser incloses entre les persones beneficiades de l'amnistia promulgada l'octubre de 1977 (article 2.e) i la llei es va convertir en una trava legal per la depuració de les responsabilitats polítiques dels responsables de la dictadura.

Democràcia o emancipació?

La construcció d'una memòria antifeixista que vinculi les llibertats de què gaudim actualment a la lluita del bàndol republicà i a l'antifranquisme és una tasca necessària, sobretot quan encara hi ha qui creu —com afirmava l'exministre Martín Villa el gener de 2009— que, mentre la

transició va ser una victòria compartida de totes les espanyoles, la guerra també la vam perdre totes. Tanmateix, tota política pública de la memòria comporta el perill de servir únicament per reforçar les institucions vigents —cada vegada més anquilosades i deslegitimades—, llevat que es tracti d'una memòria posada en pràctica de manera extremament descentralitzada, que sigui promoguda i gestionada per agents socials diversos i autònoms. Una política d'aquest tipus donaria cabuda, així, a la construcció d'una memòria dels diversos projectes d'emancipació que van ser brutalment truncats arran de la instauració del franquisme i de la dinàmica de guerra mateixa i dels que es van desenvolupar sota el franquisme.

Cal advertir, per tant, contra la reducció de l'experiència antifeixista a un projecte polític determinat —el frontpopulisme— i contra la conversió teleològica del frontpopulisme en una prefiguració de les formes de democràcia parlamentària que es van assentar després de la Segona Guerra Mundial. Com a fenomen cultural i també en la seva concreció política, l'antifeixisme va integrar tant projectes emancipadors i revolucionaris com els que, davant del feixisme, propugnaven, simplement, democràcia. La seva limitació a uns o altres resulta inexacta.

El perill de reducció de la memòria històrica a la legitimació de les estructures parlamentàries actuals ha fet que, des d'alguns sectors, s'hagi parlat d'una memòria anticapitalista (aquesta era la proposta de fons de les *Jornades per la memòria històrica anticapitalista*, organitzades a València el novembre de 2006). Una memòria antifeixista àmplia hauria de donar cabuda, també, a aquests discursos i posar de relleu que, si l'emancipació va ser percebuda com una possibilitat en el passat, no ha de deixar de ser-ho en el present. Des d'aquesta òptica, els conflictes socials apareixen no com un entrebanc en el camí ineludible cap al parlamentarisme democràtic, sinó com una possibilitat històrica d'emancipació, com una porta oberta a escenaris de futur alternatiu.

Acció de protesta
contra un
monument
franquista
-
Arxiu Eloy Alonso

La demonització de la revolució

Un dels tòpics que ha fet més fortuna sobre la Guerra Civil ha estat el paper desestabilitzador i sanguinari jugat pels anomenats *incontrolats* de la CNT-FAI. Durant els últims anys, coincidint amb l'emergència de la demanda social de coneixement pel passat, han aparegut una sèrie d'obres amb una clara voluntat demonitzadora del procés revolucionari viscut els primers mesos de la guerra en algunes zones que van romandre sota domini del bàndol republicà. S'emmarquen en aquesta tendència llibres com *L'òmnibus de la mort: parada Falset* (Ara Llibres, 2008) del periodista de *La Vanguardia* Toni Orensanz i *El silenci de les campanes* (Proa, 2007) del filòleg Jordi Albertí.

Però han estat els dos volums publicats per Miquel Mir els que han tingut més ressò. Es tracta de la novel·la *Entre el roig i el negre: una crònica de la revolució anarquista* (CCG Edicions, 2005; Edicions 62, 2006) i de *Diari d'un pistolero de la FAI* (Proa, 2008), en què Mir recull els diaris

d'un familiar seu, Josep Serra, que durant la guerra va participar en la confiscació de béns.

Aquestes obres eludeixen el context en què van tenir lloc aquests esdeveniments —la guerra d'extermi duta a terme pels *sollevats* franquistes des del mateix juliol de 1936— i amaguen que la violència a la rereguarda republicana no va ser monopoli dels grups anarcosindicalistes. Ben al contrari, totes les organitzacions polítiques van disposar de les seves pròpies patrulles de control. Alhora, la tendència a identificar la revolució amb desordres i violència ha ofegat figures com la de Joan Peiró, que no es va cansar de condemnar els excessos comesos.

Per últim, convertir l'anarcosindicalisme en botxí resulta especialment reprovable si tenim en compte que, a Catalunya, el sindicat CNT va ser l'organització més castigada per les execucions franquistes en nombre de persones afusellades.

Una dictadura incruenta?

La percepció de la dictadura franquista ha arribat tan distorsionada als nostres dies que, en l'imaginari de moltes persones, és més present la imatge de Franco inaugurant pantans que no pas la del dictador dictant sentències de mort. La política propagandística del franquisme també va saber explotar amb un èxit notable el creixement econòmic dels anys 60, tot i que aquest creixement, més que no pas una conseqüència de la planificació econòmica del règim, va ser fruit de la seva incorporació amb retard —després de dues dècades d'atautquia— a l'onada de bonança viscuda a la major part dels països occidentals després de la Segona Guerra Mundial.

Paral·lelament a l'explotació propagandística del *desarrollismo*, durant els anys 60, el règim també va utilitzar amb èxit la imatge de la *pau franquista*, amb la celebració —el 1964— dels XXV Anos de Paz com a punt culminant.

Les xifres, però, desmenteixen rotundament aquest imaginari. De fet, si es compara la repressió exercida pel franquisme amb les víctimes del feixisme italià i del nazisme alemany en època de pau, el resultat és esfereïdor: **per cada víctima mortal de la Itàlia feixista, 1.000 persones van ser afusellades pel règim de Franco; 30 persones van ser recloses a camps de concentració franquistes per cadascuna de les preses en les mateixes condicions a l'A-**

lemanya nazi (sempre en temps de pau). Lluny de tractar-se d'un feixisme incruent, per tant, el franquisme va ser una de les dictadures més sanguinàries dels anys d'entreguerres.

Segons projeccions fetes per les historiadores, es calcula que **prop de 150.000 persones van ser afusellades** pels franquistes fins a mitjan dels anys 40 i unes altres **500.000 van haver d'abandonar el país, camí de l'exili**. Però la repressió feixista no es va limitar als anys de postguerra. Malgrat la tímida obertura del règim dels anys 60, mai no es van deixar de celebrar consells de guerra, especialment després del protagonisme que es va donar a la jurisdicció militar a partir de 1968. Per altra banda, **3.800 persones van ser processades pel Tribunal d'Ordre Públic** entre 1963 i desembre de 1976, 2.800 de les quals finalment van ser condemnades.

I si el llegat de Franco va ser cruent, el període del *franquisme sense Franco* (1975-1977) i dels primers anys de *democràcia* parlamentària també va estar marcat per la violència institucional. **Entre 1975 i 1982, unes 180 persones van morir a mans de les forces d'ordre públic**, mentre **els grups d'extrema dreta** —controlats o directament integrats, en la seva majoria, per membres de l'estament policial— **van ser responsables, com a mínim, de 45 morts** durant aquests mateixos anys.

Christine Delphy:

“Veig difícil condemnar l’exploració laboral si la perdonem en la sexualitat”

Investigadora emèrita del Centre Nacional de la Recerca Científica (CNRS), Christine Delphy és pionera de la segona onada del moviment feminista francès durant els anys 1960 i 1970 i reconeguda com una de les arquitectes del pensament feminista contemporani, dins el qual ha desenvolupat el corrent teòric anomenat 'feminisme materialista', oposat al 'feminisme essencialista' o 'de la diferència'. Descrita per Simone de Beauvoir com “la teòrica francesa més interessant”, l'any 1977, Delphy va fundar, amb l'autora d'“El segon sexe”, la revista ‘Questions Féministes’, refundada el 1981 sota el nom de ‘Nouvelles Questions Féministes’. El 2004, va ser una de les poques feministes que es va rebel·lar contra la llei que prohibeix el vel a les escoles de França, alhora que va participar als col·lectius Une école pour toutes i Féministes pour l'égalité. L'any passat, va ser a Catalunya per participar en el primer Congrés internacional sobre dret, gènere i igualtat, organitzat pel Grup Antígona de la UAB i en el qual va presentar la ponència ‘Gènere, raça i racisme: la prohibició del vel islàmic (‘hijab’) a França’ (disponible al recull de comunicacions a <http://centreantigona.uab.cat>). Enguany, Christine Delphy ha tornat per reflexionar sobre un aspecte clau de la seva construcció teòrica: l’exploració específica que pateixen les dones en el que ella anomena el “mode de producció patriarcal”, basat en l’apropiació per part dels homes del temps i del treball de les dones a la llar. Les seves aportacions s’acompanyen d’una crítica senzilla, punyent i amb gran sentit de l’humor.

Glòria Casas Vila
entrevista@setmanaridirecta.info

Un dels canvis més importants que hi ha hagut des de 1970, després que se superessin les discriminacions legals que subordinaven les dones, ha estat el desenvolupament del discurs de la igualtat. Denuncies que la ideologia del ja som iguals és un parany per la igualtat real. A què et refereixes?

Hem passat de dir que volem igualtat a creure que ja la tenim, en lloc de subratllar que encara queda molt per fer. El que viuen les dones, que és una desigualtat enorme, està considerat per elles com a igualtat i aquí rau el perill. La perillositat rau en considerar com a igual una situació on són inferiors des de tots els punts de vista: ja sigui a la feina, en les relacions amoroses o en la mateixa sexualitat. En l'àmbit del treball domèstic, per exem-

Christine Delphy, passat març a l'UAB - Glòria Casas Vila

ple, continuen assumint-ho com si fos un detall, sense donar-li més importància.

En la sexualitat, això com s'expressa?

S'ha fet creure a les dones –i la majoria ho acceptem– que, per ser iguals, cal imitar els homes. Les feministes dels anys 70 dèiem: “El vostre alliberament sexual no és el nostre”, però el feminisme s'ha edulcorat de moltes maneres, quan les dones no poden imitar els homes, perquè la sexualitat dels homes es basa en humiliar-les. Elles només poden entrar dient precisament això, que volen ser humiliades, a més de considerar només el plaer dels altres.

És la interiorització de la dominació?

Recordo l'entrevista a una dona a qui li semblava bé lliurar-se a actes sexuals molt violents. L'entrevistador li va preguntar: “Però, on és el teu plaer?”, perquè era evident que no podia obtenir plaer físic d'aquella manera. I ella va respondre: “L'important és el plaer de l'altre”. D'alguna manera, els homes han aconseguit que no hi hagi rebuig davant una explotació tant evident i que, per les dones, l'única manera d'entrar en la sexualitat i de ser-ne subjectes sigui com a objectes. Hem arribat a voler ser esclaves.

3 itat”

Anem cap enrere?

Als anys 70, ens preguntàvem com seria l'erotisme femení. I no el trobàvem perquè, en els seus paràmetres, no hi havia res que pertanyés a les dones. És per això que, en l'àmbit de la sexualitat, acaparats pels homes, s'ha demanat a les dones que hi entrin com ho fan al mercat laboral. Però, justament perquè la sexualitat no és una professió, no podem esperar que se'ns tracti igual. Recordo que, a les primeres jornades internacionals sobre els crims contra les dones, a Bèlgica, van projectar una pel·lícula pornogràfica danesa. Es veien homes que follaven dones en grup –tot en primer pla– i era tan insuportable que, al cap d'uns minuts, la sala va demanar que s'aturés la projecció. Doncs bé, avui, hi ha dones que diuen: “Està bé, continueu, ens excita”. I això és un problema.

Un panorama bastant trist, doncs.

Això no impedeix que algunes dones intentin tenir una altra sexualitat, amb les seves companyes o amb els homes, però aquestes experiències són titllades de “no alliberadores”. Abans, al cinema, veïem relacions de tendresa i sensualitat. En canvi, avui, això s'exclou i no es considera interessant.

Per què dediques el teu darrer llibre a la memòria d'Andrea Dworkin, coneguda feminista nord-americana que va dedicar la seva vida a lluitar contra el rol de la pornografia en la degradació de les dones?

La sexualitat paradigmàtica és precisament la que veiem en la pornografia, la que suscita més desig en els homes. Trobo que Dworkin ha explicat molt bé que la pornografia és la sexualitat hegemònica i que la més coneguda és violenta, d'apropiació de les dones per part dels homes. Malauradament, la seva denúncia és menystinguda, fins al punt que cap dels seus llibres no ha estat traduït al francès.

“El plaer sexual demana que abandonem qualsevol consideració moral?”

“La idea que el desig sexual i l'exercici del poder són consubstancials no és més que la renúncia a un canvi de societat”

Com s'hi pot lluitar, doncs?

Les dones que es diuen “pro-sexe”, partidàries de la prostitució i d'actuar sobre aquestes fantasies sadomasoquistes, no volen sentir-se culpables. Això ens porta a un dilema filosòfic important: el plaer sexual demana que abandonem qualsevol consideració moral? Elles diuen que la culpabilitat és dolenta perquè els impedeix el plaer. Però, si torturéssim un animal, ens hauríem de sentir culpables? El millor seria que ens hi sentíssim. Si bé les “pro-sexe” demanen no conèixer aquesta frontera moral, al meu entendre, caldria sentir-se culpable, perquè això demostraria que sabem el que està bé i el que no.

Llavors, ens diuen que som unes moralistes...

Saber el que està bé no té res a veure amb la moral burgesa. Vivim en una societat on el sexe, com menjar xocolata, és el màxim plaer. Però podríem privar-nos de plaer sexual si tinguéssim clar que “el meu plaer no val el que els altres fan, sinó el que jo em faig a mi mateixa”.

“Hem acceptat la teoria 'queer' que ens allibera en sis mesos, quan la lluita per alliberar-nos del sistema patriarcal és lenta i profunda”

El debat, doncs, rau en la utilització de l'altra persona pel desig propi?

Exacte. I crec que serà molt difícil condemnar la utilització de persones en el món del treball si comencem per perdonar l'ús

“A França, les dones fan una mitjana de 83 hores setmanals i els homes 40”

L'explotació capitalista és ben coneguda. Com la viuen les dones?

Les dones estan immerses dins el mode de producció patriarcal, que no només s'aplica a les dones, sinó al conjunt de la família. Per exemple, a les explotacions agrícoles, el marit s'apropiava del seu treball gratuït, que després podia vendre al mercat. Però la proporció d'homes que poden fer això s'ha reduït amb el desenvolupament de la societat salarial, a partir de finals del segle XIX a tota Europa. Ara, hi ha pocs treballadors independents i pocs agricultors.

En quin sentit ha canviat l'apropiació del treball de les dones?

Ara se centra, sobretot, en el treball de la llar, aquell que consumeix la família, que sols és una part del treball domèstic. Tot i això, les dones han recuperat part del seu temps per treballar de manera assalariada i tenir aquest salari per elles. Això és un canvi beneficiós; amb molts

matisos, és clar, perquè fan el que es coneix com la doble jornada. A França, fan una mitjana de 83 hores setmanals i els homes, 40.

I fora d'Europa, el mode de producció té la mateixa dinàmica?

A la resta del món, el 80% de la població mundial és agrícola i el poc que guanya una dona a l'Índia, Indonèsia, el Perú o Xile es troba a la disposició del marit, que ho controla tot.

Sovint es pensa que aquest repartiment desigual entre dones i homes se solucionarà amb més equipaments col·lectius.

L'únic que fan els equipaments col·lectius és substituir el treball que haurien de fer els homes, perquè les dones continuen fent-lo. Un exemple interessant és a l'Alemanya de l'Est, on hi havia les coses que nosaltres demanem a l'Europa de l'Oest: guarderies públiques per infants a partir de dos anys, cosa que

faria que el 90% de les dones pogués treballar fora de casa.

Tenir aquests equipaments és una reivindicació aquí.

Sí, però les guarderies no funcionen 24 hores al dia. Hi ha un moment que s'han d'anar a buscar els fills i les filles a la guarderia i això ho fan les dones. Les guarderies no fan el treball de la llar, que s'ha de fer igual. És a dir, malgrat els equipaments col·lectius, que permetien que les dones de l'antiga RDA treballassin durant el dia, a la nit, també s'havia de fer el treball domèstic i de cura. I els homes no feien res. Elles estaven doblement explotades i, si estaven explotades a la feina, és perquè ho estaven a casa. Myra Marx Ferree, sociòloga feminista especialista en Alemanya, explica que les dones eren tractades com a treballadores i mares i que els homes mai no eren considerats com a treballadors ni com a pares.

Delphy, amb el ram de flors en mà el 27 agost 1970 sota la pancarta “Hi ha algú més desconegut que el soldat desconegut, la seva dona”.

Acció simbòlica realitzada a l'Arc de Triomf (París) i analitzada pels historiadors/es com el punt de partida dels moviments feministes dels anys 1970 a França

Arxiu

de gent en la sexualitat. Les contradiccions són enormes, ja que denunciem abusos sexuals contra menors i, alhora, no fem res quan tenen divuit anys perquè, a aquesta edat, se suposa que els seus actes són consentits. Passa el mateix amb el sadomasoquisme, que suposadament es practica de forma voluntària o consensuada, però el consentiment és fals en una societat plena de desigualtats i de relacions de poder.

No hi ha sexualitat sense poder?

La idea que el desig sexual i l'exercici del poder són consubstancials, defensada per Judith Butler, no és més que la renúncia a un canvi de societat. I és que, si no ataquem el poder en aquest terreny, com ho farem?

On queda l'explotació material de les dones, en un moment en què triomfen les teories postestructuralistes, com la teoria queer, centrades en les identitats sexuals?

Aquestes teories defensen que la divisió de gènere ve d'un discurs.

Una visió falsa, al meu entendre, perquè el discurs acompanya sempre una sèrie de pràctiques i aquestes pràctiques no són individuals o per atzar, sinó que estan codificades en les institucions, en el dret, en les regles de sociabilitat del treball, en els costums. En definitiva: són a les mateixes estructures socials.

Quins límits pràctics presenten?

Aquesta és una altra objecció perquè el canvi de rols que proposen només es pot fer, justament, en l'àmbit de les relacions privades i sexuals perquè, quan som al carrer, a la feina, a l'hospital o a la família, és impossible. No veig una dona dient al seu marit: “Som una mica queer, avui sóc 60% home i no rentaré els plats”. Això és impossible. Aquesta teoria és una manera d'evadir-se de la realitat i trobar dreces que no ens porten enlloc. Hem acceptat la teoria queer que ens allibera en sis mesos, quan la lluita per alliberar-nos del sistema patriarcal és lenta i profunda.

Signatures per prevenir incendis forestals

Xavi Martí
petjades@setmanaridirecta.info

El temporal de vent del 24 de gener de 2009 va fer que caiguessin un total de 60.000 arbres a la serra de Collserola. Un any i escaig després, el 8 de març de 2010, la nevada que va afectar Catalunya va provocar la caiguda, segons dades ofertes a finals de març pel Consorci del Parc de Collserola, de 30.000 arbres. Les estimacions a les quals ha pogut accedir aquest setmanari –ofertes l'abril passat després que el consorci fes vols amb helicòpter per comprovar l'afectació real dels dos temporals sobre la serra– indiquen que els arbres caiguts a Collserola arribarien als 200.000. La caiguda de milers d'arbres ha barrat el pas per molts camins i pistes de la serra i ha provocat que els boscos estiguin plens de troncs i branques que, de cara a l'estiu, es podrien convertir en combustible i, per tant, fer augmentar el risc d'incendis al pulmó verd de Barcelona.

Després del temporal de l'any 2009, es va crear la Plataforma Salvem del Foc Collserola, que va iniciar una campanya de recollida de signatures per demanar que les administracions –i sobretot la Generalitat– retirin la massa forestal dels camins i pistes forestals de la serra de Collserola, com a mínim deu metres dels marges”. Per donar a conèixer la campanya o poder posar-se en contacte amb la plataforma, les integrants de Salvem del Foc Collserola han creat un bloc, un correu electrònic i un apartat de correus domiciliat a Molins de Rei. El bloc ofereix la possibilitat de descarregar el full de signatures i el cartell de la campanya. Salvem del Foc Collserola també ha habilitat diversos punts per signar: onze repartits per diversos establiments de la serra, deu a Molins de Rei, dos a La Floresta, dos a Barcelona i dos més al Papiol. L'estiu de 2009, la plataforma va aconseguir 4.000 signatures i, a dia d'avui, ja ha superat les 10.000.

Xavi Martí

La plataforma ha denunciat que la riera de la Rierada (Molins de Rei) “està plena de troncs”, cosa que, en el cas que es produís una riuada, faria que “els arbres s'emportessin per davant tots els ponts”

-

Carles Bassas, de Salvem del Foc Collserola, afirma que les administracions, després de la nevada del març d'enguany, “només han retirat el 10% dels arbres que s'haurien de treure per evitar el risc d'incendis”. En aquests moments, s'estan retirant els arbres de les vies principals de la serra, però Bassas denuncia que “encara queden molts cables i arbres per terra” i que “l'estat de les línies d'electricitat i de telèfon és precari”. Aquesta situació provoca, segons Bassas, “la interrupció del servei d'electricitat i de telèfon” a zones habitades de la serra, com Santa Creu d'Olorda, La

considera que “les tasques fetes l'any passat a través de plans d'ocupació no van complir amb els objectius per la manca de coneixement sobre la massa forestal dels efectius”.

Els departaments d'Interior i de Medi Ambient van contractar, el març de l'any passat, un total de 1.000 persones per netejar tots els boscos de Catalunya afectats pel vent. 216 d'aquestes persones es van repartir per les comarques de Barcelona. Sant Cugat del Vallès va ser l'únic municipi de Collserola que es va beneficiar de les ajudes per netejar els boscos: la Generalitat només hi va destinar nou persones. La brigada de neteja, a La Rierada, Sant Bartomeu o Vallpineda (que pertanyen a Molins de Rei), no va arribar fins sis mesos després –a l'estiu– i només van treballar fins el 15 de setembre. En aquests moments, hi ha alguns efectius treballant a la serra, però, segons Salvem del Foc Collserola, “deixaran de treballar el 15 de juny”.

El Departament de Medi Ambient, durant el darrer any, ha manifestat que, si els propietaris forestals no poden retirar els arbres de l'interior dels boscos (la seva explotació ja no és rendible, ja que es paguen 35 euros per cada tona de fusta), el govern s'encarregarà de netejar-los i vendre la fusta per a usos industrials. Però això, finalment, sembla que no s'està fent amb la intensitat suficient, amb l'argument que el mercat de la fusta està saturat i controlat per França.

Rierada, Vallpineda o La Floresta. La plataforma també denuncia que, a La Rierada (Molins de Rei), hi ha un pont que “encara presenta només un sol sentit de circulació” i que “la riera està plena de troncs”, cosa que, en el cas que es produís una riuada, faria que “els arbres s'emportessin per davant tots els ponts”.

Efectius i mitjans minsos

La Plataforma Salvem del Foc Collserola també diu que els mitjans i els efectius aportats per la Generalitat per fer front als efectes de la nevada i de la nevada han estat insuficients. Fa pocs dies, la plataforma ha demanat que “la neteja dels boscos s'encarregui a empreses especialitzades del sector” perquè

La neu i el vent van trencar per la meitat els troncs d'un gran nombre d'arbres de Collserola (foto: maig del 2010)

Xavi Martí

MÉS INFORMACIÓ

SALVEM DEL FOC COLLSETEROLA
foccollserola@gmail.com.
salvemdefoccollserola.blogspot.com.
A.C. 31, 08750, Molins de Rei.

La construcció natural

La indústria de la construcció consumeix el 60% dels materials que s'extrauen del planeta, genera quasi la meitat del consum energètic del món i de les emissions de CO2 i produeix la meitat de tots els residus i la contaminació diversa que fa emmalaltir la Terra. A més, el 30% dels edificis nous, o rehabilitats de nou,

pateix la síndrome de l'edifici malalt per la toxicitat incorporada en algun dels nous materials i processos. La bioconstrucció, en canvi, és una arquitectura basada en els principis bioclimàtics, utilitza materials naturals i locals i el seu procés compta amb la participació de les persones que en seran usuàries.

Construcció alternativa amb coba (Oregon, EUA)
-
Arxiu

Casa moderna amb parets de terra i pedra (tapia) que podem trobar als EUA
-
Arxiu

Jordi Alemany
bonviure@setmanaridirecta.info

L'arquitectura bioclimàtica té en compte el clima i les condicions de l'entorn per aconseguir el confort interior. Juga amb el disseny: les orientacions, les obertures, les característiques dels materials, l'aïllament, la inèrcia tèrmica... i aconsegueix un confort interior i un grau d'eficiència energètica òptims, amb un mínim de despesa energètica. Amb un bon disseny, es pot estalviar fins un 80% o més del consum energètic. De fet, no és res nou ni sofisticat: gran part de l'arquitectura tradicional funciona segons els principis bioclimàtics; simplement, és una "arquitectura amb sentit comú". Usant l'enginy i el coneixement, treu el màxim partit de les condicions de l'entorn.

Materials locals i naturals

De tots els materials de construcció naturals —pedra, fusta, palla, bambú o canya—, la terra és el més antic, important i abundant a la major part de regions del món. És fàcil d'obtenir, sovint, directament del mateix lloc, quan s'excava la cimentació. A quasi tots els climes càlids, secs i temperats, ancestralment, la terra ha estat el material de construcció dominant. Actualment, un terç de la humanitat viu en habitatges de terra i, als països del Sud, el percentatge arriba a més de la meitat.

Darrerament, s'ha comprovat i s'ha entès que la terra crua té millors qualitats que materials com el formigó, els maons cuits o els silicoalcaris. Les tècniques de construcció amb terra, convenientment posades al dia, mostren el seu valor no solament per a l'autoconstrucció, sinó també per a la construcció industrialitzada. Quan es construeix amb terra, només s'utilitza de l'1 al 5% de l'energia; per tant, s'emet molt menys CO2 que si es construeix amb ciment i materials industrials. Tant el procés com el resultat són, de lluny, molt més sans i ecològics.

La terra, com a material de construcció, es pot utilitzar i processar de diverses maneres. La *tapia* és terra compactada i premada en encofrats o, més modernament, també en sacs; se'n diu *superadobe*, tècnica creada per l'arquitecte Nader

Khalili per fer refugis autoconstruïts i sísmoresistents. Hi ha altres tècniques: la tècnica ancestral de les toves (maons de terra argilosa sense coure, només assecats

Tota la ciutat de Sana'a (Iemen) està feta amb materials naturals. Arxiu

-
Si es construeix amb terra, només s'utilitza de l'1 al 5% de l'energia: per tant, s'emet molt menys CO2 que quan es construeix amb ciment i materials industrials

-
Les tècniques de construcció amb terra són molt antigues i presents a moltes cultures; de fet, el 50% dels edificis del patrimoni mundial de la UNESCO estan fets de terra, com el Taj Mahal (a l'Índia)

-
al sol); la més moderna del bloc de terra compactada o BTC (maons compactats amb una senzilla premsa en un motllo

metàl·lic); el *bahareque* (entramats de bambú, canya o fusta, farcits d'una barreja de consistència plàstica anomenada *cob*, de terra argilosa, sorra i palla o alguna altra fibra vegetal). Un altre procediment és el modelat directe a la paret amb *cob* i la combinació de *cob* i un farcit de troncs transversals, el *tronco-cob*.

D'altra banda, la construcció amb bales de palla s'està estenent molt i, recentment, s'estan fent servir diverses maneres de combinar palla amb argila cremosa premada —per exemple— tant en encofrats a mida com en blocs. Les construccions amb terra, en general, solen anar convenientment revocades amb argila fina, tant per dins com per fora, cosa que permet uns acabats realment preciosos.

Quant als mètodes constructius, hi ha maneres de processar la terra que permeten construir estructures autoportants —que suporten el pes de les bigues i la teulada—, però n'hi ha d'altres que no i, llavors, cal construir una estructura, sovint de fusta, per suportar-les. El *cob*, les bales de palla i el *superadobe* permeten fer estructures autoportants que estalvien

molta fusta. La tova i la *tapia*, només si es fan les parets suficientment gruixudes o si s'utilitza la tova en estructures amb voltes i cúpules.

En canvi, la palla premada és més lleugera i té molta capacitat aïllant, però no és autoportant, és a dir, no suporta més que el seu propi pes. El *bahareque* ja porta una estructura de fusta incorporada i, per tant, no es pot dir que sigui autoportant. En tot cas, l'important és resguardar-la de la pluja amb bons alerons i de la humitat que pot pujar del terra amb un mur bàsic de pedra.

Les tècniques de construcció amb terra són molt antigues i presents a moltes cultures. De fet, el 50% dels edificis del patrimoni mundial de la UNESCO estan fets de terra. Com el Taj Mahal, a l'Índia, que sota els seus marbres amaga estructures de bambú i de fang, o la gran muralla construïda fa 4.000 anys a la Xina, inicialment, quasi tota amb terra premada (*tapia*) i, posteriorment, xapada amb pedra i totxo.

Al nord de l'Àfrica, al Iemen, hi ha ciutats senceres fetes de terra. Mesquites impressionants com la de Djenné o la de Mopti (Mali); la d'Al-Muhdhar a Tarim (Iemen), amb 53 metres d'alçada; les famoses cases torre de Shibam, també al Iemen, que poden tenir fins a nou o deu pisos, moltes construïdes fa 400 anys; el basar de Sedjan, a l'Iran, etc. A la vella Europa, a l'Amèrica Central i del Sud, hi ha exemples per tot arreu: les cases de Devon (del segle XVI), a Anglaterra; la Huaca del Sol, a Moche (41 metres) o l'antiga ciutat de Chan Chan al Perú.

Participació

Les persones, com la resta de les espècies animals, tenim un instint nat per la construcció. Durant gran part de la història de la humanitat, la construcció ha estat un tema comunitari i s'ha construït d'acord amb l'adaptació a l'entorn i als coneixements ancestrals, patrimoni de tota la comunitat.

Com deia l'arquitecte i filòsof egipci Hassan Fathi: "Un home sol no pot construir la seva pròpia casa, però deu homes treballant junts poden construir deu cases fàcilment".

Ester

FOTOGRAFIA: Ana Belén Jarrin

L'Ester és una noia de 23 anys que pateix paràlisi cerebral severa. M'acosto a ella, miro els seus moviments, entre dolços, passius, lents, bruscos i accelerats. Ella també em mira.

Comunicar-me amb l'Ester és una tasca gairebé impossible. Per fer-ho, l'Ester ha d'utilitzar el seu plafó, que conté dibuixos i paraules que, d'alguna manera, em permeten intuir el que ella està pensant o volent dir. Per establir una mínima conversa, he de tenir informació prèvia sobre els seus gustos, activitats i reaccions. Tot i així, és una conversa muda, no només perquè ella no parla, sinó perquè qualsevol discurs que jo —o qualsevol altre— elabori a partir de les seves reaccions és una mera interpretació d'allò que suposem que vol comunicar. A més, si bé amb el temps les perso-

nes que l'envolten han descobert, poc a poc, els seus gustos i preferències i allò que no li agrada, la conversa amb ella sempre gira al voltant d'unes mateixes preguntes i uns mateixos temes que són acceptats per ella, no sé si perquè són rellevants, per reiteració o per acomodació.

Una persona de nivell cultural mitjà utilitza prop de 5.000 paraules per expressar-se i, a partir d'aquestes paraules, fa combinacions infinites que li permeten comunicar el seu univers interior. L'Ester, amb el seu plafó, es comunica amb 156 paraules, que no representen de cap manera l'univers interior que ella em transmet amb els seus gestos i la seva mirada.

Adriana Jarrin

Paraules que conté el plafó: Treballar, passejar, parlar, relaxar, dibuixar, pensar, banyar-se, anar, comprar, menjar, beure, canviar, veure, agradar, fer, jugar, escoltar. El teu, el seu, mamà, papà, germà, amics, família. Jo, nosaltres, qui, què, amb qui, on, quan, com, per què, com va ser, contrari, pregunta., correcte, malament, sí, no, gens, normal. Empipada, preocupada, trist, brut, contrari. Avui, ahir, demà, dia, setmana, mes, dia, no ho sé, mig dia, dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres, dissabte, diumenge, gener, febrer, març, abril, maig, juny, juliol, agost, setembre, octubre, novembre, desembre, hivern, estiu, festa, nadal, reis, Sant Jordi, rosa, primavera, tardor, San Juan, vacances, Setmana Santa, llibre, fred, calor, sol, pluja, vent, núvols, neu, agradable, any, hora, un altre, molts, pocs, preu. Platja, casa, muntanya, carrer, restaurant, cinema, Altafulla, natació, botiga, ordinador, llit, música, bany, patates fregides, hamburguesa, macarrons, ou fregit, gelat, coca, cua, bavonsall, bolquer, tovallola, regal, dolor, doctor, pastilles, part del cos, televisió, telèfon, motxilla, diners, transport, cadira, carta, dents, natalicis, animals, finestra, cantant, música, ràdio, noi, noia, equip, esports, periòdic, programes, discoteca, cap de setmana, revista, parxís, prendre el sol.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

MASS-MEDIA

El grup Clarín d'Argentina és el protagonista d'una època grisa al con Sud

Eduardo Spinola
La Plata (l'Argentina)

El diari argentí *Clarín*, fundat el 1945, s'ha convertit en un dels grups empresaris comunicacionals més grans de l'Amèrica Llatina, gràcies a la política neoliberal de Carlos Menem, un president que va destruir la indústria nacional i va portar el país a un camí que va derivar en la crisi econòmica i institucional de 2001. D'aquesta manera, la família Herrera de Noble, propietària de *Clarín*, va sumar la ràdio Mitre, diversos canals de televisió per cable i la ràdio musical La 100, entre d'altres mitjans. A més, durant el govern del dictador Jorge Rafael Videla (als anys 70), va comprar l'empresa Paper Prensa, el propietari de la qual va ser torturat per aquests militars. Aquest negoci sospitós li va donar el control del paper que s'utilitzava per editar diaris a tota l'Argentina, que encara manté.

Durant els anys foscos de la dictadura militar, que va deixar un rastre de 30.000 persones desaparegudes al país, va sorgir una llei de radiodifusió que va regular l'activitat mediàtica argentina. L'oficialisme al Congrés va proposar la llei de serveis de comunicació audiovisual -la primera de la democràcia- i va aconseguir que s'aprovés. I això perjudica el grup Clarín, perquè aquesta norma va en contra dels seus interessos monopolistes.

Una aberració judicial fa que l'anomenada llei de mitjans encara no es pugui aplicar. Dos jutges -un dels quals manté vinculacions sospitoses amb una empresa de mitjans de la província de Mendoza- la van suspendre. Com es pot declarar que una llei que ha estat aprovada per representants de la ciutadania és il·legal? Aquesta situació es pot donar quan es toca la butxaca de l'empresari influent.

Jorge Rafael Videla y Ernestina Herrera de Noble brindan en la inauguración de la empresa "Papel Prensa". Los militares auspiciaron la formación del monopolio

Adopció en època de desapareguts

Fent un nou viatge al passat, destaca la manera com la senyora Ernestina Herrera de Noble, propietària del grup Clarín, va adoptar els seus dos fills, en plena dictadura

militar. Ella assegura que els van deixar a la porta de casa, com si fos un *culebrón*. Però hi ha una causa judicial oberta, ja que existeixen sospites serioses que es tracta de dues apropiacions il·legals, és a dir,

infants de pares i mares desaparegudes, segrestades pels mateixos torturadors del govern *de facto* que va sembrar el terror a l'Argentina entre el 1976 i el 1983. Arran d'aquesta denúncia, Herrera de Noble va ser detinguda el 2002. El jutge Marquovich, que va ordenar la seva captura, ha pagat l'atreviment amb el poder del grup Clarín amb la seva destitució, tal com denuncia ell mateix.

Les Abuelas de Plaza de Mayo, querellants en la causa, compten amb un Banc de Dades Genètiques vinculat a la gent desapareguda durant els anys de plom. Després de diverses dilacions dels advocats defensors de la magnat mediàtica, la justícia va ordenar que es comparés l'ADN de Marcela i Felip Noble Herrera amb aquesta base de dades. Què passarà si es demostra que la senyora va criar dos nens apropiats il·legalment durant un període dictatorial? Podrà continuar mentint amb tanta impunitat?

OPINIÓ

La mentida permanent

La llibertat d'expressió és la base de l'exercici periodístic i garanteix una societat sense censura. Diàriament, aquest dret serveix per mentir, per desinformar i, fins i tot, per atemptar contra un govern. Això és el que fa *Clarín*, un monopoli mediàtic al qual no li importa gens ni mica el benestar d'un país que ha aconseguit sortir d'una crisi interna i sostenir-se davant la que sacseja països més rics.

Llegir el *Clarín* és no assabentar-se d'allò que passa realment a l'Argentina; és un dels periòdics matutins més llegits, encara que la

seva tirada va caient, mentre creix el cabreig del grup empresarial contra el govern democràtic de Cristina Fernández de Kirchner. El grup intenta amagar el creixement d'un país que ha inclòs sectors socials postergats; que ha baixat la desocupació; que ha atorgat una assignació universal de recursos als fills i les filles de famílies desfavorides; que cada any incrementa les jubilacions i els sous de les classes treballadores; que ha jutjat com cap altre govern els crims de l'última dictadura; que ha permès que creixi l'activitat industrial i productiva de manera

sostinguda; que ha forjat una relació estreta amb altres països de l'Amèrica del Sud i que, en definitiva, ha donat una certa dignitat de vida a la ciutadania, tot i que no en pot gaudir plenament.

Ningú no dubta que hi ha aspectes que cal millorar, però tampoc no es pot esquivar la realitat que es viu millor, per molt que li pesi al monopoli Clarín, el de la mentida i la desinformació, que somia amb els anys negres de la dictadura o el neoliberalisme dels anys 90, quan només anaven bé els seus amos. El *Clarín* és l'antífesi del periodisme ben entès.

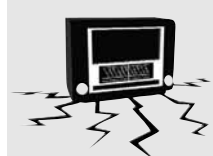
> Homofòbia a dojo

La fotografia que es va publicar a diversos mitjans el dia 16 de maig, on surten Slatan Ibrahimovic i Gerard Piqué molt a prop l'un de l'altre, va generar tot un seguit de notícies sensacionalistes que fan un seguiment de l'homosexualitat inventada d'ambdós jugadors blaugranes.

Diaris com *El Mundo*, *El País* o *el Corriere della Sera* es van fer ressò d'aquesta foto i la van qualificar d'inusual, tot suggerint l'existència d'una relació entre els jugadors. El diari italià fins i tot va afegir uns diàlegs en una seqüència de la fotografia, que narren una conversa íntima intentant fer gràcia de la situació.

El 17 de maig es va celebrar el dia contra l'homofòbia, coincidint amb la data de 1990 en què es va eliminar l'homosexualitat del llistat de malalties mentals. Només cal veure les reaccions que han tingut als diaris per constatar que, dins els mitjans més venuts, encara existeix una discriminació vers l'atracció sexual per persones del mateix sexe. Així mateix, es percep que la premsa en general fa una lectura sancionadora de l'actitud de proximitat que van mantenir els jugadors del Barça. Fins i tot les reaccions del jugador Ibrahimovic cap a una periodista que li mostrava la foto per la finestra del cotxe confirmen la por i l'estigma que generen aquest tipus d'informacions. El jugador seua va dir a la periodista que, per demostrar-li si era "maricón" o no, anés cap a casa seva i també hi portés la seva germana. Aquesta actitud agressiva del jugador també va ser reproduïda per altres mitjans televisius. Una actitud, però, que no ha tingut el mateix seguiment que la fotografia, tot i ser un greuge per la periodista de la premsa rosa que, amb la intenció d'aconseguir unes paraules del jugador, va obtenir aquesta proposta.

MTM

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible www.laciatatinvisible.org

Recu 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82 www.cooperativestraball.coop

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària www.nodo50.org/kamilosetas kamilosetas@nodo50.org

Associació Cultural El Raval

El Lokal

llibres, contrainformació, revistes, música, samarretes, pedaços...

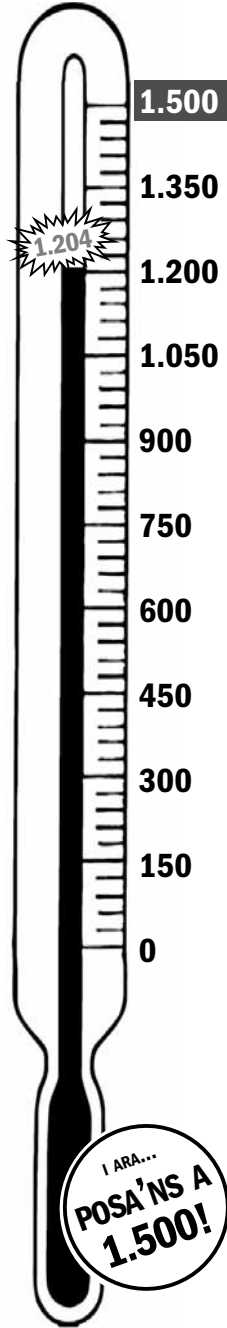
horari: matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h

c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858 ellokal@pangea.org

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

XERRADA DE LA DIRECTA:

A L'ATENEU LA PÓLVORA, DE MOIÀ
DIVENDRES 21 DE MAIG A LES 20:30h.

La DIRECTA fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscript?)

Ja fa més de tres mesos que la nova Directa és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb Illacrua, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels Quaderns d'Illacrua. Tal com haureu pogut copsar les subscriptores i lectors habituals durant aquests últims catorze números, la Directa ha crescut. La fusió amb Illacrua ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que filem el quart aniversari de la Directa, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els

missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabem, el gener vam començar a incorporar les subscriptores d'Illacrua que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important

tant del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions d'Illacrua i la Directa ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya Suma-t'hi, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscriptores d'Illacrua. Paral·lelament, treballem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laboren i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova Directa ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscriptores: les de la Directa antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'Illacrua, les que ja estàveu subscriptes a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

JOAN SANZ

El setmanari Directa et convidà al nou cicle del Centre Artesà Tradicionariu "Ventiladors" al C.A.T, un Cicle de rumba catalana, amb actuacions de grups com Sabor de Gràcia, Chipén A Tempo de rumba, Nuev@ Rumb@ o Xavi Ciurans entre altres. El cicle també acull una exposició fotogràfica d'Alex Carmona i una mostra de productes "rumberus" a càrrec del col·lectiu d'aficionats de la Rumba Sant Gaudenci. Tot això i molt més amb un 10% de descompte presentant aquesta butlleta.

Cicle de rumba catalana 21/05/2010 - 18/06/2010

VENTILADORS

DESCOMPTES

Centre Artesà Tradicionariu. Plaça d'Anna Frank s/n

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres ..... euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

 *Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any
 Si No Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (Plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Pisceis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Històriadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · For nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÓN · ACTIVISTES D'EUROPA I DE L'AMÈRICA LLATINA SE CITEN A MADRID PER DENUNCIAR EL NOU COLONIALISME DE LA UE

Ponts entre Europa i l'Amèrica Llatina per combatre l'embat neoliberal

Iolanda Fresnillo (ODG/ Enllaçant Alternatives Catalana)

Després de quatre dies de debats i conferències, de reunions i assemblees, d'escoltar testimonis de violacions de Drets Humans vinguts d'arreu d'Amèrica Llatina i d'una manifestació massiva, s'ha donat per tancada la quarta Cimera dels Pobles Enlazando Alternativas i el Tribunal Permanent dels Pobles. Tal com ha assenyalat Mónica Vargas, portaveu d'Enlazando Alternativas, han estat quatre jornades per "desemmascarar la Unió Europea i denunciar el seu paper al món; per posar idees en comú i construir solidaritat des de baix, per enllaçar polítiques alternatives i crear camins comuns cap a la justícia, la sostenibilitat i la igualtat".

Diversos milers de persones han assistit a les diferents activitats d'Enlazando Alternativas que s'han fet a Madrid entre el 14 i el 18 de maig. La crisi econòmica i les mesures d'ajustament que s'estan imposant tant a Europa com a l'Amèrica Llatina han esquitxat bona part de la cimera i, en

Un grup d'activistes despleguen una pancarta durant la Cimera dels Pobles Enlazando Alternativas, celebrada a Madrid entre el 14 i el 18 de maig

“Quan ens tornaran el que ens deuen per aquells crims que han comès?”

especial, la manifestació massiva del 16 de maig. Però les veritables protagonistes d'aquesta cimera i, especialment, del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP) han estat les víctimes i testimonis de les violacions de Drets Humans i drets econòmics, ambientals, socials i culturals a l'Amèrica Llatina. Tal com va declarar Blanca Chancoso, una dels membres del jurat del TPP i líder de comunitats indígenes a l'Equador, “aquestes víctimes i, sobretot, els pobles indígenes, són les creditors d'uns deutes històrics incalculables”. “Quan ens pagaran? Quan ens tornaran el que ens deuen per tots aquells crims que han comès?”, preguntava Chancoso. També Alfonso Moro, portaveu d'Enlazando Alternativas, va posar els pobles indígenes al centre d'atenció i, durant l'acte final, després de la manifestació, va concloure que “les alternatives que volem ens vénen dels pobles indígenes”.

Empreses transnacionals, culpables. Unió Europea i governs, còmplices. “Aquest no és més que un tribunal de consciència, que analitza qüestions que afecten greument els drets fonamentals de l'ésser humà”. Amb aquestes paraules, el magistrat espanyol Prefecte Andrés Ibáñez, president del TPP i membre del Tribunal Suprem, va inau-

gurar el tribunal d'enguany. “Hem escoltat testimonis impressionants i es-cruïdors, dotats d'un suport documental imponent”, conclouia Ibáñez durant la roda de premsa on es va presentar la sentència del TPP.

La sentència, que serà comunicada a les empreses i institucions esmentades, destaca l'actuació immoral i anti-jurídica de les empreses i les institucions que són còmplices en la comissió d'aquests crims. Entre elles, destaquen la Unió Europea i els governs europeus o institucions financeres internacionals com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial o el Banc Europeu d'Inversions. Segons la sentència del TPP, “és evident que les institucions europees són permeables a l'acció de lobbies empresarials i que existeix una relació d'interdependència i tràfic d'influències entre els sectors privat i públic”.

Del tribunal, també en sorgeixen propostes com la creació d'una Cort Econòmica Internacional que s'ocupi de jutjar les empreses pels crims que estan cometent. Es proposa, també, que “la UE i els estats membres adoptin normes nacionals que garanteixin l'accés a la seva jurisdicció nacional, civil i penal, per part de les víctimes d'abusos de Drets Humans o contra el medi ambient comesos fora de la UE per una empresa o una de les seves filials amb seu a un Estat membre”. Tant els casos com la sentència es poden consultar a la pàgina www.enlazandoalternativas.org

Fronts oberts arreu

Paral·lelament al TPP, s'ha celebrat la Cimera dels Pobles, amb quasi 90 tallers autoorganitzats per més d'un centenar d'entitats i xarxes. Novament, els impactes de les empreses transnacionals han estat protagonistes a nombrosos tallers, com el que va tractar dels impactes sobre el territori dels megaprojectes a l'Amèrica Llatina. Les activitats sobre els mecanismes de nova colonització –com els Tractats de Lliure Comerç (TLC) que està promovent la UE a les diferents regions llatinoamericanes– han estat molt concorregudes. El procés de militarització de l'Amèrica Llatina també ha estat central durant la Cimera dels Pobles, on s'ha denunciant l'obertura de noves bases nord-americanes a Colòmbia o la presència militar a Haití. Aquest darrer país i Hondures han estat presents a molts dels tallers i han generat tallers específics. Finalment, propostes com la lluita per la sobirania alimentària o pel reconeixement i la restitució dels deutes històrics, socials, ecològics, culturals i de gènere que, des d'Europa, s'acumulen amb els pobles d'Amèrica Llatina també han estat discutits llargament en algunes activitats.

És important destacar que, tot i la presència de figures conegudes com Susan George, el protagonisme en la cimera ha estat de les activistes de base vingudes de l'Amèrica Llatina i d'Europa. Així, per exemple, el moment més emotiu de la inauguració va ser, sens

dubte, el visionat en vídeo d'un discurs de Betti Cariño, activista indígena mexicana assassinada per paramilitars fa dues setmanes a Oaxaca quan participava en una missió d'observació de violacions de Drets Humans.

De la solidaritat amb l'Amèrica Llatina a la vaga general

Des de la Cimera dels Pobles, s'havia convocat una marxa per mostrar la solidaritat entre els pobles d'ambdós continents i denunciar el nou colonialisme europeu a l'Amèrica Llatina, però la crisi i les mesures d'ajust anunciades per Zapatero es van apoderar de la manifestació: més d'una quinzena d'autobusos de la CGT van desembarcar a Madrid just en el moment de la marxa i es van apropiat de la convocatòria, situant el seu reclam de vaga general al centre de la reivindicació. Sense aquest assalt roig i vermell, la manifestació no hauria arribat a les 15.000 persones que va anunciar l'organització. A l'acte final, Alfonso Moro, portaveu d'Enlazando Alternativas, va posar paraules al reclam central de la marxa: “La brutalitat de la crisi l'han de pagar els qui la van provocar, les transnacionals, els bancs i els Estats que, renunciant a la seva sobirania, s'han entregat al gran capital”. Nora Cortiñas, de les Madres de la Plaza de Mayo, va tancar l'acte amb un discurs emotiu que va recordar tant les persones desaparegudes i víctimes de tantes lluites a l'Amèrica Llatina com les víctimes del franquisme.

> **Propera cita: Barcelona**

Aprofitant la presència d'activistes d'arreu de l'Amèrica Llatina que han participat a la Cimera dels Pobles, les més de 20 entitats catalanes que han participat a Enlazando Alternativas han convocat tres jornades de debat els dies 19, 20 i 21 de maig, a les 7 de la tarda a la Casa del Mar de Barcelona.

A més, la Campanya contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi, que ha estat el marc en el qual s'ha convocat la Cimera dels Pobles, encara té camí per endavant en aquesta recta final de la presidència espanyola de la UE. Així, la propera cita serà del 4 al 7 de juny, a Barcelona, en paral·lel a la Cimera de Caps d'Estat de la UE i la Mediterrània.

+ **INFO**

www.enlazandoalternativas.org
<http://enlazandotv.wordpress.com>
www.nouez2010.blogspot.com
www.hablamosdeeuropa.org

, roda el món

L'AFGANISTAN · LA NATIONAL SECURITY I ELS SOLDATS ANGELESOS ASSALTEN UN HOSPITAL I ACTUEN CONTRA ELS MEMBRES D'EMERGENCY

L'exèrcit deté tres treballadors d'una ONG acusats de planejar un atac terrorista

Ilaria di Bonito
Barcelona

L'ONG Emergency va patir un atac el 10 d'abril, a l'hospital de Lashkar Gah (sud de l'Afganistan), que encara no s'ha acabat d'aclarir. Arran de l'assalt, tres treballadors italians i sis afganeses van ser detinguts per la National Security afganesa, amb la col·laboració de militars anglesos del contingent Otan-Isaf (Força Internacional d'Assistència i de Seguretat). D'entrada, el contingent anglès va negar la seva participació en els fets, però la circumstància va ser confirmada després de la difusió d'un vídeo prou explícit. Es van trobar municions i cinturons explosius dins l'hospital, motiu pel qual Matteo Dall'Aira, Marco Garatti i Matteo Paganì van ser acusats de planejar un atac terrorista contra el governador de la província d'Helmand.

Durant els nous dies de segrest, la veritat sobre la sort dels tres cooperants italians es va barrejar amb notícies falses -com la que va aparèixer a les pàgines del diari *Times* en forma de confessió dels italians-, mentre ningú no sabia del cert on es trobaven exactament els detinguts ni de què se'ls acusava concretament. Es parlava de terrorisme (hipòtesi desmentida per un comandant talibà en una entrevista telefònica a Aki-Adnkronos International) i de l'absurda implicació dels tres italians en l'assassinat d'Adjmal Nashkbandi, intèrpret del periodista italià Daniele Mastrogiacomo, segrestat el 2007 a la zona de Lashkar Gah i després alliberat gràcies a la intermediació de la mateixa ONG Emergency. Els acusats, durant aquell període, ni tan sols es trobaven a l'Afganistan.

Un dels cooperants d'Emergency encara es troba empresonat i continuen les negociacions pel seu alliberament

Els cooperants van ser posats en llibertat el 18 d'abril amb un "disculpin les molèsties" per part del govern afganès, que en va reconèixer la innocència, així com la de cinc dels sis afganesos empresonats. Pel que fa al sisè, al tancament d'aquesta edició, continuen les negociacions pel seu alliberament.

Durant el segrest, es va posar de manifest el pes que va tenir en les negociacions la promesa de suport polític del govern italià al president Karzai. D'altra banda, tot el perso-

Hospital de Lashkar Gah, situat al sud de l'Afganistan

Gino Strada, fundador d'Emergency, es dirigeix a les persones que van assistir a la marxa per demanar la llibertat dels cooperants

nal de l'hospital de Lashkar Gah va ser traslladat a Kabul i, de moment, l'estructura continua tancada. La seva possible nova obertura només serà possible amb el consens unànime de les autoritats afganeses. Segons el diari italià *Corriere della Sera*, sembla que el govern italià indemnitzarà la família d'Adjmal Nashkbandi per la seva mort durant el segrest del periodista Daniele Mastrogiacomo. Queda per aclarir qui i per què va deixar les armes al magatzem de l'hospital, tasca que resta a les mans d'un grup especial d'investigació italià que anirà cap a l'Afganistan per portar aquest cas estrany.

L'hospital de Lashkar Gah operava en una situació difícil, ja que es troba situat en una província on, aquestes setmanes, ha tingut lloc una operació militar que afecta sobretot la població civil, que no pot rebre cap ajuda. Segons Gino Strada, fundador de l'ONG, aquesta operació només tenia un objectiu: "silenciar l'únic testimoni occidental que podia veure els horrors de la guerra" i que -des de la web de Peacereporter- parlava de víctimes civils i no pas d'efectes col·laterals de la guerra. "No és cap novetat que, amb la pràctica dels periodistes *embedded* (incrustats), que només es mouen amb les tropes, la primera

víctima de la guerra és la informació", afegeix.

Però el més estrany de tot plegat és que el Ministeri d'Afers Estrangers italià, el mateix dia de l'arrest, se'n desentengués dient que aquestes persones "treballaven en una estructura humanitària no relacionada, ni directament ni indirectament, amb les activitats finançades per la cooperació italiana". Segons el govern italià, sembla que els milers de persones voluntàries i sostenidores d'Emergency no són italianes perquè han decidit portar la pau sense vestir l'uniforme militar. Franco Frattini, ministre d'Afers Estrangers, va arribar a dir que tot

això podria ser "una vergonya per Itàlia". El primer ministre, Silvio Berlusconi, va trigar cinc dies -després de la detenció- a demanar explicacions al primer ministre afganès, Karzai. El diari *Il Giornale*, propietat de la família Berlusconi, va definir Gino Strada com un "discutible agitador popular" perquè demana justícia i manté que algú va deixar expressament les armes durant l'assalt.

Malgrat tot, l'ONG va comptar amb el suport de la ciutadania italiana. Més de 400.000 persones van firmar a favor d'Emergency i, el 17 d'abril, a Roma, es va fer una manifestació amb 50.000 participants per mostrar la solidaritat i demanar l'alliberament dels tres segrestats.

Gino Strada és incansable i afirma que el seu objectiu és tornar a obrir l'hospital de Lashkar Gah. Des de les columnes del diari *La Repubblica*, contesta qui l'acusa de donar assistència als terroristes: "També oferim assistència als talibans i, fent això, tenim fe en els principis ètics de la nostra professió (...) els donem assistència per la nostra consciència de persones que es neguen a matar o a deixar morir d'altres persones". I replica, també, aquella gent que l'acusa de fer política: "La veritat és que voldrien que calléssim (...) però estem convençuts que l'abolició de la guerra és un projecte polític que s'ha de dur a terme. Per això no podem callar davant la guerra, davant qualsevol guerra. De proposar aquest projecte, sí, en som culpables".

Emergency ofereix assistència sanitària a les víctimes de la guerra a països com l'Afganistan, Cambodja, l'Iraq, la República Centreafricana, Sierra Leone i el Sudan

Emergency és una ONG italiana independent, fundada el 1994, que ofereix assistència sanitària a les víctimes de la guerra a països com l'Afganistan, Cambodja, la República Centreafricana, Sierra Leone i el Sudan. A més d'ocupar-se de la gent malalta, també ofereix formació de personal local per crear autonomia operativa, construeix hospitals nous i rehabilita estructures existents. Des de 2006, ha estat reconeguda com a ONG *partner* de les Nacions Unides. La xarxa d'Emergency, només a l'Afganistan, compta amb quatre hospitals i 28 punts de primers auxilis.

EUROPA · ELS PAÏSOS BAIXOS ES CONVERTEIXEN EN EL PRIMER ESTAT EUROPEU QUE PROHIBEIX EL BESTIALISME

La zoofília continua permesa a Europa tot i que atempta contra la dignitat dels animals

Àlex Romaguera
Barcelona

Violar animals era una pràctica permesa a Holanda fins l'1 de febrer, data en què el parlament d'aquest país va aprovar una llei que penalitza amb multes i penes de presó el bestialisme o animalisme humà. La decisió dels Països Baixos, aprovada per cinc vots de diferència, arrenca després d'un estudi publicat pel diari estatal *Algemeen Dabglad* a mitjan de 2007, que advertia que el 80% dels vídeos zoofílics distribuïts al món es produeixen dins les seves fronteres.

La mesura presa a Holanda contrasta amb el buit legal existent a la resta d'Europa, on la parafília consistent a mantenir relacions amb animals queda exclosa de qualsevol legislació.

Només a Anglaterra és una pràctica que es condemna amb dos anys de presó en el supòsit que s'hagi produït penetració de l'animal o viceversa, tal com fixa la secció 69 de l'Acta d'ofenses sexuals de 2003. A Alemanya, només es multa la distribució de material audiovisual quan la parafília apareix de forma ostentosa.

A l'Estat espanyol, el sexe amb animals es tolera perquè no està tipificat com un maltractament

A l'Estat espanyol, l'article 337 del Codi Penal estableix penes d'un any a tres de presó per qui "maltracti amb acarnissament animals domèstics causant-los la mort o provocant-los lesions", la qual cosa revela que el sexe amb animals es tolera perquè no està tipificat com un maltractament. Aconseguir que sigui així és l'objectiu del moviment animalista, que considera que "caldrà equiparar la zoofília a una violació infantil, ja que els nens, com els animals, no ofereixen el seu consentiment i no poden testificar".

Animalades bestials

L'aprovació de la llei holandesa ha obert el debat sobre una pràctica que, malgrat l'opinió d'escassos sectors, implica el patiment de l'animal. Així ho denuncien, des de fa anys, les entitats proteccionistes, tot i ser conscients de les dificultats per demostrar-ho. Segons aquestes veus, és complicat verificar científicament si un animal ha patit danys psicològics o físics si no existeix cap esquinç, motiu pel qual la zoofília es manté als llimbs jurídics. "Fins i tot hi ha casos en què els gos-

La portada de la revista *Deutsch* del gener de 2008 va aixecar una agra polèmica

sos són manipulats perquè tinguin relacions sexuals amb humans, obviant el greuge que se'ls pot infligir", expliquen.

Per l'ONG Igualtat Animal, el problema rau en què la llei només atorga personalitat jurídica als humans i no als animals, que ni són considerats un bé ni tenen drets legals. "Únicament se'l qualifica d'ésser movent, de manera que, tot i ser capaços de sentir dolor fisiològicament i psicològicament, no estan

protegits si el dany és impossible de demostrar".

Com que no es pot avaluar si pateixen, fet que suposaria la prohibició automàtica de la zoofília, les entitats pressionen perquè la protecció es reguli a partir d'arguments ètics i morals. "No podem permetre que el buit jurídic deixi sense penar el que és una tortura, perquè tot i no poder denunciar ni defensar-se, els animals senten igual que els infants o les persones amb discapacitat; per

tant, mereixen la mateixa protecció".

Amb tot, la llei d'Holanda ha fet reviscolar les crides per abordar aquesta discriminació sense demora. Primer, amb mesures que desvinculin la zoofília del sadomasoquisme i d'altres pràctiques que són acceptades socialment; en segon lloc, mitjançant l'elaboració d'un marc que amplii la protecció pels casos d'animalisme, independentment de si l'animal presenta una lesió o no. Recentment, els consells sanitaris de diversos països -com Suïssa o Dinamarca- han plantejat aquesta mateixa petició, ja que consideren que "la zoofília és denigrant i una falta de respecte cap a l'animal".

El buit jurídic fa que s'accepti una pràctica durant la qual els animals pateixen danys

A Suècia, l'Associació de Protecció dels Animals també s'ha afegit a la demanda perquè es reguli aquesta pràctica, després que el ministre d'Agricultura, Eskil Erlandsson, se'n mofés públicament i, el 2008, admetés: "Jo mateix he fet tocaments al meu gos". A Finlàndia i Noruega, mentrestant, organitzacions similars han sortit al pas amb la mateixa exigència, empeses pel debat suscitat als Països Baixos.

Drets de subhasta

Les entitats insten les autoritats a seguir els preceptes fixats al Canadà, Austràlia o els Estats Units, on la zoofília té jurisprudència i està inclosa dins les lleis contra els abusos dels animals. Tot i les esclertes que suposa la seva indefinició, aquests països qualifiquen el bestialisme d'"immoral" i el castiguen amb sancions o penes que oscil·len entre els dos i els tres anys de reclusió.

A Europa, per contra, el debat amb prou feines comença a ser matèria institucional, tot i que la prohibició d'aquestes conductes tampoc no fa que desapareguin del tot. Segons l'entitat Igualtat Animal, a l'actuació judicial, "caldrà afegir-hi el compromís dels governs a l'hora de recordar els drets dels animals". De la mateixa manera que, segons els experts, "les mesures haurien de servir per interceptar el circuit de pel·lícules i de vídeos que es difonen impunement en alguns establiments", com passa a l'Estat espanyol, on qualsevol persona pot adquirir imatges de zoofília als sexshop de la Rambla de Barcelona o de la Puerta del Sol de Madrid, on trobem títols com *Mr. Dog, Vaig jugar amb un poni dins meu* o *Animal Kindon*, tres DVD que, a Holanda, arran de la nova normativa, ja no es poden vendre.

Igualtat Animal també es refereix als llargmetratges d'aquest gènere que es poden descarregar des d'Internet, contra els quals les autoritats europees no han pres cap mesura, i a les exhibicions de sexe amb animals que es fan de forma clandestina i que són difícils de detectar.

Holanda ha pres la determinació perquè, finalment, la zoofília esdevengui una pràctica legalment prohibida

En aquest sentit, Holanda ha pres la determinació perquè, finalment, la zoofília esdevengui una pràctica legalment prohibida. Un pas fonamental cap a l'estadi en el qual els animals, encara víctimes de capricis prehistòrics, visquin amb la mateixa dignitat que es mereixen la resta d'éssers vius.

> Una parafília grollera i etnocèntrica

Segurament la zoofília és incomparable amb les curses de braus. Fer sexe amb animals no causa la mort cruel de l'animal, com sí que passa a la plaça pública, però una i altra pràctica expliquen de quina manera els éssers humans, sovint, hem abusat de les altres espècies amb l'única finalitat d'esbargir-nos. Aquest hàbit ancestral s'ha depurat amb els processos de civilització, tot i algunes excepcions que confirmen la teoria grollera segons la qual els humans tenim el dret de satisfer els nostres plaers de la manera que vulguem. Fet i fet, algunes enquestes xifren entre un 5 i un 10% la població sexualment activa que ha tingut experiències sexuals amb un animal al llarg de la seva vida, mentre un terç confessa que hi ha somiat, especialment les persones residents a zones rurals. La pressió social, però, permet canviar aquest model etnocèntric que, encara avui, condueix els animals a una vexació inadmissible dins un sistema de dret.

Senyal que advertia la prohibició de la zoofília a una població rural d'Holanda

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

(H)indignats amb l'Ajuntament

L'Horignal, un dels únics espais amb una programació poètica estable, denuncia que el consistori de Barcelona ha vetat els seus recitals setmanals perquè l'espai no disposa d'una llicència

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La ciutat de Barcelona ha acollit la catorzena edició de la Setmana de la Poesia entre el 13 i el 19 de maig. Set dies durant els quals aquesta disciplina creativa ha estat la protagonista a diversos espais nobles de la capital, com el Palau de la Música, el Palau de la Virreina o la Fundació Antoni Tàpies. Paradoxalment, en aquesta ocasió, l'espai més emblemàtic per la poesia de la ciutat de Barcelona, el cafè i llibreria Horignal, no ha pogut participar de les activitats de la *fiesta major* poètica. La causa: el veto de l'Ajuntament de Barcelona. El consistori argumenta que no es poden fer recitals de poesia a l'Horignal perquè l'espai no té llicència per fer-ho, tot i que fa més de cinc anys que acull aquesta mena d'activitats, cada dimecres de forma regular.

El poeta Josep Pedrals, membre de l'associació O.r.i.n.a.l., que dinamitza les trobades poètiques que, fins fa poques setmanes, es feien cada dimecres a l'Horignal, explica que "el problema no és de soroll ni tampoc de queixes veïnals, que mai n'hi ha hagut". Segons Pedrals, "tot plegat és una immensa tonteria burocràtica que estem mirant de solucionar". El *quid* de la qüestió rau en el fet que l'Horignal va aprofitar la disponibilitat d'un local annex per destinar-lo a les activitats culturals, però la llicència d'activitat no ho permet. Els responsables del cafè llibreria estan tramitant l'actualització de la llicència de de fa temps, però els tràmits burocràtics són molt lents i, davant la manca d'adequació de la llicència actual, els serveis tècnics de l'Ajuntament han sol·licitat la suspensió dels recitals.

Davant d'aquesta decisió municipal, la gent habitual de l'Horignal s'ha organitzat en la campanya (H)indignats!, a través de la qual recullen suports contra la clausura del local. "Ha estat una iniciativa de la gent que participa als recitals de cada dimecres i la veritat és que ha tingut molt de ressò", explica Pedrals. La campanya, que ha tingut un efecte immediat, ha recollit més de 300 adhesions de poetes, escriptors, artistes i persones de l'àmbit cultural en pocs dies. La pressió des del món de la cultura ha fet que les converses amb les autoritats municipals per desbloquejar el conflicte s'hagin accelerat. Com explica Pedrals, "la solució al tancament de la sala cada cop és més a prop". Segons el poeta i

A dalt, vista interior de l'Horignal. A sota, recital fet al local de Mailuna mentre no es pot fer a l'Horignal

programador, "l'Institut de Cultura s'ha compromès a buscar una solució perquè es pugui mantenir la programació i, ara, el tema està en mans dels serveis tècnics del districte".

La 'catedral poètica'

Des de la seva inauguració, l'any 2001, l'Horignal ha volgut ser alguna cosa més que un bar i ha acollit projectes culturals de diversa índole, però sempre parant una atenció especial a tot allò que s'esdevé en el camp de la poesia. En tots aquests anys, s'ha consagrat com una petita *catedral poètica* per on han passat tota mena de propostes. El cicle de poesia organitzat per l'associació O.r.i.n.a.l. (sigles d'Orador de Recitacions i Noves Actituds Literàries) ha dut a terme gairebé 300 recitals i ha esdevingut una de les poques programacions estables en l'àmbit poètic a la ciutat de Barcelona. Al mateix temps, també ha esdevingut un referent com a nucli i punt de trobada de poetes i lloc de creació i d'intercanvi de projectes.

Sense ajuts ni subvencions

Des de l'Horignal, també es destaca que tota l'activitat cultural de l'espai "s'ha fet sense cap mena d'ajut econòmic ni subvenció, tot i que no ens reporta beneficis econòmics directes". Aquesta activitat ha tingut ressò i reconeixement a diferents mitjans escrits o audiovisuals, sempre en un to positiu i valorant les aportacions a la vida cultural del Raval i de la ciutat. Des de l'Horignal, destaquen que, durant els nou anys que fa que l'establiment és obert, "mai no hem causat cap molèstia al veïnat ni hem ocasionat cap denúncia i sempre hem tingut cura de la seguretat i la comoditat dels participants als actes que s'han fet".

"És molt complicat generar espais de trobada per una disciplina com la poesia que puguin facilitar dinàmiques com les que es donen a l'Horignal", reflexiona Pedrals. Mentre se soluciona la problemàtica burocràtica que ha motivat la suspensió de les activitats poètiques d'aquest espai, els responsables de l'O.r.i.n.a.l. han traslladat els recitals a un altre lloc: el bar Mailuna, ubicat a pocs carrers de l'Horignal i que està fent les funcions de seu provisional dels recitals. "Esperem que, en unes poques setmanes, se solucioni la problemàtica i puguem tornar a fer recitals de nou a l'Horignal", explica Pedrals. Mentrestant, la poesia està exiliada del seu temple barceloní.

> Els refugis de la poesia

ELÈCTRIC BAR
Travessera de Gràcia, 233.
<www.electricbarcelona.com>.

Aquest petit local del barri de Gràcia és conegut per una autèntica heroicitat: manté una programació estable de música i arts escèniques cada dia de la setmana. Són poques, les nits que l'Elèctric no acull un concert, una actuació o una *performance* atrevida. També hi ha espai per la poesia: un cop al mes, s'hi fa el cicle *Poesia subterrània*, coordinat i presentat pel periodista Jordi Nopca.

HELIOGÀBAL
C. Ramón y Cajal, 80.
<www.heliogabal.com>.

L'Associació Heliogàbal es va fundar el 1995 amb l'objectiu de servir de plataforma per la promoció d'activitats artístiques i culturals al barri de Gràcia de Barcelona. Des de l'any 2001, amb un equip de direcció renovat, l'associació centra les seves activitats en l'exhibició i la promoció de projectes musicals i poètics, així com d'altres formes d'expressió artística. L'Heliogàbal manté una programació poètica estable a través dels *Trimestres de poesia*.

L'ANTIC TEATRE
Verdaguer i Callís, 12.
<www.anticteatre.com>.

L'Antic Teatre guarda l'essència de l'arquitectura del segle XVIII entre les seves parets, a pocs metres del Palau de la Música Catalana, dins el cor de la ciutat. El 23 d'abril de 2003, va reobrir l'Antic Teatre, un espai de creació i entitat sense ànim de lucre, presenta l'objectiu de convertir l'indret en un espai de promoció i en un aparador per la creació experimental de qualitat. Des de fa poc, també manté una programació estable de poesia.

El bell fracàs de Marcel Carné

Avalon-Filmoteca FNAC edita en DVD dos paquets que difonen l'obra anterior i posterior a la II Guerra Mundial del director francès

Fotograma del film 'El muelle de las brumas'

Molt abans de la *nouvelle vague* dels anys 60, la cinematografia francesa també era rica i interessant. Abans de la fractura que va comportar l'ocupació nazi i la consegüent diàspora de talents, una de les tendències principals era el realisme poètic de René Clair, Jacques Feyder i Marcel Carné. El tercer d'ells, d'idees progressistes, es va consolidar com un dels grans creadors de la preguerra, aliat amb el guionista Jacques Prévert, amb qui va fixar un estil molt determinat: situaven històries contemporànies de personatges desfavorits, però en general solidaris, en ambients més o menys marginals. Sovint, però, apareixia l'altra cara dels baixos fons: el gângster.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Sota aquestes premisses, va aconseguir peces meravelloses com *El muelle de las brumas*, un drama memorable que encreua els destins d'un soldat desertor i una jove marcada per la terrible convivència amb un tutor tèrbolament possessiu. Va ser una de les obres culminants del realisme poètic de Carné, tendre i vagament terrible, amb una narrativa visual elegant, on el dialoguista era una de les estrelles i posava paraules als llavis d'un equip d'interprets habituals (com Jean Gabin o Arletty), que transiten pels decorats d'una França de persones modestes que no troben el camí de l'èxit o de la fugida, però que, alhora, triomfen en viure sense trair-se. Com *Hotel Du Nord*, *El muelle de las brumas* relata un amor possible, una fugida impossible i un final tràgic. Al seu següent film, el cineasta va anar més enllà amb la seva empatia vers les criatures marginals. A *Le jour se lève*, de nou amb Prévert i Gabin, Carné inicia el film amb un assassinat i, amb una estructura dominada pels *flashbacks*, mostra els antecedents del fet per criticar la tendència al prejudici de la societat i evidenciar que qui ha comès un crim no és malvat necessàriament. El protagonista és un treballador qualsevol que estima una jove florista, però aquest amor està

condicionat per la presència d'un veterà il·lusionista, mentider patològic, fabulador, pervers. El marc narratiu és un xic inversemblant (sobta la incapacitat de la policia per introduir-se a l'habitació de pensió on François, atrinxerat... recorda), però els mèrits artístics són elevats.

Tot i els magnífics resultats creatius, es va criticar Carné -i no sense raó- pel seu fracàs a l'hora d'articular un cinema de formes adients al seu ideari d'esquerres: les seves històries, de gran emotivitat en les seves resolucions fatals i climàtiques, deixaven un pòsit de resignació ben poc combativa a l'espectadora. Però el del cineasta francès és un cas de fracàs poètic, bell com el cinema que va crear i coherent amb els personatges que va observar, sempre delerosos d'escapar de la societat que els maltracta i també incapaçs d'assolir els seus objectius.

Després de la guerra

Encara que les seves crítiques van arribar a ser d'una virulència injusta, si es contempen films com *El aire de París*, s'entén la reacció visceral dels *enfants terribles* de la *nouvelle vague* contra un cinema considerat anacrònic. 20 anys després dels inicis, el parisenc seguia ancorat en una França de decorats de barri, poblada per obrers tragicòmics i generosos. Mitjançant la història d'un jove que mira de triomfar en el món de la boxa (apa-

drinat per un sacrificat entrenador que li fa de pare), Carné va reivindicar l'esforç i la solidaritat, va advertir sobre el poder corruptor dels diners i la fatuïtat de la societat del luxe i, de passada, va criticar els seus infrahumans amb què es retribuïa el proletariat. El resultat, potser encartonat, també sembla completament efectiu.

A la fluixa *Los tramposos*, sí que es detecta una certa voluntat modernitzadora, ja des dels títols de crèdit. Carné adopta el format panoràmic i esguarda una realitat nova: una joventut hedonista, sexualment alliberada, amarada de jazz i de James Dean. Un jove de casa bona introdueix l'espectadora en un grup d'ociosos iconoclastes i murrís que rebutgen tant la burgesia com la classe treballadora a la qual pertanyen. Com era d'esperar, els responsables critiquen una cosmogonia purament destructiva i, al darrer tram de la ficció, moralitzen amb unes bones intencions un xic reumàtiques que, superficialment, poden semblar reaccionàries. El realitzador, tot i estar realment lluny dels seus personatges per edat i referents, prova de comprendre'ls i es lamenta que no defensin cap causa i que, per mantenir la seva imatge de duresa antisentimental, posin traves artificials al seu amor i a un desig individual de construir (vides, famílies, futurs) que, com a grup, ridiculitzen.

FILMOGRAFIA

Marcel Carné vol. I, Avalon-Filmoteca FNAC. Inclou *El muelle de las brumas* (1938) i *El aire de París* (1954).

Marcel Carné vol. II, Avalon-Filmoteca FNAC. Inclou *Le jour se lève* (1939) i *Los tramposos* (1958).

La doble moral britànica dels anys 60

Accident

(Avalon-Filmoteca FNAC, 1967)
Director: Joseph Losey.
Guionista: Harold Pinter.
Durada: 105 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

La segona col·laboració entre Joseph Losey (*El sirviente*) i el dramaturg Harold Pinter va ser aquesta obra considerablement enigmàtica, que insinua de manera distant i eixuta les pulsions dels seus protagonistes. A mig camí entre l'admiració per l'alta cultura i la temptació d'iconoclastia formal de la *nouvelle vague* o d'Antonioni, els

responsables expliquen les tribulacions silencioses, existencials i sexuals d'un acadèmic d'Oxford que manté lluites de poder sordes amb les persones del seu entorn.

Losey aconsegueix incomodar amb l'esquiú retrat d'un home que sembla mirar d'autocontrolar-se tortuosament mentre, al seu voltant, les maneres rígides de l'ensenyament britànic són desbordades per la liberalitat sexual dels anys 60.

L'odissea de l'emigració

Edén al Oeste

(Cameo, 2009)
Director: Costa-Gavras.
Guionistes: Costa-Gavras, Jean-Claude Grumberg.
Durada: 110 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

A *Edén al Oeste*, aquest veterà del cinema polític aposta per fabular l'aventura d'un emigrant que vol arribar a París i visualitza una mena d'*Odissea* moderna que comença amb quelcom similar a un naufragi. El grec aposta per la tendresa, però no hi manquen esclats ocasionals de mala bava, que poden remetre al seu film anterior, la comèdia negra *Arcàdia*. En alguns moments, *Edén al*

Oeste pot despertar dubtes: les espectadores més militants li podran retreure que resulti un visionat massa bell, donada la realitat que tracta (la d'uns individus pràcticament desposseïts de drets dins la teòricament civilitzada Unió Europea).

Gavras aposta per combinar el pal amb la pastanaga i sembla acabar advertint l'espectadora que acaba de contemplar un miratge tan irreal com la visió complaent que té la UE d'ella mateixa.

Credulitat de masses

Filón de plata

(Versus Entertainment, 1954)
Director: Allan Dwan.
Guionista: Karen DeWolf.
Durada: 81 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Un agent federal dubtós irromp al casament de Dan Ballard, un membre estimat per la comunitat, per acusar-lo d'assassinat. Després d'uns primers intents de defensar la innocència del seu conjuat, poc a poc, la població de Silver Lode inicia una veritable cacera de l'home. Amb el Comitè d'Activitats Antiamericanes encara en una posició influent, l'estajanovista de la sèrie B, Allan

Dwan, es va avançar a *La invasión de los ladrones de cuerpos* amb aquest comentari persuasiu del macarthisme (i de la credulitat de les masses) en clau de cinema de gènere.

El realitzador veterà va aconseguir un *western* excel·lent, tens i emocionant en la narració i intel·ligent en la concepció. Reivindica la seva vàlua artística aquesta edició videogràfica, que inclou un magnífic llibret de 50 pàgines, un comentari en àudio i un documental.

, expressions

CAMPANYES

L'Esberla, espai de formació a Gramenet

L'Assemblea de Joves de Gramenet de Besòs impulsa un nou projecte col·lectiu de formació i debat a la ciutat que oferirà tallers i conferències

Segons el diccionari de la llengua catalana, *esberla* fa referència al tros d'una cosa que es desprèn en esberlar-la i esberlar vol dir obrir en dues o més parts per ruptura del lloc que ofereix menys resistència. És aquest significat el que ens ajuda a entendre millor l'essència d'aquest projecte i, per tant, a conèixer quines són les idees que han possibilitat el seu desenvolupament.

Jordi Pastor
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Presentació del projecte de l'Esberla el 8 de maig

rials relacionats amb les temàtiques tractades.

Durant l'acte de presentació, el grup impulsor del projecte va explicar que els continguts d'aquestes trobades s'orientaran a conèixer de primera mà els arguments que, des d'una perspectiva transformadora, ajudin a entendre quines són les contradiccions d'un sistema global de desigualtats i injustícies.

Un altre eix del projecte serà la coordinació entre els quatre locals autogestionats de la ciutat -Associació Cultural i Popular Arameteix, Ateneu Popular Julia Romera, Casal d'Amistat amb Cuba José Sánchez i Local Social Krida. Tampoc no descarten la possibilitat d'utilitzar altres espais com instituts o centres cívics.

El treball conjunt entre entitats i l'apropiament en el coneixement crític i transformador són, per tant, els

pilars fonamentals de l'Espai de Formació l'Esberla.

Primera activitat de formació

La primera activitat de l'Esberla es durà a terme el 22 de maig a l'Ateneu Popular Julia Romera i tractarà sobre el moviment obrer durant l'última etapa del franquisme i la transició, fent menció al paper desenvolupat per les organitzacions autònomes. Juanjo Gallardo (professor i membre del Grup d'Historiadors José Berrueto) i Carlos García (membre de Nexo Autonomia) seran les persones encarregades de presentar el tema.

+ INFO

<http://esberla.wordpress.com>

Diverses entitats de Badalona reivindiquen unes festes obertes, participatives i crítiques

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Un conjunt d'entitats i organitzacions de Badalona conformen, des de l'any 2004, la Coordinadora Popular de Festes de Maig (CPFM), la qual té el propòsit d'organitzar unes Festes de Maig que responguin a les necessitats de la ciutat i del seu teixit social. Per la CPFM, la Festa Major Alternativa ha de tenir una continuïtat en el temps i la intenció de sumar més entitats cada any. Entenen que una festa major han de ser "un espai de trobada per totes aquelles persones que tenen ganes de decidir què es fa a les

festes de la seva ciutat", a més d'un espai de participació "per garantir la pluralitat en aquestes celebracions" i per "reflexionar el teixit associatiu que ja treballa per la ciutat". Per la CPFM, les festes han de ser un espai de "crítica amb totes aquelles coses que no ens agraden de Badalona".

Al manifest de l'edició d'enguany, la sisena, indiquen: "A un any vista dels comicis electorals, ja som espectadors d'una altra promesa que esdevé paper mullat" -en referència a la capacitat de la cultura catalana. I és que, segons la CPFM, "els espais de participació seguiran sota mínims i sense projecte", entre d'altres coses. És per això que la CPFM reclama una

comissió de festes participada per totes les entitats que ho vulguin, amb l'objectiu d'organitzar les Festes de Maig de Badalona de forma oberta, transversal, vinculant i executiva. Mentre això no passi, diuen que "hi haurà d'haver Alternativa Popular!".

La sisena edició de les festes va començar el divendres 14 de maig i finalitzarà el proper dissabte 22 de maig.

+ INFO

www.fmabadalona.org

CONCERTS

Palmeres, reggae i ska

Edició 17 del Reggus Festival a la Palma de Reus

Revolutionary Brothers Sound System

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La dissetena edició del Reggus Festival es torna a instal·lar a la Palma de Reus amb un cartell de luxe per les persones amants del reggae, l'ska i la resta d'herbes. Serà el proper dissabte 29 de maig en una nit llarga i fàrbrica d'actuacions que van des del retorn dels Skatalà al reggae peninsular i amb segell propi dels Revolutionary Brothers Sound System.

El quart de segle dels Skatalà

La mítica banda catalana presenta la gira de celebració del seu 25è aniversari. De moment, han anunciat deu únics concerts, durant els quals han promès tocar tots els seus clàssics. Un d'ells, al Reggus Festival, on retornaran a aquell estiu de 1985, quan sis amics es reunien a un local d'assaig per recordar el punk en la seva versió més autèntica del Londres efervescent de finals dels 70 i inicis dels 80.

Utan Bassum & King Konsul

Utan Bassum és un artista madrileny de reggae-dancehall amb deu anys de trajectòria. Amant de la música negra en general, va començar a cantar als catorze anys en un grup de rap i, posteriorment, va anar derivant cap al reggae. Compartirà escenari amb una de les veus de reggae-soul més destacables a l'edició d'Euskal Herria: King Konsul.

El sound system dels Revolutionary Brothers

Proposta que arriba directament de Donostia, de la mà de dos germans que també comparteixen escenari des de 2002. Referents clars de l'escena reggae peninsular, han esdevingut un dels sound systems

Edició 17 del Reggus Festival

Dissabte 29 de maig, 22:30h.
La Palma, Reus.
Més informació:
<http://reggus.org>

més actius de l'Estat espanyol, amb més de 200 concerts a l'esquena. Al llarg d'aquests anys, han consolidat un directe contundent amb pinzellades de dancehall, hip hop i jungle. Arriben al Reggus per presentar el seu segon treball, a punt de sortir al carrer i titulat, ja d'entrada, *Musikal Warriors*.

La Bandarra i el toc de carrer

Des de Montblanc fins a Reus, la Bandarra Street Orkestra serà l'encarregada d'aportar el toc de carrer al Festival. Un grup jove i potent de percussió, batucada, vents i animació amb espectacle assegurat. El grup, nascut el 2006, està integrat per més d'una desena de persones vinculades a diferents projectes musicals de la zona de Tarragona.

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals

- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)

C/ Flassaders 14, 08003 Bcn Telf. 93 319 69 42
herboribera@gmail.com

monverd
Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics

C/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd.net
www.monverd.net

CAMPS de voluntariat
Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!

2010
APUNTA-T'HI!
Obert el període d'inscripció

Ens trobaràs a:
C/ del Camaró 105
08003, Barceloneta
Tel. 93 481 32 70 Fax: 93 481 32 18

www.sci.cat

LAMPISTERIA L.L.A.M.

Instal·lacions i reparacions de llum, aigua, gas

Av. Diagonal, 80 local 9
08019 Barcelona Tel. 655 240 372

MÚSICA

Males notícies i bones cançons

El trio basc Berri Txarrak i els catalans Eina omplen la sala Apolo de Barcelona

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

Una guitarra, un baix i una veu poden fer tremolar la sala Apolo de Barcelona. Amb aquesta fórmula no tothom pot aconseguir sonar tant bé i amb tanta potència dalt d'un escenari, però el trio de Lekumberri Berri Txarrak ("Males notícies" en èuscar) demostra, un cop més, que ells sí. El divendres 14 de maig, de bracet amb Eina (ex-Inadaptats), van omplir la sala Apolo durant tres hores, amb l'entrega fidel de tot el públic que omplia la sala.

La formació de Vilafranca del Penedès Eina va desplegar sobre l'escenari la nova etapa, encetada el 2008 amb la musicació del llibre xinès de Sun Tzu *L'art de la guerra*, el primer tractat sobre estratègia militar. Aquesta formació, sorgida el 2008 de la refundació dels històrics Inadaptats, va demostrar que s'ha convertit en un grup més madur i més ric estilísticament, amb la incorporació de sàmplers a la seva posada en escena.

La d'Eina, va ser una actuació protagonitzada per aquests tractats de guerra adaptats a l'actualitat i interconnectats amb reclams per la llibertat dels presos i les preses polítiques i unes paraules dirigides a criticar l'oportunisme i l'anomenada democràcia participativa de la votació sobre la reforma de la Diagonal de Barcelona, celebrada del 10 al 15 de maig. Tot i que el concert es va centrar en l'àlbum *L'art de la guerra*, la petjada d'Inadaptats es va fer evident amb la interpretació de velles cançons com "Motí, avalot", amb què van acomiadar la seva actuació.

El canvi arribarà

Amb un públic impacient, pels altaveus, va començar a sonar el tema "A Change is Gonna Come" de Sam Cooke, un gran del soul, que es va esquinçar de cop per donar pas al trio navarrès. La trajectòria de Berri Txarrak sembla imparabile. El grup ha igualat el llistó dels seus últims discos amb el seu sisè treball *Payola* (2009), editat amb el segell Roadrunner Records i gravat als estudis Electrical Audio de Chigaco (Estats Units), sota els mandats de la gran eminència del so Steve Albini (productor, entre moltes altres bandes mítiques, de Nirvana). Un àlbum cuidat al detall, de so cru i riffs peculiars, que consolida el grup musical més internacional de Navarra i un dels que ha reivindicat l'èuscar arreu del món. El títol del disc, *Payola*, fa referència al pagament

"il·legal que exigeixen els propietaris d'emissores de ràdio, discogràfiques o productors musicals a cantants o bandes musicals per col·locar-los a la pauta de transmissió.

La força imparabile que transmet Berri Txarrak dalt l'escenari es va fer palesa des del primer minut. Gorka Urbizu a la veu, Aitor Goikoetxea a la bateria i David González al baix es van presentar al públic de l'Apolo amb el tema "Etorkizuneko Aureraki Guztia" del darrer àlbum. Amb una sala

XAVIER MERCADÉ

A dalt, moment de l'actuació de Berri Txarrak. A baix, foto del concert d'Eina

plena i un públic completament entregat, Berri Txarrak va continuar amb "Folklore", el tema que obre el disc. L'extensa mostra de gèneres de *Payola* i del precedent i preuat *Jaiò Musika Hil* (2005) s'han convertit en himnes corejats per tot el públic.

Amb un tema del penúltim àlbum, "Denak ez du Balio", que compta amb la col·laboració de Tim McClrth, vocalista de Rise Against, Berri Txarrak va fer una temptativa de comiat. Aquesta es va esvaïr ràpida-

ment, després de les continuades peticions del públic, amb una interminable traca final de bisos que va permetre al públic rememorar clàssics de la banda, com "Ikasten" o "Oihu". També va sonar la versió de Kop "Leitmotiv", cada cop més habitual en el repertori de Berri Txarrak, per acabar amb "Maravillas", el tema més melòdic de *Payola*. La banda va mantenir un ritme frenètic durant dues hores de hardcore, metal, rock i èuscar.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Kanaky

Roger Costa Puyal

Més de 2.000 anys abans de la nostra era, les canoes canacs van arribar a un arxipèlag coral·lí situat 1.500 quilòmetres a l'est de la costa australiana i 2.000 al nord de Nova Zelanda. Hi van trobar un paradís natural, un ecosistema excepcional generador d'una fantàstica biodiversitat. Li van dir Kanaky, terra del poble canac. *Kanaky* significa ésser humà en llengua polinèsia, sense consideració racial. Durant 4.000 anys, aquest poble va viure en pau amb la terra i les seves habitants, condicions -ambdues- essencials en la seva cultura mil·lenària. Però l'any 1774, el corsari James Cook va descobrir l'arxipèlag i el va batejar com a Nova Caledònia. I van començar els problemes. El 1840, s'hi van instal·lar els primers grups evangelitzadors: catòlics a l'illa gran -anomenada Gran Terra- i protestants a les quatre petites -Maré, Tiga, Lifou i Ouveà. Però la vertadera desgràcia va ser el descobriment de la riquesa que amagava l'illa gran: el 25% de les reserves mundials de níquel. Llavors, Kanaky es va convertir en un objectiu de primer ordre per les potències europees i els francesos van aconseguir controlar l'extracció i la comercialització del níquel. L'any 1853 van prendre possessió oficialment de l'arxipèlag i van començar l'extermini indígena. Entre 1887 i 1946, la població canaca va ser sotmesa a treballs forçats i se li va prohibir la lliure circulació.

El poble canac -que vivia en comunes aldeanes, no tenia Estat ni sabia què era una presó, un orfanat o un asil- va resistir des del primer moment. Entre els mesos de juny de 1878 i 1879, van recuperar el control del seu territori mitjançant un aixecament generalitzat. A la insurrecció, hi van participar preses de la Comuna de París de 1871 que havien estat deportades a l'arxipèlag -com Louise Michel i Charles Malato- i també preses de les revoltes que es van produir a la Cabília algeriana el mateix any.

La població canaca va protagonitzar un altre aixecament fa tan sols 26 anys. El FLNKS, front d'alliberament canac, va decidir boicotejar les eleccions del 18 de novembre de 1984, l'any d'Orwell. Aquell dia, Eloi Machoro va destruir l'urna de l'Ajuntament de Canala a cops de destreal per simbolitzar el refús canac de les eleccions. El boi-

cot va ser un èxit a Thiò, la ciutat minera més gran de l'arxipèlag, on només van votar deu canaques. Thiò abraça 100.000 hectàrees i, aleshores, hi vivien prop de 2.000 canaques, repartides en nou tribus i només 3.000 hectàrees. De la resta, 85.000 hectàrees pertanyien a l'Estat francès i 12.000 a colons francesos. El terrinent Roger Gaillet, propietari d'una mina de níquel i dirigent d'extrema dreta, va ser un d'aquests colons i l'últim alcalde francès de la costa est de la Gran Terra. El 20 de novembre, les barricades van aïllar la ciutat; les mines, les fàbriques, els dipòsits, la comissaria i el port van ser ocupats; es va paralitzar tota l'activitat econòmica; es va desarmar la població europea i, el dia 24, altres poblacions es van afegir a la festa. No es va disparar cap tret ni es va malmetre cap infraestructura; tota la població canaca -gent gran i madinada incloses- va participar a les accions. El 2 de desembre, van arribar més d'un centenar de soldats d'elit, que van ser capturats i desarmats en baixar dels helicòpters. L'Estat francès es va veure forçat a negociar un intercanvi de presoners. La insurrecció es va estendre i les comunes canaques van organitzar la vida i la defensa. L'Estat francès va enviar-hi fins a 6.000 soldats i, el 4 de desembre, un emissari per negociar un procés d'autodeterminació amb la condició que s'aixequessin les barricades. El poble canac va ser trait i atacat quan va començar a retirar-se, però, amb només 1.000 persones mig armades i una equivalència d'un a deu amb les forces franceses, el 10 de desembre, van decidir aixecar definitivament les barricades i retirar-se a l'interior. Llavors, entre 1985 i 1988, la repressió es va cobrar moltes vides, com les d'alguns dels insurrectes més destacats: Eloi Machoro, Jean-Marie Tjibaou i Yeiwéné Yeiwéné.

Kanaky haurà de continuar aquantant les investides de la voracitat blanca, però les comunes canaques continuaran lluitant per la seva terra i la llibertat, ambdues coses inseparables. El poble canac no només no ha desaparegut, sinó que -des dels anys 20 del segle passat- ha crescut en nombre d'habitants. Per cert, el níquel es troba per tot arreu: el 65% és per fer acer inoxidable, el 12% per superal·liges i el 23% restant per fer moneda, bateries i altres aliatges, funcions, catàlisis i recobriments.

, agenda directa

AMPOSTA

Divendres 21 de maig
Concert amb Eduard Borràs Project Band
 23h. Llar. C. Jaume I, 37.
 Organitza: Maulets de les Terres de l'Ebre

BARCELONA

Dijous 20 de maig
Dempeus Euskal Herria
 Presentació a Catalunya de la iniciativa **Zutik Euskal Herria / Dempeus Euskal Herria**
 12:30h. Xerrada a la Universitat Autònoma de Barcelona
 20h. Xerrada a la sala de conferències de les Cotxeres de Sants. C. Sants, 79.
 Organitza: Amics i Amigues d'Euskal Herria

Divendres 21 de maig
Trobada de Joves per la Pau
 A partir de les 18:30h. a la Federació Catalana d'ONG per la Pau. C. Tàpies, 1-3.
 Més informació: www.sci-cat.org
 Organitza: Organitza: Servei Civil Internacional de Catalunya

Divendres 21 de maig
Passi del documental 'Dones, Resistència i exili (en la vida quotidiana)'
 Després de la projecció, debat amb Agustí Coromines, Jordi Indiano Navarrete i Maria Martínez.
 19h. Av. Portal de l'Àngel 42, 2n A.
 Organitza: Fundació Pere Ardiaca

Dissabte 22 de maig
Concert pro Ateneu Llibertari a Sant Andreu
 Concert dins les Festes de Primavera de l'Harmonia amb els grups Bittah, Langstrum, Flujo, The Mentos i El Fuego y la Palabra
 A partir de les 18h. als Jardinetes de Can Fabra, a Sant Andreu de Palomar.

Dimarts 25 de maig
Debat: 'Envellint'
 Intervindran: Marc Broggi, Silvia Viel i Eileen Wieland.
 20h. Aula d'Escriptors de l'Ateneu Barcelonès
 Organitza: Espai Freud

Dimecres 26 de maig
Debat: 'La política social de la UE'
 Existeix un model social europeu? Del

Hardmeeting 2010

Primera trobada autogestionada sobre energia lliure

BARCELONA
 del 20 al 23 de maig a la
 Universitat Lliure La Rimaia,
 Gran Via, 550.

HARDmeeting 2010 proposa un ventall ampli de tallers, instal·lacions, espectacles i debats sota les directrius de l'energia, l'electrònica, la robòtica i el *hardware*. A la trobada, hi acudiran investigadors i tècnics de diferents ciutats europees, amb la finalitat d'intercanviar coneixements i donar un impuls a l'estudi de l'energia de forma autogestionada i des d'un enfocament no corporativista ni governamental, sinó basat en l'ètica social i en la consideració que l'energia, la seva distribució i el seu estudi pertanyen a l'individu i a la societat.

Els tallers giraran al voltant dels nous paradigmes de la física basats en les ones escalonades, l'astrobiologia i les matemàtiques. Entre els temes que es tractaran,

trobem els següents: reciclatge d'electrodomèstics, electricitat i mitjà rural, energia solar, so i electricitat, robòtica, electrònica per la mainada, bicimàquines, motors híbrids, aerogeneradors, agrocombustibles, bateries i generadors, estalvi energètic, efecte binaural, DIY, bobina Tesla i interruptor Tesla, motor de Bedini, EGG, radiònica, plaques Arduino i Brain Hacking.

El diumenge 23 de maig, després de dinar, s'obrirà un debat per tractar d'establir les bases d'una nova estratègia ètica i política que aporti unes pautes bàsiques de funcionament en el camp de l'energia, tal com es va fer anteriorment amb les llicències GPL en el cas del *software* lliure o de les llicències Creative Commons.

Aquesta trobada es fa gràcies a la confluència dels col·lectius Acadèmia Nikola Tesla, Hackerspaces Barcelona, LuzaBlue Technologies i Bicimakinazz a l'espai de la Universitat Lliure La Rimaia.

L'entrada i la participació són lliures. En cas de desallotjament del CSO La Rimaia, hi ha una lloc alternatiu. Esteu atentes a la web: larimaia.org

Pots trobar tota la informació a la web: www.hardmeeting.luzablue.org

arduino - ampères - bateries - bicicletes - biodiesel - bobines cables - circuits - condensadors - coore - diodes - drivers eficientia - entropia - estalvi - espectacle - èvolució - física - física física - grup - guàrdia - hangar - hard meeting - hidrogen - humans infraroig - índex cto - instal·lacions - leds - linux - logística luzablue - malabars - menjar - motors - noise - osciloscopi - partícula - piles - presentacions - públic - qualitat - química resistència - reciclatge - relés - rússia - soldadora - so - tallers teleolha - teoria - tesla - theremin - togate - tom brain - unió Universitat - volts - wats - waxes - xerrades

Welfare al Workfare, la política d'ocupació i la *Flexicurity*, la terçiversació del Model Social Europeu, l'enduriment de la política social, les privatitzacions, la política migratòria i el *dumping social* són algunes de les qüestions que s'abordan en aquesta sessió dins el Seminari Taifa sobre la Unió Europea.
 19h. Ecoconcern- Innovació Social.
 C. Mare de Déu del Pilar, 15. Entrada Lliure
 Organitza: Taifa, Seminari d'Economia Crítica

Dimecres 26 de maig
Xerrada: 'Drets humans a Palestina, context, realitat i alternatives' a càrrec de Koldobi Velasco
 19:30h. Casa Elizalde. C. València, 302.
 Organitza: Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Dijous 27 de maig
Presentació dels Camps de Voluntariat 2010
 19:30h. Espai Jove La Fontana

C. Gran de Gràcia, 190-192.
 Organitza: Servei Civil Internacional de Catalunya

Diumenge 23 de maig
Mercat d'intercanvi
 De 10:30 a 14h.
 Lloc: Plaça Bonet i Muixí
 Cal reservar taula a intercanvisants@gmail.com
 Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sants

BORDILS

Actes en Solidaritat amb el Poble Palestí
 Dissabte 22 de maig
 19h. Xerrada-Debat *Història i situació actual del conflicte Palestí*, amb Isidre Pallàs. Tot seguit, concert del poeta palestí Abdel El-mountassir.
 Diumenge 23 de maig
 17h. Projecció del film *Paradise Now*
 Diumenge 30 de maig
 18h. Projecció del documental *Més enllà del mur, cançons contra l'apartheid*
 Els actes tindran lloc a l'Ateneu la Piouxa, C. Almeda, s/n.
 Organitza: Ateneu Popular la Piouxa

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Diumenge 23 de maig
Cinema: 'Los Santos Inocentes' (1984) de Mario Camus
 Dins el I Cicle de Cinema de Drama Social
 19h. Local de la CNT. C. Florida, 40.
 Entrada lliure.
 Organitza: CNT-AIT Cornellà i Comarca

CAPELLADES

Dissabte 22 de maig
Xerrada sobre el procés de transvasament de l'Ebre i les lluites de la plataforma en defensa del riu a càrrec de Guillem Argelich
 12h. Plaça de la Bassa
 Organitza: CUP- Vila de Capellades

FIGUERES

Dissabte 22 de maig
III Jornades de debat ambiental
 Debat *Transformació social: partits polítics i/o societat civil?*
 Després del debat, es projectarà el documental *Un país dempeus*.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Memòria de la 'generació TOP': **busquem informació de persones detingudes, represaliades o jutjades pel TOP** el període 1963-1977.
 CONTACTE: generaciotop@gmail.com

Solidaritat amb els conductors d'autobusos represaliats per TMB. Si vols col·laborar econòmicament
 CONTACTE: comitedescansos@gmail.com

Can del Born busca la cinquena persona per **compartir pis a Barcelona**,

Econòmic i amb subscripció a la DIRECTA inclosa!
 CONTACTE: Xavi 696 697 168 i Nora
lliureitropical@gmail.com

Canvio **classes de fotografia al nivell que es necessita per classes d'anglès** amb un bon nivell de conversa.
 CONTACTE: Lluís, 93 265 55 45
lluís@carrostudi.com

Busco persones interessades a fer **intercanvis de teràpies alternatives**
 CONTACTE: Albert
at.carulla@yahoo.es

Associació de pares i mares de Corçà (Baix Empordà) busca **espai per dur a terme un projecte d'educació lliure**.
 CONTACTE: Marta
nyoquis@gmail.com

Ofereixo **transport a grups musicals amb la meva furgoneta** (6 places + càrrega) a canvi de classes de música, baix, cant o el que oferiu.
 contacte: Sandra
kbspecialist@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 20

Arriba la falca anticiclònica. Sembla que ho farà per una llarga temporada. Després de mesos de pluja, s'acaba la inestabilitat.

DIVENDRES 21

Les temperatures continuaran pujant de mica en mica. Els valors de 25 graus seran habituals durant les hores centrals del dia.

DISSABTE 22

Termòmetres a l'alça també durant la nit. Ja no farà tanta fresca durant les hores nocturnes. Alguna boirina a la matinada.

DIUMENGE 23

Algun núvol decoratiu al Pirineu i poca cosa més. Ambient cada cop més càlid. Es podran assolir valors de trenta graus a Ponent.

DILLUNS 24

Més del mateix. Sol i caloreta a les hores centrals del dia. La falca anticiclònica encara es reforçarà més amb pressions de 1030hp.

DIMARTS 25

Termòmetres encara més elevats. La sensació estiuenca ja serà la que s'imposarà a totes les comarques, fins i tot a les de muntanya.

17h. Can Met. C.San Vicenç, 30.
Organitza: IAEDEN

GRAMENET DEL BESÒS

Dissabte 22 de maig
Debat: 'El moviment obrer durant la transició i importància de l'organització autònoma'
Intervindran: Juanjo Gallardo i Carlos García.
19h. Ateneu Popular Julia Romera. C. Santa Rosa, 18.
Organitza: Espai de Formació l'Esberla

SANT JUST DESVERN

Divendres, 21 de maig
Mercat d'intercanvi
De 17 a 20h.
Lloc: Plaça de la Pau
Organitza: Centre de lleure La Vagoneta

MANRESA

Dissabte, 22 de maig
Mercat d'intercanvi
De 18:30 a 21h.
Lloc: Plaça Sant Domènec
No cal inscriure's amb antelació
Organitza: Comissió organitzadora de la Festa del Comerç Just i la Banca Ètica

MATARÓ

Dissabte 22 de maig
Concert 'Mataró per la independència'
Amb Brams, La Gossa Sorda i PD Fotlifoc.
23h. Espai l'Arquera. C. Juan de la Cierva, 21.
Organitza: CUP de Mataró

REUS

Aplec Internacionalista a Reus
Jornades on es difonen els principis de sostenibilitat lingüística i l'esperanto als Països Catalans i la llengua i la cultura catalanes a les participants estrangeres.
Divendres 21 de maig
18h. Titius i altres *cumbaiades* etíliques per anar fent caliu
21h. Sopar
22h. Festa internacional a la plaça de les Peixateries velles
Dissabte 22 de maig
11h. Taller de sostenibilitat lingüística
12:30h. Taula rodona sobre la situació de l'euscar, l'arpità i l'occità.
17h. Taller d'introducció a l'esperanto

50 Aniversari Quico Sabaté

Concert de Paco Ibàñez i Ramon Muns
SANT CELONI, Dissabte 22 de maig

En el marc dels actes commemoratius de la mort en combat de Quico Sabaté, el dissabte dia 22, se celebrarà un concert i un debat a Sant Celoni, indret on el guerriller antifranquista va ser abatut fa 50 anys. El concert comptarà amb les actuacions de Paco Ibàñez -acompanyat del guitarrista Mario Mas- i el cantant llibertari badaloní Ramon Muns. El concert serà a les deu de la nit. Unes hores abans, a les sis de la tarda, es farà un debat, titulat *Els guerrillers, l'oposició armada al franquisme*, on -entre altres persones- intervindran els exguerrillers llibertaris Joan Busquets (*el Senzill*) i Àngel Fernández, a més de Francisco Martínez (*Quico*) de l'Agrupació Guerrillera de Lleó-Galícia i Esperanza Martínez *Sole* de l'Agrupació Guerrillera de Llevant-Aragó. Els actes se celebraran a l'Ateneu de Sant Celoni, situat al número 25 de la carretera Vella.
Podeu consultar la informació al bloc: 50aniversariquicosabate.blogspot.com

19h. Taller de danses tradicionals d'arreu del món
20:45h. Sopar
21:30h. Concert amb JoMo (Occitània) + DJ Keko + DJ Primeres mans
Diumenge 23 de maig
11h. Visita guiada a la ciutat
14h. Dinar i quinto
16h. Concert de comiat amb Nomada la Ghana
18h. Adéus
El lloc on se celebraran els actes i tota la informació es pot trobar a la web: www.esperanto.cat/reus2010
Organitzen: Joventut Catalana d'Esperanto, Maulets i Casal Despertaferro

4tes. Jornades Senegaleses a Reus
Divendres 21 de maig
Inauguració de les jornades, aperitiu, projecció d'una pel·lícula sobre el Senegal.
19:30h. Centre Cívic Migjorn. C. Riera d'Escorial, s/n.
Dissabte 22 de maig

Exposició i tast de gastronomia del Senegal, exposició de productes típics i taller de trenes. Actuació musical i demostració de kora (instrument africà), a càrrec del cantant senegalès Jaali Cissokho. Ball senegalès. De 10 a 22h. a la pl. Prim.
Organitza: Associació de Senegalesos de Reus

TARRAGONA

Dijous 27 de maig
Xerrada: 'Alternatives econòmiques' a càrrec de Josep Manel Busqueta
19h. Sala d'actes de l'Ajuntament de Tarragona. Plaça de la Font.
Organitzen: Ateneu Llibertari Alomà i CGT Tarragona

TORTOSA

Dissabte 22 de maig
Concert amb Mi Sostingut

23h. Casal Popular Panxampla. C. Gil Frederich, 6.
Organitza: Maulets de les Terres de l'Ebre

TERRASSA

Campanya Jaume Absolució!
Divendres 21 de maig
20h. Xerrada i sopar al CSO Kasaket. C. Societat, 4.
Dijous 27 de maig
19h. Concentració per l'absolució d'en Jaume davant l'Ajuntament de Terrassa, coincidint amb el ple municipal.
Més info: www.jaumeabsolucio.cat
Organitza: Solidaritat Antirepresiva de Terrassa i Alerta Solidària

VALÈNCIA

Dijous 20 de maig
Xerrada- col·loqui: 'Palestina, 62 anys de Nakba' amb Fayeze Badawi
19:30h. C. Pere Bonfill, 12.
Organitza: Ateneu Popular del Carme

Activitats a l'Ateneu Llibertari Al Margen
Divendres 21 de maig a les 20h.
20h. Xerrada *La comunicació alternativa i el moviment llibertari*, a càrrec de Rafa Rius.
Dissabte 22 de maig
18:30h. Debat *Dona, cultura i repressió, el vel musulmà i el vel occidental*
Ateneu Llibertari Al Margen. C. Palma, 3.

VILADECANS

Festa de la Terra 2010: Contra l'ecologisme de vitrina
Divendres 21 de maig
Xerrada-Debat *Pressió urbanística i zones humides*, amb representants de DEPANA i Salvem el Delta i de les plataformes d'oposició al Barça-Park i Can Trabal.
19h. Hotel d'entitats El Prat-Centre. C. Lo Gaiter del Llobregat, 31.
Dissabte 22 de maig
10h. Bicicletada reivindicativa pel delta del Llobregat. Punt de sortida: estació de Renfe del Prat.
13h. Lectura de manifest davant l'ajuntament.
13:30h. Botifarrada (amb alternativa vegetariana) als Jardins del Fondo d' en Peixo
Organitzen: Campanya Salvem el Delta i DEPANA-Baix

Festa de la Resistència a la Vall de Can Masdeu

BARCELONA, Dissabte 22 de maig

El Centre Social Ocupat Can Masdeu celebra, el dissabte dia 23 de maig, el vuitè aniversari de la seva resistència des que, el 30 d'abril de 2002, la policia va arribar al centre amb la intenció de desallotjar-lo i no ho va aconseguir. La festa començarà a les 20h. amb un cabaret i, després, hi haurà música fins que surti el sol amb els Dj's Siste Re i La Tremenda Clandestina (Dr. Clandestino i Dj Max).

Per més informació i per saber com arribar a can Masdeu (Antic Camí de Sant Llätzer, Collserola), consulteu la web www.canmasdeu.net

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Divendres 21 de maig
TOTES A ASCÓ
VINE I DIGUES NO
AL CEMENTIRI NUCLEAR!

A partir de les 19h. a la plaça del Casal d'Ascó
Actuacions musicals, parlaments, teatre... i jotes contra el cementiri nuclear!

Convoca: Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

Més informació: blogcanc.blogspot.com

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Enric Castellà INSUBMÍS

“Els que van ‘matxacar’ la insubmissió, ara es pengen les medalles per la fi de la mili”

Enric Castellà va lluitar, com a insubmis i membre de l'Assemblea Antimilitarista de Catalunya, per posar fi al servei militar obligatori, una lluita amb objectius més amplis —la fi dels exèrcits, de la fabricació d'armament...— que va aconseguir un suport molt gran de la societat civil. Ara que se celebren oficialment els deu anys de la fi de la mili, des de l'Assemblea reclamen que no es “prostitueixi” la memòria d'aquest moviment.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com va ser el procés fins a declarar-te insubmis?

Vaig entrar al moviment el 1993, amb disset o divuit anys. Primer, tenia clar que em faria objector de consciència i faria la Prestació Social Substitutòria (PSS), perquè era el que havia fet el meu germà. Hi havia informació zero i va ser gràcies a un conegut que vaig conèixer el moviment i vaig entrar, primer, a l'Assemblea Antimilitarista del Maresme i, després, a la de Catalunya.

I després de fer el pas...?

Amb molts dubtes i molta por perquè no sabia què et podia passar, però el fet de comptar amb l'experiència de gent més gran i veure els judicis, et va envalentint. Vaig tenir la sort que, com que era dels més joves, el meu procés no va tenir una continuïtat a nivell judicial. Els que eren cinc anys més grans que jo van rebre més.

“Més de 600 bascos i navarresos van anar a la presó”

Com s'havia iniciat el moviment insubmis?

El febrer de 1989, es van presentar els primers 57 insubmisos arreu de l'Estat espanyol. La insubmissió ja es mostra públicament com un moviment. Prèviament, el Pepe Beunza havia estat el primer objector de consciència no religiós. Va passar tres anys a la presó i va engegar tota la dinàmica. Quatre anys després, quan jo vaig posar-m'hi, la insubmissió començava a estar molt ben vista a nivell social i tenia molt suport, ja que no s'entenia que algú pogués anar a la presó per no voler fer el servei militar. També hi havia la PSS, però, per nosaltres, no era vàlida perquè era una

ORIOI ANDRÉS

substitució del servei militar i, per tant, entenem que el justificava, a més del fet que s'estaven ocupant llocs de treball.

En quin context s'havia gestat el moviment antimilitarista?

El moviment es va nodrir molt de les protestes contra l'OTAN i el referèndum sobre l'ingrés de l'Estat Espanyol a l'organització. Un moviment ciutadà contra els exèrcits molt gran i divers, amb un sentiment social que va assentar unes bases molt fermes. L'exèrcit venia del franquisme, representava la repressió i, a més, tothom s'havia d'incorporar a files i això feia que la gent s'inquietés i es mogués.

Era un moviment unitari pel que fa a l'estratègia?

Hi havia estratègies molt diverses. Per exemple, a l'inici de la PSS, una de les estratègies era engegar-la al màxim però rebotar-la. Després, es va fer una campanya perquè la gent no agafés prestacionistes. N'hi havia d'altres que demanaven la prestació i, després, es feien insubmisos i també fundacions i associacions que agafaven prestacionistes i, després, els deien que hi anessin només a firmar. L'assemblea antimilitarista, en canvi, incidia en la importància de la denúncia pública i de presentar-se als judicis i això feia que tingués molt suport social. Quan el govern va veure que tot plegat els queia sobre, va crear el que anomenàvem la “mort civil” per castigar la insubmissió: t'inhabilitaven durant un temps per votar i accedir a càrrecs públics... Socialment, això suposava que no era tan greu perquè ja no anaves a la presó.

Com eren els processos judicials?

Els judicis eren tots diferents. La llei potser era molt clara, però la manera d'aplicar-la era d'allò més variada: hi havia absolucions, sentències mínimes i opcions d'indult i mentrestant, a Barcelona, el Pere Comellas va entrar tretze mesos a la presó. Més de 600 bascos i 600 navarresos també van anar a la presó. Després de la despenalització, ells van inventar la campanya d'insubmissió a les casernes. És a dir, t'incorporaves al servei militar i, un cop a dins, et declaraves insubmis. D'aquesta manera, t'havien de fer judici militar i quedaves detingut. D'aquesta manera, volien deixar clar que allò no era un moviment contra el servei militar, sinó per la desaparició dels exèrcits i el cessament de la fabricació d'armament. I si calia anar a la presó, s'hi anava, sense demanar tercers graus ni rebaixes de cap tipus.

Un cop es despenalitzava la insubmissió, cap on va el moviment?

Es va desmuntar. Érem poca gent militant. Es va voler continuar amb la campanya d'insubmissió a les casernes i la d'objecció fiscal —els impostos que destinem a la fabricació d'armes— però, finalment, el moviment es va perdre, va mutar en altres històries. En el meu cas, en l'okupació.

En tot cas, el moviment antimilitarista ha tingut nous moments àlgids, com el No a la guerra de l'Iraq?

Sí, hi ha una llarga tradició antimilitarista i el No a la guerra és herència de tot això. Però el problema d'aquella campanya és que va ser un no a aquella guerra concreta, a la manera com es va dur a terme i a aquells motius.

Un no que permetia un sí per d'altres casos. Per exemple, els socialistes van dir no a aquella guerra però, després, retornats al poder, van donar suport a la de l'Afganistan. I no han deixat de gastar-se quantitats brutals de diners en el Ministeri de Defensa...

Des de l'Assemblea Antimilitarista denuncieu que, ara, s'està tergiversant la història del moviment insubmis. Per què?

El problema, aquí, és qui escriu la història. Estem en una època en què s'està escrivint la història d'abans de la dictadura i s'està fent amb moltes mentides i amb una desmemòria brutal. En el cas de la història d'un moviment com el de la insubmissió —del qual no fa tants anys—, encara és més fort adonar-se com alguna gent que va provar de desmuntar-lo, ara, l'intenta reescriure a la seva manera. El servei militar va caure per molts factors i nosaltres en vam ser un més. Però el que no pot ser és que gent que va intentar matxacar aquest moviment, ara intenti penjar-se'n la medalla. Alguns dels que ara diuen que defensaven la pau i que gràcies a ells va acabar la mili van voler tancar-nos a la presó. Com el diputat de CiU Carles Campuzano, que va votar en contra de la despenalització de la insubmissió al Congrés dels Diputats. O, també, des de la Universitat Autònoma de Barcelona, es van denunciar companys per no fer la prestació. En aquests casos, cal actuar, no per reclamar que nosaltres també existim, sinó per deslegitimar aquests actors d'escriure la història.

. LA COLUMNA

Tradicions i alternatives

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

L'altre dia el Barça va guanyar una lliga boja i a Canaletes es van fer les celebracions pertinents amb càntics repetitius, alcohol a dojo i disturbis de matinada. El guió inalterable diu que l'endemà, per tradició, s'obre un debat polític i mediàtic intens, saturat i sempre inútil. L'ajuntament de Barcelona va intentar conduir la celebració a les fonts de Montjuïc fa un parell de lligues, però a la cita només hi van anar un periodista per cobrir la pifia i el polític que havia tingut la idea fent-se passar per aficionat exemplar. Els comerciants de les Rambles i voltants també van pensar la seva alternativa, estaven disposats a pagar una rèplica exacta de la font de Canaletes i fer-la posar a l'esplanada del Fòrum. Senzillament surrealista. La policia va a la seva, reparteix i gaudeix. Podríem filosofar sobre la ràbia social que busca vies d'escapament i les troba en aquest tipus d'èxtasis col·lec-

Tan sols tinc la sensació que fa 20 anys era una mica diferent; s'aprofitava per cremar el McDonald's de les rambles i a Banyoles apedregaven la caserna de la Guàrdia Civil

tius, justificar l'arrencament de semàfors i papereres com una reacció inconscient a les frustracions de la vida post materialista, però sempre seran explicacions on els interessats respondrien amb un impropri, són més prosaics. Hi ha gent que té una certa fascinació per la destrucció en sí mateixa, jo l'he sentida i no em considero en un carreró sense sortida. Els que rebenent quioscos i trenquen aparadors no tenen manies, amb una mica de sort ho fan per robar-ne els pantalons exposats que tant els agraden. A Lleida, un xaval va calar foc a un contenidor, però com que en lloc de dos milions d'habitants som 100.000 i escaig, només tenim un exultat que fa el ridícul i acaba a comissaria. Tan sols tinc la sensació que fa 20 anys era una mica diferent; s'aprofitava per trinxar el McDonald's de les Rambles i a Banyoles apedregaven la caserna de la Guàrdia Civil. Trist, però més suggerent.